COLECTIA ROMANTIC

161

Debbie Lamb

O FEMEIE PREA ROMANTICĂ

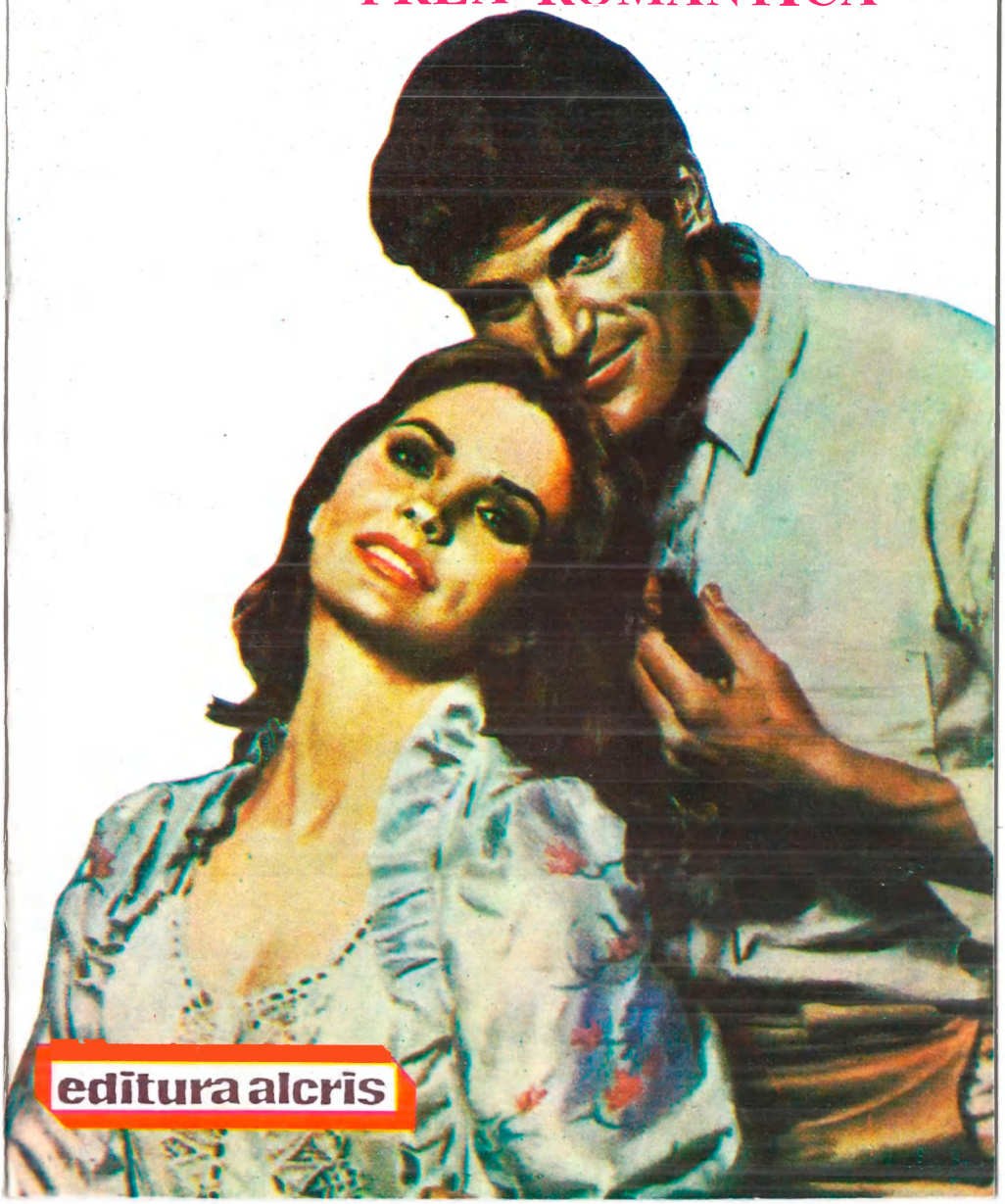

editura alcris

DEBBIE MACOMBER

O FEMEIE PREA ROMANTICĂ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Coperta : ANDY

© 1993, Debbie Macomber

LONE STAR LOVIN'

În românește de : Ileana Jitaru

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-115-9

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Sherry Waterman coborî din maşina ei, un Ford Fiesta, pe care o parcase pe strada principală, şi privi în jurul ei. Ce de kilometri făcuse de când plecase din Oregon, acum trei zile! La prima vedere, acest oraş semăna cu oricare altă aglomeraţie urbană din centrul Texasului, pe care-l traversase.

Cu singura deosebire că aici, la Pepper, se va instala în curând în calitate de asistentă medicală...

Contractul ei nu începea decât peste două săptămâni şi se gândise să profite de aceste zile pentru a-i face o vizită prietenei sale, Norah Cassidy, la Houston. Împinsă de curiozitate, hotărâse totuşi ca, în drum, să dea o raită prin Pepper, ca să ia un prim contact cu oraşul care în curând va fi şi al ei.

Dacă ar fi trebuit să ţină minte un singur lucru din trecerea aceasta a ei prin Pepper, atunci acela ar fi fost căldura, îşi zise Sherry, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. Unica ei maşină nu avea aer condiţionat, aşa că deschisese toate geamurile pentru a face, cu oarecare succes de altfel, un curent de aer răcoritor. Dar, în acelaşi timp, intrase şi praful încât acum gâtul ei era la fel de uscat ca şi străzile pârjolite de soare.

Cu poşeta şi cu o hartă a Texasului în mână, se îndreptă spre cafeneaua din faţă. O firmă luminoasă promitea mâncăruri gustoase de casă.

După ce privi în stânga şi-n dreapta, se grăbi să treacă strada şi intră în cafeneaua „Yellow Rose" unde, slavă Domnului, o întâmpină o răcoare foarte plăcută. O mulţime de cowboi mai adevăraţi ca toţi cei pe care-i văzuse se înşirau de-a lungul tejghelei; astfel că ea se duse să se aşeze la o masă lângă fereastră.

Abia deschise meniul că o chelneriţă în uniformă roz, cu o fundă mare, asortată, în păr, se şi îndreptă spre masa ei.

— Este prima oară că vă aflaţi pe aici, aşa-i ? o întrebă aceasta în loc de bun-venit.

— Într-adevăr, răspunse Sherry ridicând ochii de pe meniu. O să iau un ceai cu gheaţă şi cu multă lămâie şi un burger cu brânză, fără cartofi prăjiţi.

— Un ceai cu gheaţă şi un cheeseburger, repetă chelneriţa. Nu vreţi să încercaţi tarta noastră cu bezea şi lămâie ? Este cea mai bună din zonă.

— Oh ! De ce nu ?

Fata dispăru şi reapăru aproape imediat cu ceaiul cu gheaţă. Sherry sorbi cu sete din el şi desfăcu pe masă harta ca să vadă cam pe unde se afla.

Dacă totul mergea bine, va ajunge la Houston mâine după-amiază. Exact cum prevăzuse. Norah n-o aştepta înainte de miercuri, putea deci să meargă fără să se grăbească, chiar dacă această căldură infernală îi cam strica plăcerea călătoriei...

Chelneriţa îi aduse cheeseburger-ul pe o farfurie din porţelan gros, demodat. Alături, de jur-îm-

prejur era pus un munte de ceapă tocată, felii de roşii, salată şi castraveciori, toate aşezate foarte frumos.

– Nu prea vin mulţi străini până aici, comentă chelneriţa în timp ce punea pe masă ketchup-ul şi muştarul. Cei mai mulţi merg pe autostradă.

– Eu prefer şoselele obişnuite, îi răspunse Sherry ronţăind un castravecior.

– Mergeţi la San Antonio ?

– Nu, la Houston. Sunt asitentă medicală şi...

– Nu căutaţi de lucru, din întâmplare ?

– Nu, am deja.

Nu mai adăugă că avea chiar în Pepper.

– Păcat ! Este mai mult de un an de când primarul nostru caută pe cineva aşa ca dumneavoastră prin agenţiile de plasare.

Era clar că fata nu ştia că postul fusese deja ocupat.

– Eu sunt şi infirmieră şi moaşă, zise Sherry, întrebându-se ce-i venise să-şi dezvăluie specializările.

Chelneriţa dădu din cap.

– Se pare că multe femei preferă astăzi să nască acasă. Dar aici, la noi, aproape toate vin să nască la spital.

– Aveţi un spital aici ?

Ia te uită ce veste bună. Pepper nu părea un orăşel care să fi avut altceva decât un han, câteva cafenele şi o închisoare.

– De fapt, este o clinică. Iar doctorul Lindsay s-a descurcat încât să aibă cel mai bun serviciu de urgenţă, pe o rază de trei sute de kilometri. Suntem cu toţii foarte mândri de asta.

– Aveţi şi de ce ! zise Sherry.

– Aveţi rude la Houston ? reluă curioasă fata.

– Nu, doar o prietenă.

Ochii tinerei începură să scânteieze.

– Ah ! Înţeleg !

Se îndepărtă şi Sherry profită ca să muşte cu poftă din cheeseburgerul său. Din păcate, răgazul fu de scurtă durată căci chelneriţa reveni o clipă mai târziu, târând după ea un bărbat înalt şi burtos, ceva mai în vârstă.

– Ce mai faceţi ? o întrebă el cu un accent tărăgănat. Bun-venit în Texas !

– Mulţumesc. E minunat pe aici.

– De unde veniţi ?

– Vin din Orchid Valley. Este un orăşel din Oregon.

– Se pare că e frumos prin Oregon ?

– Foarte frumos, încuviinţă Sherry privind în farfurie.

Cu puţin noroc, cowboy-ul acesta va înţelege mesajul şi o va lăsa să mănânce...

– Totuşi, nimic nu se compară cu viaţa din Texas !

– Cu siguranţă.

– Dar ar fi trebuit să mă prezint : Dan Bowie, primar în Pepper. Ales conform legii !

– Încântată.

Sherry îşi şterse muştarul de pe vârful degetelor şi-i întinse mâna. El i-o strânse, cu ochii strălucind vesel şi, fără să mai aştepte să fie invitat, se instală pe scaunul din faţa ei.

– Micuţa Donna-Jo tocmai mi-a spus că eşti asistentă medicală.

– Chiar aşa.

– Tot ea mi-a spus că dumneata ai deja de lucru.

– Şi asta e adevărat, dar...

– Se întâmplă că orăşelul nostru are al naibii nevoie de o asistentă medicală. Am găsit până la urmă una, dar persoana asta urmează să vină abia peste vreo cincisprezece zile. Aşa că...

Sherry se hotărî brusc să înceteze să facă pe misterioasa.

– Aşa că, persoana asta, iat-o, eu sunt ! zise ea, cu un zâmbet larg pe buze.

– Asta-i bună ! Dar e formidabil ! Chiar formidabil. Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme ! Am fi pregătit o mică petrecere ca să te întâmpinăm, nu-i aşa, Donna-Jo ?

– De fapt, eu mă duc să-mi vizitez o prietenă care locuieşte în Houston, dar din curiozitate, am făcut un ocol şi am venit să arunc o privire în Pepper, le explică Sherry.

– Ei şi, ce zici ?

Îşi împinse cu un deget pălăria Stetson spre spate şi-i zâmbi mândru.

– O să-mi acorzi câteva minute să stăm de vorbă după ce o să mănânci ? reluă el fără să-i lase timp să răspundă.

În aceeaşi clipă, Donna-Jo îi puse în faţă o porţie impresionantă de tartă cu lămâie şi-i umplu paharul cu ceai cu gheaţă.

– Oraşul Pepper îţi face cinste, adăugă primarul cu nonşalanţă. Să-mi trimiţi nota la birou, Donna-Jo.

– Mulţumesc mult, dar...

— Aşadar, când termini de mâncat, domnişoară... ?

— Waterman, Sherry Waterman.

— Imediat ce vei termina de mâncat, te duc să facem un tur prin oraş. O să trecem şi pe la clinică. Vreau să-l cunoşti şi pe dr. Lindsay.

— Bine... De acord.

Sherry nu voia să pară nepoliticoasă. Îşi termină rapid masa, sub privirea încântată a primarului. Chiar în secunda când îşi puse furculiţa jos, el o apucă de cot şi o ridică practic de pe scaun. Apoi, în timp ce o conducea către ieşirea din cafenea, se lansă într-o descriere entuziastă a orăşelului.

— Pun pariu că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre Jim Pepper, acolo, în Oregon ? A murit în bătălia de la Alamo şi strămoşii noştri n-au vrut să se uite că el a fost un tip cumsecade de pe aici. Aşa că au dat numele lui oraşului. Ceea ce prea puţini oameni ştiu, este că el era aproape orb şi că n-ar fi putut să tragă un singur foc de armă asupra mexicanilor, nici măcar pentru a-şi apăra pielea. Bietul om ! De altfel, de asta a şi murit.

Ajunşi la capătul străzii, o cotiră la dreapta pe o mică alee mărginită de copaci. Sherry remarcă o enormă casă veche, albă, cu parţi mari şi cu obloane verzi. Trebuie să fi fost clinica.

— Doctorul Lindsay o să fie grozav de mulţumit să te vadă, zise primarul deschizând o portiţă mică albă. Aşteaptă de mult timp clipa asta. Al naibii de mult !

— Şi eu sunt nerăbdătoare să-l întâlnesc, zise Sherry.

Şi era adevărat. Timp de doi ani, urmase cursuri serale pentru a obţine această diplomă de asisten-

tă medicală și era nerăbdătoare să-și exercite noua meserie. Dar nu chiar imediat. Voia mai întâi să se ducă s-o viziteze pe Norah...

Urcă treptele înaintea primarului și ajunse la ușa apărătoare de țânțari pe care el i-o deschise. Trecură prin fața recepționerei, o femeie mai în vârstă, care le aruncă o privire călduroasă.

— Doctorul Lindsay este aici, nu-i așa ? o întrebă Dan peste umăr, fără să se oprească să mai aștepte răspunsul.

Aparent, dacă doctorul Lindsay era ocupat sau nu cu vreun pacient, nu-l prea interesa pe primarul din Pepper, „ales conform legii" ! Conducând-o în continuare pe tânăra femeie de braț, bătu zgomotos la o ușă de stejar și intră.

Într-un fotoliu confortabil, era așezat un bărbat cu părul alb, cu picioarele în echilibru pe colțul unui birou vechi. Gura îi era larg deschisă și capul dat pe spate. Scotea pe gură un zgomot ciudat și lui Sherry îi trebui un oarecare timp pentru a-și da seama că sforăie.

— Doc ! strigă Dan tare. Vreau să-ți prezint pe cineva.

Cum bătrânul nu răspunse, Dan repetă strigând și mai tare.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm să doarmă, murmură Sherry.

— Nici vorbă ! O să facă un scandal de neimaginat dacă nu te cunoaște !

Și dacă strigătele puternice ale lui Dan nu întrerupseră siesta doctorului Lindsay, vocea blândă a lui Sherry reuși dintr-o dată. Acesta își puse picioarele jos și se îndreptă clipind des ca după somn, privind în direcția ei.

– Cine naiba eşti dumneata ?

– Sherry Waterman. Domnul primar a vrut să facem cunoştinţă.

– Ce te doare ?

– Nimic, sunt perfect sănătoasă.

– Este domnişoara care vine din Oregan ca să lucreze la noi, interveni primarul.

– De ce naiba n-ai spus mai devreme ?

Doctorul sări în picioare de parcă ar fi întinerit cu douăzeci de ani.

– Iată-te în sfârşit ! adăugă el adresându-i-se lui Sherry.

– Mi-e teamă că este o mică neînţelegere... începu ea.

Dar nici unul din cei doi bărbaţi n-o mai asculta. Doctorul îi trase o palmă solidă pe spate primarului, îşi luă undiţa din dosul uşii şi-i anunţă că se întoarce la sfârşitul săptămânii.

În pragul biroului său, ezită o clipă.

– Copilul lui Ellie Johnson poate să se nască de pe o zi pe alta, dar asta n-o să-ţi pună probleme. Eu voi fi cu siguranţă înapoi mai înainte cu mult timp ca ea să aibă primele dureri. La primul copil, a avut două săptămâni întârziere.

– Nu-ţi mai face griji, zise primarul însoţindu-l pe doctor spre uşă. Am auzit-o pe Sherry spunându-i lui Donna-Jo că este şi moaşă.

Doctorul îi strânse mâna primarului şi mormăi bucuros :

– De data asta, te-ai întrecut pe tine, bătrâne ! Hai, pe săptămâna viitoare !

– Doctore Lindsay ! strigă Sherry în urma lui. Eu nu rămân acum ! Mă duc să-mi vizitez o prietenă, la Houston !

Când ea ajunse pe treptele peronului, el deja își aruncase undița în spatele camionetei și se instalase la volan.

— Nu pot să rămân acum ! repetă ea. Mai am două săptămâni înainte să încep lucrul și am alte proiecte.

— Iar eu zic că, dacă tot te afli aici, să te apuci de treabă imediat ! îi replică doctorul. Sunt încântat să te am în echipa mea ! Pe curând !

Zgomotul motorului îi acoperi ultimele cuvinte.

Sherry rămăsese înmărmurită pe gazon. Inima îi bătea cu putere în piept de furie, în timp ce privea mașina îndepărtându-se. Încruntată, își puse mâinile în șold. Nici unul din cei doi nu-și dăduse osteneală s-o asculte. Dar dacă ei își imaginau că va renunța la proiectele sale, se înșelau profund ! N-o să-l lase pe bădăranul ăsta de primar să-i facă programul, și pe doctorul ăsta care se părea că nu are din „doctor" decât numele !

— Nici nu încape în discuție să rămân, îi zise ea primarului după ce doctorul plecă.

— Dar acum este imposibil să pleci ! Doctorul Lindsay nu se întoarce decât peste o săptămână. Și apoi, cum niciodată n-a fost el prea punctual, săptămâna lui poate să dureze vreo zece zile !

Sherry își dădu la o parte de pe frunte o șuviță din părul ei negru. Ochii îi aruncau scântei.

— Îmi pare foarte rău pentru voi ! Dar mă așteaptă o prietenă la Houston și n-am de gând să-i dau plasă !

Nu era chiar așa, dar ea nu dorea să înceapă lucrul decât peste cincisprezece zile. În afară de asta, nu prea se simțea deocamdată în stare să înfrunte acest orășel plin de nebuni !

– Dacă ai accepta măcar să rămâi cât lipseşte doctorul Lindsay, ţi-am fi teribil de recunoscători, continuă primarul.

– Îmi pare rău, ţi-am spus şi-ţi repet că răspunsul meu este nu, zise Sherry răspicat îndreptându-se spre maşina ei.

Primarul insistă.

– Sunt sigur că prietena dumitale va înţelege. Dă-i un telefon ! Plăteşte primăria convorbirea !

– Inutil să insişti, am zis „nu", răspunse ea.

Dar primarul îşi continuă pledoaria :

– Mă supără îngrozitor că vrei să pleci. Rămâi o săptămână, doar o săptămână... şapte zile ! De luni de zile doctorul nostru nu şi-a luat nici măcar o zi liberă.

Sherry continua să meargă, ferm hotărâtă să nu se lase înduplecată. Primarul părea să fi uitat că doctorul Lindsay ar putea lipsi vreo zece zile !

– Ştii, acum că el a plecat, nu este nimeni pe o rază de câtiva kilometri care să poată interveni în caz de vreo urgenţă.

Sherry se opri şi-i aruncă o privire furibundă.

– Păcat că nici dumneata nici el nu v-aţi gândit la asta mai dinainte ! Ţi-am spus de cum te-am văzut că sunt în drum spre Houston. Contractul meu aici nu începe decât peste două săptămâni.

– Ştiu.

El îşi scoase pălăria şi începu s-o implore.

– Doar o săptămână...

– Iertaţi-mă, domnişoară...

Un ofiţer de poliţie bondoc, îmbrăcat într-o uniformă maro, tocmai ieşise din cafenea. Se îndrepta spre Sherry fără grabă, mestecând o scobitoare, cu degetele mari înfipte în catarama centurii ce-i tre-

cea pe sub abdomenul proeminent. Asta mai lipsea, să se amestece acum și șeriful, gândi tânăra fată.

– Nu-i al dumitale, din întâmplare, acel Ford Fiesta ? o întrebă el arătând către mașina lui Sherry parcată la vreo douăzeci de metri.

– Ba da, a mea este.

El dădu din cap cu subînțeles.

– Bănuiam eu. Este interzisă parcarea acolo.

– Nicidecum ! protestă Sherry îndreptându-se împreună cu cei doi bărbați către mașină.

Locul de parcare era marcat clar, iar ea parcase între alte două mașini.

– Ia privește la roata din spate, reluă șeriful, se vede bine că mușcă linia galbenă.

– Și, desigur, asta mă costă o amendă serioasă ?! exclamă ea sarcastic.

Nu-i venea să creadă ! Curând, probabil, unul din cowboi o să aibă ideea să aducă o frânghie și s-o spânzure de copacul cel mai apropiat. Din fericire pentru ea, nu existau decât tufișuri pe kilometri de jur-împrejur !

– Nu, n-o să-ți dau amendă pentru parcarea interzisă, zise șeriful cu un zâmbet leneș. Dar te-am văzut cu ochii mei traversând în afara zebrei, și asta te costă scump.

– Dar nu există trecere de pietoni ! protestă ea.

– Ba, bineînțeles că există ! Este un pic mai jos, dar există. Eu însumi am vopsit-o acum mai bine de zece ani.

– În cazul acesta, spune-mi cât îți datorez, zise Sherry căutându-și portmoneul. O să-ți plătesc și să nu mai discutăm.

„Trebuie să scap de aici, urgent", își zise ea. Când va ajunge la Houston, o să se gândească mai bine dacă acceptă sau nu acest loc de muncă.

– Hai să uităm de amendă !

– Dar tocmai mi-ai spus că mă costă !

– Nici o amendă, dar te arestez.

– Mă arestezi ?!

– Hei, hei, bătrâne Billy ! interveni primarul. N-o să arestezi tocmai mâna dreaptă a doctorului nostru ?

Billy își frecă îndelung bărbia, ca pentru a gândi mai bine o hotărâre atât de importantă.

– O să dăuneze reputației orașului, continuă primarul. Și nu asta vrem, nu-i așa ?

– Domnișoară, rămâi în Pepper ? o întrebă șeriful.

Privirea lui Sherry se întâlni cu a primarului.

– Mi se pare că n-am deloc de ales !

Totuși, cu prima ocazie, îi va telefona soțului lui Norah. El lucra cu o întreagă echipă de avocați și va ști s-o ajute să descurce această situație incredibilă. Și, până diseară, acești viteji din Pepper or să aibă atâtea procese pe cap încât vor fi prea mulțumiți s-o vadă plecând din oraș !

– Te conduc din nou la clinică, îi propuse primarul zâmbindu-i de parcă totul mergea de minune. Sunt sigur că doamna Colson va fi încântată să ți-o prezinte.

Sherry strânse din dinți și-și înghiți o replică dezagreabilă. Era inutil să mai protesteze atâta timp cât nu avea un avocat.

Încadrată de Billy și de primar, porni înapoi către clinică. În holul mare, recepționera se prezentă ca fiind doamna Colson și o întâmpină pe Sherry cu un zâmbet călduros.

— Îmi pare atât de bine că te-ai hotărât să rămâi !

Șeriful avu buna inspirație să intervină înainte ca Sherry să apuce să se enerveze.

— Doamnă Colson, ocupă-te te rog de domnișoara.

— Nu vă faceți griji, răspunse doamna Colson însoțindu-l pe șerif până la ușă.

Apoi adăugă adresându-i-se lui Sherry :

— Pare dur ca o stâncă dar uneori e blând ca un miel !

Din nou Sherry își mușcă buzele ca să nu-i răspundă ceva nepotrivit în timp ce doamna Colson nu mai contenea cu elogiile la adresa șerifului.

— Billy este ca oamenii aceia despre care scriu ziarele. El știe să facă de toate ! Nu numai că este cel ce apără legea în regiune, dar face și cel mai bun sos pentru frigărui din tot Texasul ! O să afli. Oamenii de pe aici îl sfătuiesc să-l prepare, să-l îmbutelieze și să-l vândă.

— Ce păcat că n-o face !

Atâta fu în stare să spună Sherry. Din fericire, recepționera schimbă subiectul și o invită pe tânăra fată să viziteze împreună cu ea clinica. Aceasta fu impresionată de aparatura modernă ce se afla aici, precum și de micul apartament care îi era rezervat într-una din clădiri.

— Doctorul Lindsay a fost foarte fericit că poate pleca și el pentru câteva zile, zise cu amabilitate doamna Colson, fără să țină seamă de aerul morocănos al lui Sherry. Nici nu reușesc să-mi amin'esc când a avut ultima zi liberă. Cu toate astea, mereu vorbește, săracul de el, despre pescuit și undițe și

primeşte o cantitate impresionantă de reviste pe această temă. De douăzeci de ani de când lucrez cu el, nu l-am văzut niciodată atât de bucuros ca astăzi când ai apărut aici. Sigur că a preferat s-o şteargă înainte să te răzgândeşti. Mă bucur că n-ai făcut-o !

Sherry zâmbi slab. Între Dan Bowie, doctorul Lindsay şi Billy, ea se trezise legată de mâini şi de picioare.

– Aşadar, sunt douăzeci de ani de când doctorul Lindsay lucrează în Pepper ?

Se întreba dacă nu cumva şi el, la fel ca ea, se trezise prins în capcană. Toată povestea asta era demnă de un roman de aventuri.

– Nu, de treizeci de ani ! Poate mai mult ! Mulţi de aici îl consideră un adevărat sfânt.

Şi ce sfânt ! gândi ironic Sherry. O abandonase aici, şi întreg Pepperul împreună cu ea, fără ca asta să-i creeze vreo problemă.

Doamna Colson o conduse în biroul doctorului.

– Instalează-te confortabil. Vrei o ceaşcă de cafea ?

– Nu, mulţumesc, răspunse Sherry îndreptându-se spre birou.

Imediat ce recepţionera ieşi, puse mâna pe telefon şi se hotărî să sune fără întârziere la Houston. Dar abia ridicase receptorul, că auzi o bătaie în uşă. Sherry gemu exasperată.

– Intră ! strigă ea, gândindu-se că poate se întorsese doamna Colson.

Dar îşi făcu intrarea un cowboy.

Înalt, suplu, cu pielea bronzată de soare şi vânt, îmbrăcat în nişte blugi, o cămaşă în carouri şi cizme de piele uzate de muncă. Borul pălăriei îi ascundea

privirea, iar eșarfa roșie legată în jurul gâtului îi dădea un aer sălbatic și neliniștitor totodată.

– Doctorul Lindsay nu este aici ? întrebă el suspicios.

– Ah, foarte bine ! interveni doamna Colson intrând în încăpere în urma bărbatului. Sherry, văd că programarea dumitale de la ora unu tocmai a sosit.

– Programarea **mea ?**

– Unde este dr. Lindsay ? insistă cowboyul.

– A plecat la pescuit. Vino și stai aici...

Recepționera dădea ordinele pe un ton ce nu admitea replică.

– Tu ești primul pacient al domnișoarei Waterman, și nu vreau ca dumneaei să-și facă o impresie proastă despre locuitorii Jin Pepper.

– Nu vreau să vorbesc cu o femeie despre Mary !

– Și de ce nu ? îl întrebă doamna Colson. O femeie va înțelege cu siguranță mai bine decât un bărbat. Și, fără atâtea discuții, Cody Bailman ! O să ai de-a face cu mine dacă-i faci probleme domnișoarei Waterman, și așa e prea drăguță !

Cody își împinse pălăria spre spate și se încruntă.

– N-o să meargă...

– Riscă să nu meargă, dacă nu lași și tu ceva de la tine.

Îl prinse de cot și-l conduse până la scaunul din fața biroului.

– Așază-te, Cody. Și dumneata, Sherry.

Nici unul dintre cei doi nu se execută, dar fără să se tulbure, doamna Colson continuă :

– Cody a venit să vorbească despre fiica lui, Mary. Are doisprezece ani și-i dă o mulțime de griji. Ar vrea niște sfaturi pentru că soția lui... soția lui a

murit acum zece ani. Lui îi este greu să înțeleagă ce se întâmplă cu Mary, acum că este aproape domnișoară.

– Tocmai de asta nu vreau să vorbesc despre problemele mele cu o străină, ripostă Cody.

– Din contră, o să-ți facă bine dacă îți descarci sufletul, îl liniști doamna Colson. Hai, acum așază-te. Și dumneata, Sherry. Altfel îl faci pe Cody să se simtă stânjenit.

Sherry ce spuse.

– Eu ce trebuie să fac ? întrebă ea.

– Să asculți, o sfătui doamna Colson. Asta face și dr. Lindsay. Și merge !

Oare faimosul doctor Lindsay avea și rol de psiholog în Pepper ? se întrebă Sherry. Și ea făcuse o pregătire în acest domeniu, dar prea scurtă pentru ca priceperea ei să fie destul de completă.

– Refuz să vorbesc cu o femeie, repetă Cody.

– Nu te-ai gândit niciodată că poate din acest motiv ai atâtea probleme cu Mary ? îl întrebă doamna Colson.

Acestea fiind zise, cu un aer demn, se îndreptă spre ușă. Înainte de a o deschide, se întoarse și-i privi pe rând, pe Cody și pe Sherry, și zâmbi.

– Să-mi spui dacă-ți face Cody probleme... Dar sunt sigură că nu se va întâmpla asta. Dacă-l cunoști cât de puțin, este unul dintre cei mai drăguți oameni. De fapt, adăugă ea cu o voce scăzută, ceea ce-i lipsește lui Mary este o mamă și eu cred că ar trebui să te însori, Cody.

– Ești interesată de postul ăsta, Martha ? întrebă Cody.

Obrajii doamnei Colson se împurpurară.

– Știi bine că sunt destul de bătrână ca să pot să-ți fiu mamă !

Cu aceste cuvinte, ieși din încăpere și închise ușa în urma ei.

Cody începu să râdă și, spre surprinderea lui Sherry, se așeză în fața ei, își scoase pălăria, își puse picior peste picior și se relaxă.

– Ești căsătorită ? o întrebă el pe nepusă-masă.

Întrebarea o lăsă pe Sherry cu gura căscată. Când reuși să vorbească, se bâlbâi.

– Nu, adică... în sfârșit... eu...

Își dădu seama că părea de-a dreptul idioată bâlbâindu-se astfel.

– Nu te speria ! exclamă el, cu zâmbetul pe buze. Nu-ți cer să te oferi voluntar să mă iei de bărbat !

– Am înțeles, replică ea cu toată demnitatea de care fu în stare. Dar a fost cam...

– În cazul ăsta, cum poți să te pricepi la copii ?

– Am doi frați mai mici și o soră.

„Dar ce nevoie am să mă justific ?" se întrebă ea iritată. „Aș face mai bine să-l trimit acasă."

– Așadar, poți să-mi spui ceva despre tinerele fete ?

– Nu de mult, chiar eu eram una dintre ele, îi replică ea cam acru.

Apoi, resemnându-se cu situația, îi sugeră :

– De ce nu mi-ai vorbi despre Mary ? O să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

Trecu un timp până ce Cody se hotărî să-i răspundă.

– Ei bine, pentru început, să-ți spun că de o vreme încoace face unele lucruri pe ascuns.

– Ce fel de lucruri ?

– De exemplu, se machiază. Seara trecută, şi-a pus atâta fard orgintiu pe la ochi, încât pleoapele îi sclipeau în întuneric !

Sherry se abţinu să nu râdă şi se mulţumi doar să dea din cap, îndemnându-l să continue.

– Acum şase luni, era cel mai dotat cowboy pe care l-am cunoscut vreodată. În prezent, nici nu vrea să mai audă să facă vreo treabă la fermă. Şi încep să-i crească sânii...

– I-ai cumpărat un sutien ?

El roşi uşor sub bronzul feţei.

– N-a fost nevoie ! S-a descurcat ea singură. Şi l-a comandat de pe un catalog fără să-mi ceară părerea. Se pare însă că şi l-a ales cam la întâmplare, pentru că i-au trimis unul de zece ori mai mare decât măsura ei ! Dar în loc să recunoască asta, poartă chestia aia şi o umple cu Dumnezeu ştie ce !

– Cu vată, probabil.

Exact asta făcea şi Sherry la vârsta lui Mary.

– Se poate. Când am îndrăznit s-o întreb, am crezut că o să-mi sară în cap !

Cody căzu pe gânduri.

– De când poartă sutienul ăsta, o ceată de băieţi se învârte în jurul ei. Dar se pare că ei nu-i place asta. Înţelegi, până acum Mary era un adevărat băieţoi.

– A crescut, Cody ! zise Sherry cu blândeţe.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi se aşeză mai bine în fotoliul ei.

– Mary nu înţelege încă ce se întâmplă în capul ei, îi explică ea. Sunt sigură că este îngrozită de schimbările ce se produc în ea. Ştii, cred că nu este

mai mulțumită decât tine de ceea ce i se întâmplă ! Lasă-i puțin timp și vei vedea că se adaptează. O să te miri cu câtă ușurință.

Cody o privea întrebându-se dacă poate s-o creadă.

– Are prietene ? întrebă Sherry.

– Vreo două-trei, dar ele locuiesc aici, în oraș. Noi stăm la treizeci de kilometri, la fermă. Ceea ce îi lipsește, este să poată vorbi cu cineva care are mai mult de treisprezece ani și care să se priceapă la sutiene și toate chestiile astea de fete...

– Vrei să-i vorbesc eu ? Nu sunt sigură că folosește la ceva, dar pot totuși să încerc.

– Ai accepta ?

Din vocea lui răzbătea recunoștința, dar rămânea totuși bănuitor.

– Știi, acum ea este la fel de dulce ca și un porc spinos, așa că să nu te superi pe ea dacă ți se pare cam... arțăgoasă !

Apoi el ezită o clipă și adăugă, ușor jenat :

– Doar dacă n-o să se poarte cu prea multă familiaritate. În perioada asta, nu știi prea bine cum să te porți cu ea și la ce să te aștepți din partea ei.

– Nu-ți face griji, o să fie bine.

De fapt, Sherry nu era chiar atât de sigură de asta, dar acest Cody Bailman îi trezise simpatia. Trebuie să-i fi fost greu să abordeze probleme atât de intime cu o persoană străină, pe deasupra și femeie. Dar el pusese problemele fiicei sale înainte de toate, și asta o impresionase pe Sherry.

– Într-una din zilele trecute, am descoperit ceva. Sunt sigur că Mary nu mi-ar fi arătat-o, și asta m-a îngrijorat.

– Și ce era ?

– O carte. O ascunsese sub pernele fotoliului. Era unul din roma··ele acelea dulcege, de dragoste, care vă plac vouă femeilor atât de mult. Și asta m-a neliniștit.

– Dar de ce ?

– Ei bine, pentru că nu vreau să-și umple capul cu toate prostiile alea.

Mai mormăi vreo câteva cuvinte pe care Sherry nu reuși să le înțeleagă. Era evident că el avea o părere jalnică despre poveștile de dragoste.

– Dacă vrei, am să vorbesc cu Mary, îi propuse Sherry. Dar, desigur, n-am să-i spun că ai găsit cartea aceea.

– Ah ! mulțumesc, domnișoară...

– Waterman. Dar spune-mi Sherry, te rog.

– Sherry, repetă el ridicându-se s-o salute.

Își strânseră mâinile și Sherry observă că el îi reținu degetele mai mult decât ar fi fost necesar. Privi spre mâinile lor împreunate. Dintr-o dată, de parcă și-ar fi dat seama de ceea ce face, el îi dădu drumul.

– Am fost încântat să vorbesc cu tine.

– Și eu. Spune-mi dacă vrei s-o aduci pe Mary aici mâine sau poimâine, după-amiază, sau preferi să vin eu să o văd la fermă.

– Ai putea face asta ? Ar fi mai bine să pară că o întâlnești din întâmplare. Dacă ar ști că am vorbit despre ea cu altcineva, ar apuca-o o furie nebună.

– Uite, am să vin mâine, după masa de prânz, să zicem... pe la unu ?

– Perfect !

Cody mai întârzie lângă ușă privind-o pe Sherry.

– Ai de gând să rămâi în Pepper ? o întrebă el.

– Am acceptat acest post în urmă cu o lună și trebuia să încep abia peste două săptămâni. S-ar zice însă că trebuie să încep mai devreme !...

– Atunci, pe mâine, zise Cody, cu un zâmbet larg.

– Pe mâine.

Dar el tot nu plecă.

– Ascultă, de ce n-ai veni să iei masa cu noi, e o nimica toată...

Cu un semn ușor de încuviințare, ea acceptă fără moșturi această invitație.

În aceeași clipă, sună telefonul, rupând liniștea și vraja care se așternuse. Apoi soneria tăcu. Probabil că răspunsese doamna Colson.

Tocmai când Cody se pregătea să iasă din încăpere, recepționera năvăli, cu o licărire de panică în privire.

– Era Luke Johnson la telefon. Ellie, soția lui, a început să aibă dureri și el e înnebunit la gândul de a asista singur nașterea copilului lor. Ar fi mai bine să te repezi până acolo.

– Unde ? întrebă Sherry.

Cody fu cel care răspunse :

– La Rattlesnake Ridge. Urmează-mă, zise el apucând-o de braț, o să te conduc eu. Singură n-ai găsi niciodată locul.

CAPITOLUL II

– Rattlesnake Ridge ? repetă Sherry grăbindu-se împreună cu Cody către un monumental vehicul de culoare nedefinită.

Probabil că nu fusese niciodată spălat de când Cody îl cumpărase, iar ea trase concluzia că praful amestecat cu murdăria şi rugina îl făceau să reziste la orice probă.

Cu toate că era scundă, Sherry nu făcea parte dintre acele femei obişnuite să fie menajate, dar se trezi în imposibilitatea de a se cătăra singură până în cabina maşinii şi fu nevoită să accepte ajutorul lui Cody. Descoperind tabloul de bord şi mulţimea de hârtii şi hârtiuţe pline de însemnări, prinse cu ace şi cârlige de rufe cam peste tot, nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Trebuie să-mi iau câteva lucruri din maşina mea care e parcată în apropiere de cafenea, zise ea.

O clipă mai târziu, opriră pe strada principală; apoi, după ce tânăra femeie îşi luă trusa medicală, Cody Bailman îşi lansă maşina în viteză spre ferma lui Luke Johnson.

Sherry îşi reaminti de lungile scrisori ale lui Norah care o avertizase că aici, în Texas, bărbaţii

erau la fel de extraordinari ca şi vehiculele pe care le conduceau. Acest gen de detalii îi dăduse lui Sherry gustul de a veni aici şi a se convinge ea însăşi că aşa este, iar acum începea să înţeleagă ce vrusese să spună prietena ei.

— Ar fi trebuit să vorbesc eu personal cu Luke, mormăi Cody. Este atât de îndrăgostit de nevasta lui încât ar înnebuni dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Şi te surprinde faptul că un soţ este îndrăgostit de soţia lui ? îl întrebă Sherry zâmbind.

Cody întârzie până să răspundă, de parcă îi venea greu să admită aşa ceva.

— Se mai întâmplă câteodată.

Uşor tulburată de acest răspuns, Sherry preferă să schimbe subiectul.

— Ia spune-mi, chiar sunt şerpi cu clopoţei la Rattlesnake Ridge ?

Cody zâmbi larg.

— Aici la noi, în Texas, nu prea avem obiceiul să înflorim lucrurile. Dacă Rattlesnake Ridge („Dealul şerpilor cu clopoţei") nu se cheamă „Dealul cu fluturi" este tocmai pentru că acolo găseşti şerpi cu clopoţei şi nu fluturi.

— Ah !

Sherry înghiţi cu dificultate.

— Sunt periculoşi ?

— Ţi-e teamă de şerpi ? se miră Cody, aruncând o privire către pasagera lui.

— Nu, nu chiar, reuşi ea să articuleze cât putu mai natural.

Norah nu-i vorbise niciodată de vietăţile astea exotice şi crezu de cuviinţă că era mai bine să abordeze un alt subiect ca să se simtă în largul ei.

– Dacă tot trebuie s-o asist pe Ellie să nască, spune-mi ce ştii despre ea. Este mai slăbuţă, mai fragilă ?

– Ca toate femeile !

Sherry înţelese că ajutorul lui Cody va fi foarte limitat...

– Câţi ani are ?

– Vreo douăzeci şi cinci. Luke nu se gândise niciodată să se însoare până când a întâlnit-o pe Ellie care venise la bunicii ei în vacanţă. A fost o dragoste la prima vedere şi lucrurile nu s-au mai ameliorat cu timpul !

Cody pronunţase aceste ultime cuvinte de parcă încerca să fie oarecum indulgent cu asemenea sentimente.

– Câţi ani are primul lor copil ?

– Christina ? Cred că un an şi ceva.

– N-au aşteptat prea mult ca să-l facă pe al doilea.

– Este adevărat, dar ca să fiu sincer, cred că nici copilul ăsta n-a fost planificat, la fel cum n-a fost nici primul. Sunt mult prea îndrăgostiţi unul de altul ca să se mai gândească la asta ! zise Cody pe un ton de reproş.

Sherry, din contră, găsi că este foarte înduioşător tot ce aflase despre tânărul cuplu. Niciodată un bărbat nu fusese îndrăgostit de ea atât de puternic. De altfel, nici ea de vreun bărbat. În pragul celor treizeci de ani ai ei, avusese sentimentul că dacă rămânea în oraşelul ei din Oregon, viaţa i se va scurge într-o cumplită monotonie. Ar fi fost mulţumită, dar niciodată fericită cu adevărat ; ar fi îndrăgit-o multă lume, dar n-ar fi cunoscut niciodată dragostea.

Totuși, aprecia mentalitatea ce domnea în orășelul ei natal și, dacă Norah putuse să se adapteze rapid în Houston, Sherry știa în schimb că ea personal nu era făcută să trăiască într-un oraș mare. Așa că optase pentru Pepper, gândindu-se că astfel nu se dezrădăcina și, în același timp, va descoperi un nou stil de viață care să-i convină. Îi plăcea ca vecinii ei să-i devină prieteni în scurt timp.

După vreo douăzeci de minute de mers, Cody vîră brusc, ieșind din șoseaua principală și Sherry se trezi aruncată într-o parte. Cu un șofer ca ăsta, centurile de siguranță nu erau un lux.

— E-n ordine ?

— Da, desigur, răspunse ea ușor speriată. Mai este mult de mers ?

— Vreo zece kilometri.

Sherry se străduí să zâmbească, dar în sinea ei bombăni nemulțumită. Chiar dacă Cody ar fi mers cu o viteză normală, pietrele și gropile de pe drum ar fi făcut din acest traseu un circuit demn de tobogănele din copilăria ei ! Hotărî să strângă din dinți și să se agațe cu amândouă mâinile de scaunul ei, așteptând ca drumul să se amelioreze.

În sfârșit, Cody opri în fața unei case albe care avu asupra lui Sherry efectul unei oaze după deșertul desfundat și prăfuit pe care tocmai îl traversaseră. Ferestrele erau împodobite cu niște obloane bleu foarte cochete, iar jardinierele din fața casei erau pline de mușcate roșii. În timp ce ea admira acest loc primitor, ușa de la intrare se deschise brusc și în prag apăru un tânăr, îmbrăcat și el în blugi și cămașă în carouri, care se repezi spre ei cu pași mari.

– Ei bine, v-a trebuit ceva timp până să veniţi ! le strigă el in loc de bun-venit. Am spus totuşi că lui Ellie îi este foarte rău.

Sherry nici nu apucase să-şi desfacă centura de siguranţă, că deja Cody o ajuta să coboare cuprinzând-o de talie cu o mână sigură.

– Sherry, el este Luke.

– Unde este dr. Lindsay ? întrebă acesta din urmă.

– A plecat la pescuit, îi explică Sherry, şi eu...

Luke abia dacă-i atinse mâna pe care Sherry i-o intinsese. In schimb, îi aruncă lui Cody o privire furioasă.

– Imi aduci o străină s-o asiste pe Ellie ?! Se pare că ai uitat că este vorba de **nevasta mea** care trebuie să nască ! Nici gând să...

– Sunt asistentă medicală şi moaşă, îi tăie vorba Sherry. Pot să fac şi eu tot ce ar fi făcut dr. Lindsay, inclusiv să prescriu medicamente şi să asist naşteri. Nu te ingrijora şi spune-mi unde este soţia dumitale.

– Dar...

Luke îl privi pe Cody neştiind ce să facă.

– Preferi să-l aduci pe lume tu singur pe acest copil ?

Luke păli şi scutură negativ din cap fără să scoată o vorbă.

– Cred că ai dreptate să n-o faci, zise Cody. Trebuie să-l ierţi pe Luke, adăugă el adresându-se tinerei femei în timp ce o conducea în casă. Aşa cum îţi spuneam adineaori, când este vorba despre Ellie, Luke îşi pierde capul complet.

Intrară în bucătărie unde o fetiță, vizibil încântată de ceea ce făcea, lovea cu lingura de lemn în măsuța scaunului înalt pe care era cocoțată.

— Bună ziua, zise Sherry.

Fețișoara copilului înflori într-un zâmbet larg. „În sfârșit, iată măcar pe cineva care este mulțumită să mă vadă !" constată Sherry.

— Veniți mai repede după mine, interveni Luke. Ellie este sus.

Sherry se execută imediat și Cody se luă după ea.

Intrară în dormitor și o găsiră pe Ellie încordată, arcuită, ținându-se de spetează patului, cu ochii închiși. Își mușca buzele și încerca să respire calm.

Luke se aruncă în genunchi lângă pat și-i luă mâna sărutându-i-o cu pasiune.

— Iată, au venit ajutoare ! Nu-ți mai face griji, iubito, totul va merge bine acum.

În loc de răspuns, Ellie doar dădu din cap și Sherry așteptă ca ea să se relaxeze pentru a întreba :

— La ce interval ai contracțiile ?

— Cinci minute. Dar sunt foarte puternice de când am pierdut apa.

— Când s-a întâmplat asta ?

— Acum aproximativ o oră.

— În cazul acesta, trebuie să te examinez.

Sherry își despachetă trusa și-și pregăti o pereche de mănuși de cauciuc.

Neliniștit, Luke îl privi din nou pe Cody ca pentru a-i cere sfatul.

— Cody, interveni atunci Ellie, ai fi foarte drăguț dacă te-ai ocupa un pic ce nătăfletul ăsta de bărbat al meu. Vezi să aibă grijă de Christina și, orice-ar fi, nu-l mai lăsa să intre în camera asta.

– Dar, Ellie, tu ai nevoie de mine, protestă Luke.

Cody fu nevoit aproape să-l împingă pe Luke afară din încăpre. O dată ieșiți cei doi bărbați, Ellie îi zâmbi lui Sherry.

– Fii binevenită, îi zise ea. Nici nu-ți imaginezi cât sunt de fericită să am de-a face cu o femeie în împrejurările astea.

– Mă numesc Sherry Waterman, zise aceasta cu un surâs. Doctorul Lindsay a fost atât de bucuros că am venit, încât a plecat imediat la pescuit ! Dar el credea că n-ai să naști înainte de două săptămâni.

– De fapt, ne-am cam înșelat în calcul.

– Li s-a mai întâmplat și altora, glumi Sherry.

Se duse să se spele pe mâini și, la întoarcerea ei, Ellie avea o nouă contracție. Sherry așteptă ca ea să se liniștească și-i aranjă pernele astfel încât să stea cât mai comod.

– Te descurci de minune, o complimentă Sherry ștergându-i fruntea de broboanele de sudoare.

– O să mai dureze ?

– Câteva ore, cu siguranță, dar nu te neliniști, totul este cât se poate de bine.

După vreo douăzeci de minute, Cody bătu ușor în ușă înainte de a intra să vadă ce se mai întâmplă.

– Ellie este în cea mai bună formă, îl liniști Sherry.

– Aș vrea să pot spune și eu același lucru despre Luke ! Am venit să văd dacă nu ai nevoie de ceva.

– Nu, mulțumesc, totul e-n ordine.

– Să n-ai nici o grijă pentru fiica ta, adăugă Cody privind-o pe Ellie, doarme ca un înger. Nici

pentru bărbatul tău, am eu grijă de el. Tocmai am telefonat acasă la mine ; Mary este cu guvernanta şi eu pot să rămân cu Luke atâta timp cât va fi nevoie.

– Îţi mulţumesc mult ! Şi, mai ales, să nu-i dai voie să vină aici. Ai zice că sunt prima femeie din lume care naşte ! Când s-a născut Christina, Luke era într-un hal fără hal, încât doctorul Lindsay a pierdut mai mult timp ocupându-se de el decât de mine.

– Ai încredere în mine, Ellie, nu-l scap din ochi o clipă, o linişti Cody ieşind din cameră.

Ellie aşteptă să iasă Cody şi o întrebă pe Sherry despre sosirea ei la Pepper. Aceasta îi povesti cu plăcere cum se întâmplase. Între două contracţii, Ellie râdea cu poftă, iar când apăreau durerile, Sherry îi masa umerii murmurându-i încurajări.

– Ştii, şi eu sunt nouă pe-aici. Veniserm să-mi petrec câteva zile de vacanţă aici la Pepper, la bunicii mei, când l-am cunoscut pe Luke. Ce băiat încăpăţânat şi sălbatic ! Îmi jurasem să n-am de-a face niciodată cu el sau cu alţii asemenea lui.

– S-ar zice totuşi că te-ai răzgândit...

– Luke este o comoară. Carapacea lui ascunde o inimă de aur. Nu pot uita niciodată ziua când m-a cerut în căsătorie. Mă hotărâsem să mă întorc la Dallas, în ciuda eforturilor lui de a mă reţine aici pentru că deja şederea mea durase mai mult decât prevăzusem şi trebuia să încep curând cursurile.

Faţa lui Ellie se crispă sub efectul unei noi contracţii.

– Nu făcusem nici cinci kilometri, continuă ea de cum se potoli, că am văzut în oglinda retrovizoa-

re un bărbat călare lansat în galop, care-şi îndemna calul din toate puterile ca să mă ajungă din urmă. Era Luke. Bineînţeles, am oprit maşina, şi iată-l că sare de pe cal, pune un genunchi în pământ şi mă cere în căsătorie ! În clipa aceea, am ştiut că nici un bărbat din lume nu mă va iubi atât cât mă iubeşte Luke Johnson. În ochii mei, nimic nu mai avea importanţă. Părinţii au fost dezamăgiţi că nu-mi termin studiile, dar sunt fericită cu el, şi nimic altceva nu mai contează. Dar dumneata, Sherry ? Există vreun bărbat în viaţa dumitale ?

Aceasta oftă.

— N-am fost niciodată îndrăgostită cu adevărat. Desigur, am avut câţiva prieteni, ca orice fată, dar nimic serios.

În clipa aceea, Cody apăru încă o dată în prag. Ca şi adineaori, venea să afle veşti şi să-şi dea raportul. După părerea lui, Luke era pe cale să toace covorul din antreu până la urzeală tot plimbându-se în sus şi-n jos. Dar până acum, Cody reuşise totuşi să-l ţină să nu urce.

— Mai durează mult ? Curând, n-o să mai pot răspunde de nimic.

— Trebuie să mai reziste vreo două-trei ore, evaluă Sherry.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră şi un val de emoţii o inundă pe tânăra femeie. Se simţea dintr-o dată extrem de însufleţită şi i se păru că şi Cody împărtăşeşte acelaşi sentiment.

Puţin după miezul nopţii, travaliul se acceleră şi arcuită cu capul sprijinit în perne, Ellie gâfâia între două contracţii. Sherry o ajuta cu sfaturile ei, aşa cum o făcuse cu atâtea alte femei, înainte. În

sfârşit, Ellie dădu naştere unui băieţel superb care urla din toate puterile lui.

Abia avu timp Sherry să pună copilul în braţele mamei lui că Luke năvăli în încăpere.

— Luke, este băiat ! Avem un fiu !

Luke îngenunche lângă pat şi privi nou-născutul care, cu ochii închişi dar cu gura larg deschisă într-un urlet impresionant, îşi agita cu furie mânuţele şi picioruşele.

— Eşti tu întreg când eşti furios, glumi Ellie.

Luke dădu doar din cap fără să spună o vorbă şi Sherry observă că ochii îi străluceau de lacrimi reţinute în timp ce se aplecă să sărute fruntea încreţită a fiului său.

— Este pentru ultima oară, promise el îmbrăţişând-o pe Ellie cu tandreţe. Acum familia este completă.

— Aşa ai zis şi când s-a născut Christina.

— Adevărat, recunoscu Luke. Dar atunci, a fost pentru că nu puteam să suport să te văd suferind. De data asta, este pentru că ştiu că **eu** aş fi incapabil să mai suport încă o dată să te văd chinuindu-te. Chiar a fost cât pe-aci să mă cert cu cel mai bun prieten al meu !

— Din punctul ăsta de vedere, nu-i nici un risc, zise Cody din uşă.

— N-are importanţă. Oricum, doi copii ajung. Auzi, Ellie ? Ştiu bine că tu ai vrea patru, dar este prea mult pentru mine !

Întrerupându-le discuţia, Sherry se apropie ca să ia cu delicateţe copilul din braţele mamei şi să-l pună în leagăn.

— Hai, vino ! zise Cody luându-l pe Luke de braţ şi scoţându-l din încăpere. Ia dă-mi să gust din

faimosul tău whisky pe care l-ai păstrat pentru ocazia asta.

După ce cei doi bărbaţi plecară, Sherry îşi strânse instrumentele apoi coborî şi ea în living şi ciocniră toţi trei câte un pahar pentru naşterea copilului. Le spuse că Ellie şi Philip tocmai adormiseră.

– Philip ?

Ochii lui Luke scânteiară când repetă încetişor prenumele copilului.

– Aşadar, a ales să-l cheme Philip ?

– Este prenumele cuiva din familie ? întrebă Cody văzându-şi prietenul atât de emoţionat.

Luke făcu „nu" din cap.

– De fapt, este al meu. Dar cum eu l-am găsit cam demodat, am ales să mi se spună Luke de către toată lumea.

– Ellie a spus că fiul vostru are o faţă care se potriveşte la numele de Philip, insistă Sherry.

– Are dreptate. Am un fiu ! Un fiu care îmi poartă numele !

Şi-şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

Sherry zâmbi şi se surprinse căscând. Ziua fusese lungă şi plină de tot felul de aventuri. Era trează din zori şi acum era ora două noaptea.

– Hai să mergem, propuse Cody punându-şi paharul jos. E timpul să te duc acasă.

– Îţi mulţumesc, îi zise Luke lui Sherry.

Îi strânse mâna să i-o sfărâme pentru a-i dovedi recunoştinţa lui şi părea că-i iertase total faptul că era străină de oraş.

– O să vă telefonez mâine să aflu cum se simte Ellie. Poţi fi mândru de ea, a fost foarte curajoasă.

– Ştiu. Am noroc că m-am însurat cu ea.

– După câte mi-a mărturisit ea, mai degrabă ea crede că a avut noroc, îi răspunse Sherry.

Auzind aceste cuvinte, Luke se umflă în pene.

– Hai, Sherry, ești frântă de oboseală, zise Cody trăgând-o după el.

Ajunsă la camion, Sherry abia se mai ținea pe picioare și-i era groază de drumul lung și desfundat care o mai despărțea de patul ei. Dar ce să facă ?

*
* *

– Sherry !

Își auzi numele de foarte departe, ca și cum s-ar fi aflat în fundul unei fântâni. Probabil că dormise tot timpul drumului de întoarcere, pentru că nici nu-și mai amintea de kilometrii îngrozitori care-i despărțeau de șoseaua principală. Cody condusese probabil mai cu menajamente decât la ducere. Se simțea atât de bine, cu capul sprijinit de umărul șoferului, și n-avea nici un chef să se miște.

– Am și ajuns ? întrebă ea deschizând ochii.

– Nu. Mi s-a părut prea chinuitor să te duc până la Pepper când ești atât de obosită.

Sherry își săltă capul și privi în jurul ei. Era înconjurată de un adevărat decor de western. Nu lipsea nimic. Erau și hambarul, și casa mare din cărămidă cu arcade la parter, cu ferestre mansardate la etaj și luminată de jur-împrejur.

– Unde ne aflăm ?

– La mine. Bun-venit la ferma „Lucky Horseshoe". M-am gândit că e mai bine să-ți petreci aici ce a mai rămas din noapte. Te duc în oraș mâine dimineață.

Sherry ar fi vrut şi ea să-şi spună părerea, dar orice discuţie era peste puterile ei. Nu putea decât să accepte. Când Cody veni s-o ajute să coboare din cabină, era nerăbdătoare să-i simtă încă o dată mâna caldă şi puternică cuprinzându-i talia.

Dacă şi Cody împărtăşea sentimentul lui Sherry, oricum nu lăsă să se vadă. O conduse spre bucătăria mare, luă dintr-un dulap două pahare şi le umplu cu lapte.

– Asta o să-ţi permită să aştepţi micul dejun.

Abia atunci realiză Sherry că nu mai mâncase nimic de la cheeseburgerul şi tarta cu lămâie de la prânz.

Cody îi întinse un scaun şi se aşeză şi el călare pe al său.

– Aşadar, vei rămâne la Pepper ? o întrebă el.

Sherry încuviinţă din cap. Îi plăcea vocea lui gravă, faţa cu trăsături virile, bronzată de soare şi tăbăcită de vânt.

– O să-ţi placă aici, sunt sigur.

Ea continua să-l privească. Bărbatul acesta o fascina. Deodată, câteva bucle rebele din părul lui negru îi căzură pe frunte, ceea ce-i dădu aerul înduioşător al unui băieţel. Sherry trebui să se abţină să nu i le dea la o parte.

– Camera de oaspeţi este sus, zise el brusc. O să te conduc.

În trecere, Sherry admiră mobilele superbe, antichităţile de preţ, operele de artă care împodobeau pereţii.

– Ce casă frumoasă ai !

Intrând în camera de oaspeţi, Cody avu o tresărire de nemulţumire.

– Ce s-a întâmplat ? îl întrebă Sherry.

– Patul nu este aranjat. Mary mi-a promis că o să schimbe cearşafurile după ce pleacă prietena ei, dar zăpăcita asta a uitat... Uite ce e, mai bine dormi în camera mea, pentru că Janey, menajera, a pus azi-dimineaţă lenjerie curată, iar eu voi rămâne aici.

– Dar nu-i nevoie, protestă Sherry. Pot să fac eu patul într-o clipă.

– Nici gând. Eşti prea obosită. Vino pe aici.

Şi o conduse către celălalt capăt al culoarului.

Ar fi vrut să protesteze în continuare, dar Cody îi apreciase corect rezervele de energie : zero ! Când se îndepărtă de ea, el se aplecă brusc şi-i atinse uşor buzele. Nu schimbară un cuvânt şi tinerei femei i se păru că timpul se oprise în loc. Atunci, Cody o apropie de el şi, de data aceasta buzele lui Sherry fremătară. Înlănţuiţi strâns, se sărutară cu patimă, de parcă ar fi vrut să profite cât mai mult posibil de o clipă ce nu se va mai repeta.

Când Cody îi dădu drumul, Sherry fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul.

– Noapte bună, Sherry.

Înainte de a ieşi din încăpere, el se mai întoarse o dată spre ea, şi Sherry putu să-i citească în ochi tulburarea care-l cuprinsese. Oare regreta el deja acest sărut ? Sau se temea de consecinţele gestului său ?

Sherry însăşi se afla într-o stare de confuzie totală, şi tulburarea ei se accentuă când îşi dădu seama că trebuia să doarmă în această încăpere unde totul, de la şemineul de piatră până la patul cel mare de tip colonial, îi vorbea despre Cody.

Se dezbrăcă şi se culcă, gândindu-se că va adormi repede. Dar se înşela. Imaginea lui Cody la

capătul coridorului îi plutea în fața ochilor și o tortură până în zori. Abia atunci căzu în sfârșit într-un somn bântuit de niște vise complicate.

*
* *

– Asta-i bună !

Sherry deschise ochii și observă prin ușa întredeschisă o fetiță drăguță, de vreo doisprezece ani, îmbrăcată ca un cowboy, cu două codițe castanii dansându-i pe umeri.

– Asta-i bună ! repetă fetița cu un zâmbet atât de extaziat de parcă l-ar fi întâlnit pe Moș Crăciun în persoană.

– Bună dimineața ! zise Sherry ridicându-se într-un cot, orbită de lumina zilei. Cât e ceasul ?

I se părea că nu dormise decât câteva minute și-și dorea mult să-și cufunde din nou capul în perne.

– Este opt și jumătate. Unde e tata ?

– Ah !? Tu trebuie să fii Mary !

– Ei, ți-a vorbit despre mine ? Și ai dormit în patul lui ?

Încântată de descoperirea ei, fetița sări cu ambele picioare pe cuvertură.

– Cred că-ți imaginezi niște lucruri neadevărate, declară Sherry, pentru a restabili cât mai curând posibil adevărul în ochii acestei copile foarte dezghețate pentru vârsta ei.

Dar Mary nici nu voia să asculte.

– N-a mai adus niciodată vreo femeie acasă, zise ea.

Apoi se instală confortabil la picioarele lui Sherry, ca pentru a asculta o poveste lungă.

– Povestește-mi cum v-ați întâlnit.

– Mary ! tună din josul scărilor vocea lui Cody.

– Cu-cu, tată ! strigă Mary.

În două secunde, umerii largi ai lui Cody apărură în pragul ușii.

– Tată, bombăni Mary, îmi ascunzi ceva !

CAPITOLUL III

– Ei, tată, pe când căsătoria ?

– Mary ! Te rog să taci !

Cody părea furios. Era evident că se îmbrăcase în grabă pentru că era desculț și cu cămașa larg deschisă dându-i la iveală pieptul atletic și bronzat. Ușor intimidată, Sherry își trase cearșaful până sub bărbie.

– Dar, tată, ai distrus reputația prietenei tale ! exclamă Mary. Nu poți să te retragi !

Remarca fetiței avu darul s-o înveselească pe Sherry care izbucni în râs. În schimb, Cody nu păru să aprecieze deloc insinuările fiicei sale ai cărei ochi sclipeau maliționși.

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție tatălui său, micul diavol continuă interogatoriul :

– De câtă vreme sunteți împreună ?

– Mary, ajunge ! îi tăie vorba Cody pe un ton aspru. Îți cer să-i prezinți imediat scuze domnișoarei Waterman.

– Îmi pare rău, domnișoară Waterman, zise Mary, dar nu părea deloc să-i pară rău. Se pare că tocmai ați venit în Pepper ?

Sherry încuviință din cap și-i întinse o mână pe deasupra cearșafului.

— Spune-mi Sherry. Eu voi lucra cu doctorul Lindsay.

— Ah ! Ce drăguţ !

— Şi noaptea trecută mi-am petrecut-o la Ellie Johnson.

— A născut până la urmă ?

Mary aruncă o privire întrebătoare către tatăl ei.

— Da, un băiat. Îl cheamă Philip.

— Grozav ! Ştiu că Luke îşi dorea un băiat, chiar dacă păstra secretul ăsta pentru el. Dar adevărul este că oricum ar fi fost mulţumit, pentru că întotdeauna este de acord cu ce face Ellie.

Cody îşi trecu o mână obosită prin păr.

— Mary, noi ne-am întors acasă azi-noapte la două şi camera de oaspeţi era într-un hal fără de hal. Ghici de ce.

Mary îşi dădu seama imediat de greşeala ei.

— Fir-ar să fie ! Este adevărat că am promis...

Sherry îşi drese glasul.

— Iar mie, Cody, mi-ai promis că mă duci în dimineaţa asta în oraş. Doctorul Lindsay lipseşte şi eu răspund dacă e vreo urgenţă.

— Am promis şi o să mă ţin de cuvânt ! Dar mai întâi vino să luăm micul dejun. Mary, ce-ar fi s-o laşi pe domnişoara Waterman să se îmbrace ?

Mary încuviinţă din cap, dar imediat ce tatăl ei întoarse spatele, o privi pe Sherry cu o licărire maliţioasă în ochi.

— Tatăl meu este grozav de amabil cu tine, Sherry. S-ar zice că, în sfârşit, începe să-mi urmeze sfaturile. Dar ţie, cum ţi se pare ? E frumos, nu-i aşa ?

— Păi...

– Trebuie să fii răbdătoare cu el, pentru că în ce privește femeile, nu este deloc dezgheţat. Va trebui ca noi două să-i facem educaţia în acest sens.

Dacă, după ce stătuse de vorbă cu Cody, Sherry își imaginase că Mary era o ființă mică, neajutorată și timidă, ei bine, acum se lămurise.

– Îmi plac la nebunie poveștile de dragoste, mărturisi Mary cu un oftat teatral.

Și adăugă șoptit, ca să fie sigură că n-o aude Cody :

– E mult de când tot sper ca tatăl meu să dea dovadă de un pic de bun-simţ și să se recăsătorească. Mama mea a murit când eu aveam abia doi ani, și de multă vreme nu-mi mai amintesc de ea.

– Dar, Mary, eu și cu tatăl tău abia ne-am cunoscut ! Tu cam sari niște etape și asta este la fel de neplăcut și pentru el și pentru mine.

Feţișoara copilei se întristă instantaneu.

– Crezi ? Aș vrea atât de mult ca tata să găsească o femeie drăguță care să-și dorească mulţi copii și să-i nască mai înainte ca eu să mă fac prea mare ca să mă pot juca cu ei. Ador copiii și urăsc faptul că sunt unicul copil.

Încă vreo câteva minute, Mary vorbi despre subiectul ei preferat, fără să-i lase lui Sherry ocazia să spună ceva.

– Spune-mi dacă-ţi place de tatăl meu, zise Mary în sfârșit.

Sherry căută să câștige timp, își dădu părul pe spate, dar simţi că are obrajii în flăcări.

– Tatăl tău este un om fermecător, dar ai auzit ce ţi-am spus mai devreme.

– Mary ! răsună ca un tunet vocea lui Cody.

— Vrea să te las în pace, îi traduse Mary. Dar o să mai avem ocazia să stăm de vorbă noi două, nu-i aşa ?

— Da... desigur...

Sherry era ca buimăcită. Fata asta era ca un vârtej ce-o dusese departe de punctele ei de reper ! Dar cum să n-o placă ? Era veselă, nostimă, şi atât de spontană !

După ce se îmbrăcă, Sherry coborî în bucătărie unde se aflau deja Cody, Mary şi o femeie între două vârste care-i zâmbi cu amabilitate.

— Bună dimineaţa, se adresă Sherry tuturor.

— Sherry, ea este Janey. Ea are grijă de casă.

Lui Sherry nu-i scăpă privirea complice schimbată de Mary şi Janey. Păreau amândouă la fel de încântate de faptul că Sherry dormise la fermă.

— Janey este la noi de secole, îi explică Mary înfingând furculiţa într-o clătită caldă.

— Sunt totuşi ceva mai tânără de un secol ? glumi Janey aducând gogoşile aurii.

Cody mânca tăcut, cu nasul în farfurie, şi Sherry trase concluzia că el regreta amar că o adusese la fermă. Era evident că Mary avea o idee fixă : să-l vadă pe tatăl ei căsătorit cât mai repede, iar prezenţa lui Sherry nu făcea decât să învenineze situaţia.

În timp ce Cody se duse să dea nişte ordine lucrătorilor săi, Sherry telefonă familiei Johnson. Totul era în ordine : tocmai sosise şi mama lui Ellie, care se gândea să rămână o vreme aici, ca s-o ajute pe fiica ei. Liniştită, Sherry ascultă mulţumirile lui Luke, apoi închise.

— Mergem ? zise Cody.

— Mergem !

Mary ieşi împreună cu ei şi, când văzu că tatăl ei are de gând s-o ducă pe Sherry cu camionul cel vechi, se aşeză în faţa lui cu hotărâre.

— Dar, tată, nici să nu te gândeşti ! Maşina asta e putredă. N-ai s-o urci pe Sherry în ea ?

— Vezi-ţi de treburile tale, auzi ?

— Dar e foarte bun şi camionul, o linişti Sherry, care deschise chiar ea uşa maşinii.

Din păcate însă, îşi aminti prea târziu că ieri nu se putuse căţăra singură în cabină. I se păru că acum, ajutând-o, Cody o făcea cam fără tragere de inimă. Poate că regreta că nu-i urmase sfatul lui Mary în legătură cu maşina ?

În timp ce vehiculul se îndepărta, Sherry o văzu în oglinda retrovizoare pe Mary mimând o disperare absolută, ca în filmele mute, şi sfârşind prin a se prăbuşi pe pământ de parcă soarta ar fi zdrobit-o ! Lui Sherry i se păru foarte nostimă această comedie, dar nu-i spuse nimic lui Cody. Acesta nu părea dispus să converseze şi după câteva încercări nereuşite de a discuta despre fermă, vite şi altele asemenea, Sherry îşi zise că lipsa de somn făcea ca acest bărbat să fie ca un urs nedormit, un necioplit.

Mult mai târziu, Cody îşi drese glasul, ca pentru a spune ceva important.

— Sper că n-ai luat în serios prostiile pe care a putut să le spună Mary ?

— Nicidecum, nu-ţi face griji !

— Nici ceea ce s-a întâmplat aseară ?

Pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Vrei să spui, sărutul...

De fapt, în ciuda nopţii proaste pe care o avusese, Sherry nu luase în serios lucrurile. Punea pe

seama oboselii și a emoției legate de nașterea micuțului Philip, momentul lor de slăbiciune. La urma urmei, sărutul acesta fusese un mod de a sărbători o viață pe care ei doi o ajutaseră să vadă lumina zilei.

– Da, să-l considerăm ca o întâmplare, propuse Cody.

– De acord.

Pentru Sherry nu era chiar așa, dar Cody păru împăcat cu explicația pe care el însuși și-o dăduse și încântat de înțelegerea pe care i-o arătase tânăra femeie.

Tot restul drumului rămaseră tăcuți și, gândindu-se mai bine, Sherry sfârși prin a aproba modul de a vedea lucrurile al lui Cody. Este adevărat că seara pe care ei doi o petrecuseră împreună fusese parcă în afara timpului. Cu toate acestea, ea se simțea dezamăgită, căci i se păruse că era pe punctul să facă o mare descoperire și-și dădea seama dintr-o dată că se înșelase.

Puțin după aceea, parcară mașina în centru și Cody ocoli ca s-o ajute pe Sherry să coboare din mașină. În clipa când îi cuprinse talia tinerei femei și-și cufundă privirea în ochii ei, trupul ei păru cuprins de o stranie și dulce paralizie. O puse jos și zise brusc :

– Regret că te-am sărutat aseară.

– Dar de ce ?

– Pentru că îmi va fi al naibii de greu să n-o mai fac.

Cu aceste cuvinte, urcă din nou pe scaunul de la volan și plecă într-un zornăit de fiare. Sherry urmări o vreme, descumpănită, vehiculul îndepărtându-se, apoi, ridicând din umeri se îndreptă spre cli-

nică. Aici, o găsi pe doamna Colson care-o aştepta.

– Ellie a născut o frumuseţe de băiat, o anunţă Sherry.

– Am auzit. Şi spune tuturor că n-o să mai nască decât cu ajutorul tău !

Sherry zâmbi auzind aceste cuvinte.

– Doctorul Lindsay a dat vreun semn de viaţă ?

– Da. A sunat în dimineaţa asta.

Ce uşurare ! Omul acesta măcar avea un oarecare simţ al responsabilităţii...

– Data viitoare când va telefona, te rog să mi-l dai să vorbesc şi eu cu el.

– Perfect. Pentru că şi el vrea să-ţi vorbească. Se pare că, într-adevăr, nu trebuia să începi lucrul decât peste două săptămâni.

– Nu se poate ! Ce surpriză ! exclamă cu ironie Sherry.

Doamna Colson se uită prin nişte fişe şi-i confirmă informaţia pe care i-o dăduse adineaori.

– Are perfectă dreptate. Scrie asta în toate hârtiile din dosarul tău. Dar de ce naiba ai venit atât de devreme ?

Sherry era pe punctul să explodeze. Poate că ar trebui să străbată oraşul, înarmată cu o portavoce, pentru a explica cetăţenilor oraşului Pepper cum primarul lor împreună cu dr. Lindsay însuşi o împiedicaseră să-şi continue drumul spre Houston !

– Trebuia să fi spus şi tu ceva, adăugă doamna Colson.

– Am încercat, dar nimeni n-a vrut să mă asculte !

– Acum nu mai contează. Doctorul Lindsay se întoarce în după-amiaza asta. Zice că, oricum, peştele nu prea muşcă, nu e încă sezonul.

Sherry își ridică privirea spre cer. Simțind că era pe punctul de a-și pierde răbdarea, se hotărî să se retragă în apartamentul ei ca să se calmeze. După ce făcu un duș și se schimbă, îi telefonă lui Norah și o anunță că sosește a doua zi seara.

— Ei, ce părere ai despre Texas ? o întrebă prietena ei.

— Localnicii par destul de pașnici și cred că voi învăța repede dialectul lor.

— Sherry, exagerezi ! O să-ți pregătesc un curs intensiv despre Texas și locuitorii lui. Ai să vezi, o să înveți repede să te simți ca acasă.

— Îți mulțumesc anticipat. Dar Rowdy ce mai face ?

— Are mereu foarte mult de lucru și călătorește frecvent în interes de afaceri. Dar este un tată perfect și un soț ideal. Așa că nu am motive să mă plâng.

Când Sherry închise telefonul, simți că o încearcă o ușoară invidie. Norah părea atât de fericită cu soțul și cu cei doi copii ai săi ! Plecarea ei în Texas lăsase în sufletul lui Sherry un gol imens, și atunci se cufundase în muncă, urmând cursuri serale pe lângă serviciul pe care-l făcea la spital. Acum însă Sherry simțea nevoia, la rândul ei, să fie fericită, alintată, curtată.

Ca să gonească aceste gânduri inoportune, așteptând întoarcerea doctorului Lindsay, începu să răsfoiască niște reviste medicale. N-avea însă nici un chef, într-atât era de nerăbdătoare să ajungă la Norah și refuză chiar să comande și o salată la Donna-Jo, așa cum făcu doamna Colson.

Abia sosită cu salata doamnei Colson, Donna-Jo se lăsă să cadă pe un scaun și o privi pe Sherry cu și mai mare curiozitate ca în ajun.

– Se pare că ai ajutat-o pe Ellie să nască noaptea trecută ?

Hotărât lucru, toată lumea era la curent !

– Probabil că ai petrecut noaptea la ei, pentru că în dimineața asta primarul a venit să te ia să beți o cafea și nu te-a găsit la clinică.

– De fapt, Cody Bailman m-a găzduit.

– Ai petrecut noaptea la Cody ?

Și doamna Colson, și Donna-Jo făcură ochii mari de surpriză.

– Era trecut de ora două noaptea când s-a terminat totul la Luke. Eram epuizată și...

Sherry nu voia să lase imaginația interlocutoarelor sale să se încingă mai mult.

– ... și... nimic... în sfârșit, Cody este un gentleman perfect, încheie ea.

– Ca de obicei, nu-i așa ?

Donna-Jo îi făcu cu ochiul doamnei Colson.

– Povestești tu sau povestesc eu ?

– Cine, ce să povestească ? întrebă Sherry.

Cele două femei schimbară o privire complice.

– De fapt, nimic. O să afli și singură, zise doamna Colson.

– Ce va trebui să aflu singură ?

Dar Sherry nu mai primi nici un răspuns. De parcă nici nu vorbiseră despre ceva anume. Donna-Jo îi propuse să se oprească pe la cafenea ca să-și ia provizii pentru drum și Sherry gândi că este o idee bună. Dar îi fu imposibil să mai scoată vreo informație, nici de la tânăra chelneriță, nici de la doamna Colson.

Spre sfârşitul după-amiezii, sosi şi dr. Lindsay, obosit şi prost dispus.

— Când mă gândesc că m-am trezit din zori ! Şi pentru nimic ! Peştelui puţin îi păsa de momeala mea ! Este prea devreme pentru sezonul de pescuit.

— O să fie mai bine după ce mă voi întoarce eu, peste două săptămâni, promise Sherry.

— Sper şi eu ! Totuşi, bombăni el, ai fi putut să-mi spui că ai venit cu cincisprezece zile mai devreme !

Sherry simţi că-i sare muştarul, ridică ochii spre cer şi ieşi din încăpere. Omul ăsta nici nu-şi mai amintea că fusese cât pe-aci s-o calce cu maşina când ea vrusese să-l împiedice să plece !

Se opri la cafenea să-şi ia nişte provizii de drum şi nişte băuturi reci. O să aibă nevoie mare de ele pentru că, la fel ca şi ieri, căldura era toridă şi drumul va fi lung.

În timp ce aştepta ca Donna-Jo să-i împacheteze comanda, avu surpriza să-l vadă pe Cody aşezându-se alături de ea.

— Bună ziua ! zise el ducându-şi un deget la borul larg al pălăriei Stetson.

Cunoscând obiceiurile clientului ei, Donna-Jo aduse imediat o cafea pentru Cody şi spuse, adresându-i-se lui Sherry :

— Astăzi este adunarea crescătorilor de vite.

— Chiar mă întrebam dacă o să te mai întâlnesc în după-amiaza asta, îi mărturisi Cody. Văd că iei masa cam târziu ?

— De fapt, aştept să-mi împacheteze Donna-Jo nişte provizii pentru drum.

Cody păru contrariat.

– Ne părăseşti ?

– S-a întors doctorul Lindsay. N-a mers pescuitul. Aşa că profit să mă duc la Houston pentru două săptămâni, cum prevăzusem.

Imediat ce Donna-Jo veni cu coşul cu provizii, Sherry achită nota şi ieşi din cafenea. Cody o urmă după ce aruncă şi el câteva monede pe tejghea.

– Aş vrea să vorbesc cu tine, începu el, în legătură cu ceea ce am spus azi-dimineaţă. N-aş vrea să mă judeci greşit.

– Din punctul acesta de vedere, să n-ai nici o grijă ; nu trag concluzii pripite !

Sherry găsi că e drăguţ din partea lui că a ţinut să-i explice atitudinea de azi-dimineaţă.

– Din cauza lui Mary sunt mereu nervos !

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Să zicem că nici nu s-a întâmplat.

– Aş vrea eu, zise el atât de încet încât Sherry nu auzi prea bine.

– Poftim ?

Ridică privirea spre el şi încercă să-i zâmbească.

– Nimic, zise Cody. Absolut nimic.

– Ce ai vrea ? insistă Sherry.

– Aş vrea să-mi închipui că nu s-a întâmplat nimic. Asta e ! Acum eşti mulţumită ?

– Nu. Mă simt stânjenită pentru că nu înţeleg.

– Îmi placi, Sherry, şi asta mă sperie. Ultima dată când am mai simţit aşa ceva, eram atât de tânăr... Şi, ca să complici şi mai mult lucrurile, acum pleci.

– Dar mă întorc curând.

De fapt, Sherry nu mai era chiar atât de grăbită. Pentru ea, acum era important să încerce să înţeleagă ce se petrece între Cody şi ea.

— Nu. Două săptămâni e mult. Mi-e teamă să nu se schimbe ceva până ce te întorci.

— Deci, îmi ceri să rămân ?

— Nu, zise el cu bruscheţe.

Şi făcu un pas spre ea.

— La naiba cu toate convenienţele ! murmură el.

O îmbrăţişă pe Sherry şi o sărută.

Buzele lui Sherry se întredeschiseră cu timiditate şi sărutul le trezi amândurora o dorinţă fierbinte şi plină de promisiuni. După ce se sărutară îndelung, Cody se îndepărtă şi oftă.

— Pleacă repede, înainte să devin ridicol !

Dar Sherry nu era în stare să se mişte şi încerca să-şi regăsească răsuflarea.

— De ce ai făcut asta ?

— Aş vrea şi eu să ştiu !

Şi, într-adevăr, nu prea părea să fie mulţumit de sine. Era ca şi cum toţi locuitorii din Pepper se transformaseră în statui ca să-i poată vedea mai bine.

— Frumoasă treabă ! murmură Cody privind-o cu un oarecare reproş. Acum o să aibă toată lumea ce să bârfească !

— Poate, dar nu uita că tu ai fost cel ce m-ai sărutat.

— Fără îndoială, dar recunoaşte că nu prea m-ai respins !

Reproşul o lăsă pe Sherry perplexă.

— Să nu mai vorbim, de acord ? încheie ea sec.

Avea acum o scuză bună să plece la drum fără nici un regret ; aruncă coşul cu provizii pe banchetа din spate şi se aşeză la volan.

— Sherry ! Nu pleca aşa !

Cody îşi freca ceafa cu un aer încurcat, de parcă asta l-ar fi ajutat să-şi găsească cuvintele.

— Recunosc că n-ar fi trebuit să te sărut. Dar îmi placi, ți-am mai spus-o.

— Ciudat mod de a mi-o arăta.

— Așa e. Te cunosc abia de douăzeci și patru de ore și am încurcat totul. Ascultă, peste două săptămâni este sărbătoarea orașului Pepper. O să fie un bal și mâncare la iarbă verde. Ai să vii ?

El îi spuse ziua precisă si ora și, după câteva clipe de ezitare, ea acceptă. Cody o privi îndelung.

— Dacă o să avem aceleași sentimente ca astăzi, vom ști ce avem de făcut, zise el.

După care, se întoarse brusc și plecă.

CAPITOLUL IV

– Aşadar, ce-ai vrea tu să ştii despre Texas ?

Cele două prietene leneveau pe marginea piscinei în timp ce copiii îşi făceau somnul de după-amiază, profitând cu o imensă plăcere de întâlnirea lor după atâta vreme. Casa lui Norah era mare şi luxoasă, dar ceea ce o impresionase pe Sherry era faptul că-şi regăsise prietena la fel de simplă şi primitoare cum fusese întotdeauna. Noua ei viaţă în Houston nu-i modificase cu nimic comportamentul, era la fel de drăguţă şi spontană.

– Texasul se poate rezuma în câteva cuvinte, reluă Norah : puţuri de petrol, vite şi bumbac.

– Şi deşert ! adăugă Sherry.

– Ai dreptate. Mai pot fi amintite fripturile groase, farfuriile pline cu fasole roşie şi cu sos picant drept garnitură. Ai să vezi, texanii au înghiţit atâta ardei iute încât acum sunt în stare să mănânce orice. Papilele lor gustative sunt scoase din funcţiune !

Sherry îşi cufundă picioarele în piscină şi bău nişte ceai cu gheaţă să se mai răcorească.

– Îmi place din ce în ce mai mult Texasul. Oamenii mi se par foarte prietenoşi.

– Așa zice toată lumea. În plus, o să observi repede că bărbații sunt de-a dreptul nostimi, continuă Norah, cu ochii scânteind malițios. Nu pentru că ar vrea neapărat să te facă să râzi, dar au niște idei bizare despre orice încât nu poți să nu te amuzi. De exemplu, ei respectă o lege care nu figurează în nici un regulament oficial, dar pe care aici o cunoaște toată lumea și care stabilește fără discuție ceea ce un adevărat texan are dreptul sau n-are dreptul să facă.

– Ia explică-mi mai clar !

– Ei bine, de exemplu, texanii sunt foarte respectuoși cu legea, în afara aceleia care limitează viteza. Restricția aceasta depășește puterea lor de înțelegere. Și în legătură cu modul de a se îmbrăca au niște tradiții interesante. Un texan adevărat nu va accepta niciodată să-și decoreze pălăria lui, Stetson, cu absolut nimic altceva decât cu o piele de șarpe pe care el însuși l-a omorât, și pentru el ar fi o crimă să-și spele blugii atâta timp cât nu sunt țepeni de murdărie !

Sherry râse cu poftă. Tot drumul pe care-l făcuse până la Pepper avusese ocazia să constate ceea ce Norah îi povestea acum și să-și dea seama că aceasta nu exagera deloc. Dar personajele pe care le întâlnise în orășelul acela băteau toate recordurile ! Fără să mai vorbească și de comportamentul lor prea amical prin care practic o reținuseră prizonieră... Și totuși, cu toate eforturile ei de a și-l goni din minte, amintirea lui Cody o obseda. Mai ales aceea a ultimei lor întâlniri, când el o sărutase în fața a jumătate din locuitorii orășelului. Zi și noapte se gândea numai la el...

— Sherry ! Visezi !

Sherry își ridică privirea și-și dădu seama că uitase complet de prietena ei, de piscină, de conversația lor.

— Scuză-mă... Mă gândeam la... la oamenii pe care i-am cunoscut în Pepper.

— Și mai precis la fermierul acela despre care mi-ai vorbit adineaori !

Sherry lăsă capul în jos, dar nu era surprinsă de perspicacitatea prietenei sale.

— Norah, ce mă fac ? Nu pot să nu mă gândesc la el. Sper însă că șederea mea aici mă va ajuta să-mi recapăt luciditatea.

— S-ar zice că-ți place bărbatul ăsta.

Sherry încuviință și se surprinse că, făcând această mărturisire, strângea cu putere paharul în mână, într-atât era de emoționată...

— Nu reușesc să înțeleg încă ce simt pentru el. Totul mi se încâlcește în minte. Îl cunosc de atât de puțin timp, și totuși...

— Și totuși, îți lipsește, îi duci dorul și te întrebi cum de este posibil să simți așa ceva pentru cineva care abia a intrat în viața ta.

— Exact așa este ! Norah, mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu !

Norah se întinse cu voluptate pe șezlongul ei.

— Știi, exact așa mi s-a întâmplat și mie când Rowdy a trebuit să plece prima dată, când să se întoarcă în Texas. Dintr-o dată, lumea întreagă mi s-a părut pustie, cenușie și lipsită de sens. Nu-l cunoșteam decât de două săptămâni, dar deja întreaga mea viață se organiza în jurul lui.

— Dar, din fericire, Rowdy era cam în aceeași stare în ceea ce te privește, în timp ce Cody este

la fel de perplex ca și mine față de atracția pe care o simțim unul față de celălalt !

– Te înșeli ! La început, Rowdy credea că legătura noastră îi va umple timpul pe care-l petrecea la spitalul de acolo. Abia mult mai târziu s-a îndrăgostit de mine, chiar dacă acum refuză să recunoască asta.

– Eu nu prea cred !

– În fine, e păcat totuși că ai acceptat postul acesta la Pepper, reluă Norah. Desigur, este un punct de vedere egoist din partea mea, dar speram să te instalezi undeva mai aproape de Houston.

– Nu mi-am dat seama că Texasul este atât de vast. A trebuit să parcurg tot drumul pe care l-am reperat pe hartă ca să observ asta.

– Este adevărat că, pe hârtie, distanțele sunt înșelătoare, dar din moment ce ai mașină, va trebui să vizitezi și San Antonio. Am fost cu Rowdy acolo să sărbătorim prima aniversare a căsătoriei noastre, și este un loc atât de miraculos încât ne-am îndrăgostit din nou unul de altul, ca în prima zi. Cu siguranță că au contribuit la asta și străduțele înguste și romantice, micile magazine cochete, cafenelele cu terasele lor în aer liber !

Norah scoase un oftat de regret și-și întoarse fața spre soare ca pentru a-și reîmprospăta aceste amintiri frumoase.

– Aerul era înmiresmat cu parfum de iasomie... Încă îl mai simt când închid ochii !

– M-ai convins. O să-mi planific o raită prin San Antonio.

– Să nu te duci singură, o sfătui Norah. Acolo este un oraș pentru îndrăgostiți.

– Am înțeles ! Voi avea grijă să fiu îndrăgostită nebunește înainte de a alege această destinație !

– E o hotărâre înțeleaptă, și cu cât va fi mai repede, cu atâta mai bine !

După-amiaza se scurse calm, cele două prietene nemaicontenind să depene amintiri și să facă planuri de viitor. Rowdy le făcu surpriza și se întoarse mai devreme, cu vești bune. Tocmai aflase în mod oficial că demersul legal pe care ei îl făcuseră anul trecut în vederea adoptării a doi copii mici ai căror părinți muriseră într-un accident de mașină, fusese acceptat și foarte curând vor putea să-și mărească familia cu cei doi orfani. Norah radia de fericire ascultându-și soțul.

Acesta o sărută, îi luă mâna și se așeză lângă ea, evident bucuros să-și regăsească soția după o zi de muncă.

Păreau atât de îndrăgostiți unul de altul încât Sherry își resimți și mai violent singurătatea. De altfel, aceasta era din ce în ce mai evidentă pe măsură ce prietenele ei își găseau tovarășul de viață. Când se mai afla încă în Oregon, tânăra femeie se ferea ă le tulbure intimitatea și se simțea din ce în ce mai izolată, cu toate nenumăratele invitații pe care ele i le adresau.

– Lui Susan i-a ieșit un dințișor azi, îl anunță Norah pe Rowdy în timp ce-i turna și lui niște ceai cu gheață într-un pahar, adăugând și o felie de lămâie.

Rowdy se ridică imediat.

– Trebuie să văd asta chiar acum !

– Nu, te rog, așteaptă puțin. Mai las-o să doarmă, a fost morocănoasă toată dimineața.

Tânărul tată făcu o mutră necăjită.

– Și eu care voiam să fac o baie cu copiii mei !

– O să faci imediat ce se vor trezi. Mai ai răbdare o clipă. Vezi, zise ea întorcându-se spre Sherry, Rowdy tot copil a rămas ! Mereu are nevoie de cineva cu care să se joace, și desigur, copiii nu se plâng de asta !

– Ce noroc ai să-ți duci viața lângă un asemenea bărbat ! Dacă n-ai fi cea mai bună prietenă a mea, aș fi chiar geloasă !

Norah îi luă afectuos mâna lui Sherry.

– Nu e cazul ! Va veni și rândul tău, și chiar mai repede decât îți închipui.

– Să te audă Dumnezeu ! Este dorința mea cea mai mare.

Dar Sherry nu avea mare încredere în previziunile prietenei sale.

– Știi, Sherry, interveni Rowdy, am primit câteva informații despre fermierul acela de care ne-ai vorbit.

Ca un om de afaceri organizat cum era, scoase din buzunar o foaie de hârtie și citi :

– Cody James Bailman, treizeci și cinci de ani, însurat la douăzeci și unu de ani, văduv, tatăl unei fetițe pe nume Mary, proprietar a două sute de hectare în împrejurimile orașului Pepper. Ales pentru trei ani președintele Asociației locale a crescătorilor de vite.

– Asta-i tot ce ai aflat ? întrebă Norah.

– Crește vite și cai de curse.

Ancheta asta nu-i aducea prea multe noutăţi lui Sherry dar asculta cu multă atenţie spusele soţului prietenei sale.

– Am vorbit cu cineva care-l cunoaşte de ani de zile, reluă Rowdy, şi care mi-a spus că Bailman se bucură de o excelentă reputaţie în tot ţinutul. Sherry, dacă vrei sfatul unui prieten, mărită-te cu omul ăsta, şi fă-i vreo doi-trei copii în cel mai scurt timp.

– Rowdy ! exclamă Norah, şocată de francheţea cu care vorbise soţul său.

– Dar, draga mea, exact aşa am făcut şi noi, şi nu regretăm nimic nici unul, nici altul.

– Ceea ce a fost bine pentru noi nu este obligatoriu bine şi pentru altcineva, Rowdy.

Norah îi adresă o privire ca o scuză lui Sherry, dar Rowdy, deloc impresionat de intervenţia soţiei sale, repetă pe tonul apăsat al unuia care a gândit profund lucrurile :

– Crede-mă, Sherry, mărită-te cu el fără întârziere !

* * *

„Mărită-te fără întârziere" ! Sfatul lui Rowdy nu înceta s-a urmărească pe Sherry, ca şi ultimele cuvinte ale lui Cody, de altfel : „Vom şti ce ne rămâne de făcut". Dar după două săptămâni, când se întoarse la Pepper, nu era mai avansată cu gândurile ei. Conducea maşina atât de repede cât îi permitea limita de viteză, dar ştia deja că va pierde o parte a festivităţilor. Pierdu mult timp într-un garaj din mijlocul deşertului pentru a-şi repara o pană

de cauciuc. I se părea că nimeni nu înțelege că ea este foarte grăbită, cu toate insistențele ei.

Spera totuși să ajungă înaintea începerii balului, pentru a-și ține astfel promisiunea pe care i-o făcuse lui Cody când plecase. Dăduse un telefon la fermă, dar în zadar, pentru că toată lumea trebuie să fi plecat spre petrecere. Cel mai bine era deci să conducă repede, fără să se mai oprească pentru a încerca să recupereze timpul pierdut... Grătarul care fusese anunțat i se va părea astfel și mai bun !

O dată ajunsă la Pepper, banderolele de toate formele și culorile care decorau străzile, jardinierele pline de flori, veselia generală, o făcură să uite repede peisajul deșertic prin care trecuse. Erau aici o mulțime de oameni dar, la prima vedere, Sherry nu recunoscu pe nimeni.

Ar fi vrut să treacă pe la ea pe acasă să se răcorească un pic, să se aranjeze înainte de a-l întâlni pe Cody, dar era deja prea în întârziere ca să-și poată permite asta. Oricum, era îmbrăcată destul de potrivit : fustă de blugi, bluză în carouri și cizme, ceea ce convenea perfect stilului petrecerii. Norah fusese foarte inspirată oferindu-i acest cadou de bun-venit și Sherry nu putea găsi o ocazie mai bună ca să le poarte.

Indicatoarele de carton viu colorate îi permiseră să găsească mai ușor locul unde se afla grătarul. Deja simțea aroma cărnii fripte la umbra roșcovilor mari. Megafoanele difuzau care mai de care muzică country și lampioanele chinezești de un roșu aprins agățate de crengile copacilor se legănau încet, dând o notă de exotism întregii scene. Gru-

puri de prieteni se plimbau discutând cu însufleţire şi buna dispoziţie era generală. Sărbătoarea aceasta reprezenta, fără nici o îndoială, evenimentul anului pentru locuitorii din Pepper.

Deodată, tânăra femeie auzi o voce ascuţită strigându-i numele. Se întoarse şi o văzu pe Mary făcându-i semne cu mâna şi alergând spre ea. Puştoaica se aruncă în braţele lui Sherry cu un asemenea elan încât aceasta fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul.

— Ştiam eu sigur că ai să vii ! zise ea, tutuind-o spontan. Eram sigură ! L-ai văzut cumva pe tata ?

— Nu. Abia am ajuns.

— Zicea că n-ai să vii. Dar cred că îi era, pur şi simplu, teamă că-l vei dezamăgi. El este mai degrabă genul celor care vor să salveze aparenţele cu orice preţ !

Apoi se învârti cu graţie şi-şi flutură părul lung ce-i cădea pe umeri.

— Ia spune-mi, cum ţi se pare coafura mea ? Azi am făcut un efort teribil ca să par mai feminină, sper să se vadă !

Mary vorbea, ca de obicei, ca o moară stricată, dar îi stătea foarte bine pieptănată aşa. Micuţa cochetă trebuie că o ştia foarte bine, pentru că începu să-şi scuture buclele brune de parcă făcea reclamă la şampon şi-i aruncă lui Sherry o privire atât de candidă încât aceasta avu imediat certitudinea că Mary repetase ore întregi figura în faţa oglinzii din baie.

— Hai, vino să încercăm să-l găsim pe tata înainte să moară de dor, îi propuse ea lui Sherry luând-o de mână şi conducând-o prin mulţime.

După o căutare scurtă, îl reperară pe Cody într-un grup unde discuția părea foarte însuflețită. Cu o oarecare surprindere, Sherry constată că subiectul discuției era dacă trebuie sau nu adăugată boia de ardei la sosul pregătit de Billy pentru grătar. Şi fiecare își argumenta părerea cu atâta seriozitate de parcă de asta depindea soarta Texasului !

– Sunt niște vecini, îi șopti Mary la ureche lui Sherry. Tata se vede adesea cu ei, nu trebuie să te jenezi din cauza lor.

Dar Sherry nu voia să-i deranjeze, și se opri mai înainte de a ajunge la ei, așteptând sfârșitul discuției pentru a interveni.

– Asta poate să dureze încă niște ore ! zise Mary suficient de tare pentru ca tatăl său s-o poată auzi.

Acesta se întoarse și le privi o clipă de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, apoi se scuză față de prietenii lui și se îndreptă spre ele.

Sherry simți că i se uscase gura și i-ar fi fost foarte greu să articuleze vreun cuvânt, atât era de emoționată văzând că vine spre ea cel care-i bântuise gândurile atâtea zile și nopți. Din fericire, Cody vorbi primul.

– Îmi pare bine că te văd ! Credeam că n-ai să vii.

– Am făcut o pană pe drum și a durat mult până mi-au reparat-o. Am încercat să vă anunț, dar n-a răspuns nimeni la telefon. Probabil că toată lumea plecase deja.

Cody continua s-o privească pe Sherry de parcă îi era greu să creadă că aceasta se întorsese la Pepper și că el nu era pe cale să viseze.

– Probabil că ţi-e foame ?

– Ca să fiu sinceră, mi-a căzut stomacul în călcâie.

Cody scoase din buzunar un teanc de bani şi-i dădu câteva hârtii lui Mary cerându-i să-i aducă lui Sherry o farfurie bine garnisită.

– Dar, tată, eu voiam să vorbesc cu ea şi...

Cody o făcu să tacă aruncându-i o privire aspră.

– Gata, e-n ordine ! Am înţeles. Vrei să rămâi singur cu ea. Cât timp ? O oră ? Două ore ? Am să dispar cât vrei tu, fără să mai discut !

Şi Mary oftă într-un mod foarte teatral, ca pentru a arăta cât este de răbdătoare cu un tată atât de autoritar şi atât de puţin înţelegător.

– Acum du-te şi o să ne găseşti sub salcia cea mare, zise Cody neluând în seamă întrebările indiscrete ale fiicei sale.

– Perfect, tată ! Ai ales bine. Nici eu n-aş fi putut să-ţi sugerez un loc mai romantic.

În timp ce Mary se îndepărta, Cody oftă uşurat.

– Nu trebuie să te superi pe ea ! Şi ea, la fel ca mine, dorea mult să te întorci, şi încă este puţin spus !

Cuvintele acestea şi zâmbetul larg al lui Cody îi încălzeau inima lui Sherry. Dacă ei i se păruse interminabilă această despărţire, şi el părea să fi gândit la fel. Şi asta era mai degrabă un semn bun...

În aceeaşi clipă însă, Sherry simţi o teamă străcurându-i-se în suflet. Teama de a rămâne singură cu Cody, teama că el o va săruta din nou, teama că ea va da mai multă importanţă decât el senti-

mentelor lor. În urmă cu câteva zile doar, i se păruse că fericirea deplină pe care o trăiau Norah şi Rowdy îi sucise şi ei capul, dar acum că-l regăsise pe Cody, tulburarea ei era prea mare. Cum să nu-şi dea seama că motivul acestei tulburări era prezenţa lui aici şi nu altceva ?

De altfel, era oare Cody însuşi cel care-o emoţiona atât, sau speranţa pe care el o reprezenta în ochii ei ? Speranţa unei fericiri care, până acum, i se păruse de neatins, dar pe care şi-o dorea cu intensitate. Obosise să mai trăiască singură. Era sătulă să găsească un apartament gol când se întorcea de la slujbă. Se săturase să tot fie domnişoară de onoare, dar niciodată mireasă. Ar fi vrut să cunoască în sfârşit căldura unui cămin, dragostea unui soţ, tandreţea unei familii. Cerea oare prea mult de la viaţă ?

Absorbită de gândurile ei, nici nu observă când Cody întinsese o pătură pe iarbă, pe care se aşezară apoi amândoi.

– Prietenii tăi erau bine ? o întrebă el.

– Da, sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul, se auzi Sherry răspunzând, spre marea ei surprindere.

Cuvintele îi scăpaseră înainte chiar ca ea să se gândească. Îşi întoarse privirea, jenată, dar Cody nu păru să dea atenţie acestei mărturisiri.

– Sunt proaspăt căsătoriţi ?

– Nu, nicidecum ! Sunt căsătoriţi deja de patru ani şi au şi doi copii. Peste câteva săptămâni vor mai avea doi, pentru că li s-a aprobat procedura de adopţie după câteva luni de aşteptare.

– Par să fie foarte generoşi.

Sherry încuviinţă din cap. Era adevărat că Norah şi Rowdy era oamenii cei mai generoşi pe care

ea îi cunoscuse vreodată, şi Cody înţelesese asta imediat. Simţise şi el că o dragoste atât de puternică cum era cea dintre Norah şi Rowdy nu putea decât să dăruiască fericire şi celor din jurul lor. Cât ar fi vrut să poată face asta şi ea !

Cody o privea fără să scoată o vorbă.

— Te preocupă ceva ? o întrebă el în sfârşit.

Sherry tresări : omul ăsta părea să citească la fel ca într-o carte deschisă în inima ei. Ea nu avea încotro, decât să fie sinceră cu el.

— Este greu să explic, dar cred că sunt puţin speriată de faptul că te-am revăzut şi că simt ceea ce simt pentru tine. Abia te cunosc şi îmi este greu să dau un nume sentimentelor mele atât de confuze şi atât de contradictorii.

El începu să râdă, ca şi cum această mărturisire era valabilă şi pentru el.

— La fel gândesc şi eu ! Găsesc că ceea ce mi se întâmplă este complet ridicol ! De ce tu, pe care abia te-am cunoscut, mă faci să mă simt nu ştiu cum, când eu întâlnesc zeci de femei în fiecare zi ?

Un zgomot de crengi rupte îi făcu să se întoarcă. Era Mary care se întorcea cu o farfurie plină în mâini. I-o întinse lui Sherry care nu mai văzuse în viaţa ei o porţie aşa de impresionantă de pui la grătar, fără a mai vorbi de castraveţii enormi pe care-i considera de acum o specialitate a Pepper-ului.

Mary îşi linse conştiincioasă osul ce-i cursese pe degete, apoi se instală lângă ei pe pătură.

— N-au mai fost steack-uri ! Dar când primarul a aflat că farfuria e pentru tine, Sherry, mi-a cerut să te rog să-i rezervi şi lui un dans. Zice că

a gătit toată ziua şi că o să-şi abandoneze cu plăcere grătarul pentru a face un vals cu tine.

Deocamdată Sherry muşca cu poftă dintr-o pulpă de pui, încântată că în sfârşit îşi putea potoli foamea. O să se gândească mai târziu la bal. Cody în schimb, încerca printr-o mimică relativ convingătoare s-o facă pe fiica lui să înţeleagă că era momentul să dispară din preajma lor. Dar aceasta, departe de a se lăsa convinsă, continuă cu obrăznicie :

– Aşadar, ce-aţi mai făcut voi ?

Cody ridică privirea spre cer.

– Ce-ar fi să te duci la prietenele tale, Mary ? Sunt o grămadă de lucruri interesante pe care le poţi face cu ele astăzi.

– Bine, dar nu înainte să ştiu dacă tu o vei invita pe Sherry la dans, sau preferi ca bătrânul Bowie s-o acapareze pentru toată seara ! Trebuie să te mişti un pic dacă vrei să ai o şansă. Ştii bine că ai să regreţi dacă stai aşa fără să faci nimic.

Cody sări ca ars.

– Primarul este un om bine crescut !

– Şi ce dacă ? Mai sunt şi alţii pe care buna creştere nu i-a împiedicat să-i fure nevasta vecinului.

Cody simţea că-i sare mustarul. Îl înfuria îndrăzneala fiicei sale, dar în acelaşi timp ştia bine că ea are dreptate. Sherry în schimb, era mai degrabă mulţumită de intervenţia lui Mary. Fără această discuţie între tată şi fiică, ar fi fost cu siguranţă deja în braţele lui Cody, şi ea nu dorea să înceapă cu asta. Nu dorea ca atracţia fizică pe care o simţea pentru acest bărbat seducător s-o ia înaintea sentimentelor, şi de aceea intervenţia lui Mary

îi făcea un serviciu, evitând o intimitate pe care o considera prematură.

— Puiul ăsta a fost nemaipomenit ! exclamă ea pentru a mai destinde atmosfera. N-am mâncat niciodată ceva mai bun, şi sunt sigură că e din cauza sosului lui Billy !

Abia îşi terminase fraza că o pereche de cizme din piele de şarpe apăru pe sub crengile joase care-i adăposteau de privirile indiscrete.

— Ei, Cody Bailman, explică-mi de ce ne-o ascunzi pe domnişoara Waterman ?

Mary îl fulgeră pe tatăl său cu privirea şi-i şuieră furioasă :

— Aşa-ţi trebuie ! Eu te-am prevenit !

Cody se ridică şi dădu la o parte crengile salciei.

— N-o ascund. Mănâncă şi ea.

Sherry ridică privirea spre noul-venit, cu pulpa de pui în mână.

— Bună ziua, domnule primar ! Ce mai bucătar grozav eşti ! Voi accepta fără nici o ezitare toate invitaţiile la cină, de acum încolo, când ştiu de ce eşti în stare !

— Te invit la dans, domnişoară, şi o să vezi că şi acolo mă descurc destul de bine... Doar dacă ideea de a dansa cu un boşorog ca mine nu ţi se pare neplăcută ?

— Dar dumneata nu eşti bătrân ! îi replică Sherry râzând.

Cody, în schimb, nu avea chef de râs. Părea chiar foarte stânjenit, şi Sherry se întrebă cu amuzament dacă nu cumva era un pic gelos.

— Dar soţia dumitale ? Ce-o să spună ? întrebă Cody.

Cu un gest cu mâna, primarul din Pepper înlătură obiecția.

– E treaba mea ! De treizeci și șapte de ani de când suntem căsătoriți, am și eu voie să mă distrez puțin ! Dacă vreți să știți tot, îi fac chiar un serviciu dându-i un subiect de conversație ideal cu prietenele ei. Or să râdă pe seama mea, dar nu-i nimic, nu mă formalizez eu dintr-atât.

În disperare de cauză, Cody se întoarse atunci spre tânăra femeie, evident dornic de a o vedea refuzându-l pe acest pretendent la vals. Dar Sherry se simțea măgulită că cei doi bărbați rivalizează pentru ea, chiar dacă unul avea vârsta tatălui ei și avea o burtă ce-i dovedea talentele culinare.

– Domnule primar, hai să mergem !

Cody era împărțit între furie și dezamăgire. Mary, care fusese martoră a unei scene pe care-o prevăzuse întocmai, șuieră printre dinți :

– Bine ți-a făcut ! Nu vrei să mă asculți și iată ce ți se întâmplă ! Dacă ai citi și tu niște romane de dragoste în loc să-ți bați joc de mine, ai fi și tu mai isteț.

Sherry nu pierdu nici o vorbă din reproșul lui Mary. Amuzată și deloc nemulțumită de aerul necăjit al lui Cody, se ridică și se îndreptă, la brațul primarului, către locul amenajat pentru dans. De departe, i se păru că Mary îi ține o lecție tatălui său în niște termeni puțin prietenoși.

Petrecerea era abia la început, dar deja pe ring se învârteau câteva perechi înlănțuite. Primarul deveni dintr-o dată agil și vioi, de parcă muzica antrenantă îl făcea să uite de greutatea și de vârsta lui. O cuprinse pe Sherry de talie cu o dex-

teritate pe care ea n-ar fi bănuit-o la acest om de la țară, și o conduse până în mijlocul ringului.

— Bună seara, Sherry ! E o plăcere să te avem aici !

Era Donna-Jo care dansa cu șeriful. Apoi o văzu și pe doamna Colson care dansa cu Dr. Lindsay o variantă foarte legănată de tango... Primarul dansa cu o ușurință surprinzătoare și o învârti pe Sherry de atâtea ori încât pe aceasta o apucă amețeala.

Imediat ce se opri muzica, lângă ei apăru Cody, ca prin minune.

— De data asta, e rândul meu ! zise el pe un ton ce nu permitea replică.

Primarul se dădu la o parte cavalerește și se întoarse spre Mary, care se apropiase și ea. Făcu o reverență adâncă în fața copilei care era în al nouălea cer și o invită foarte ceremonios la dans. Era evident că puștoaica nu mai putea de mândrie și acceptă invitația foarte solemn, în timp ce Cody și Sherry se îndepărtau. Aceștia formau o pereche perfect potrivită, într-atât se armoniza de bine ținuta pe care i-o oferise Norah cu hainele autenticului cowboy.

— Trebuia să fi dansat mai întâi cu mine.

— Și de ce, mă rog ? întrebă Sherry.

Îi era greu să-și ascundă zâmbetul ; o amuza la culme ideea că Cody ar fi putut să-l considere pe primar drept un rival.

— Pentru că asta m-ar fi ajutat să evit o lecție de morală din partea fiicei mele ! îi replică el. Ea crede că știe tot despre poveștile de dragoste și, după părerea ei, eu fac gafă după gafă. Îmi zice

că dacă voi continua așa, n-o să reușesc niciodată să-ți plac pentru că tu aștepți altceva din partea unui admirator.

Tot vorbind, Cody începuse să danseze cu Sherry și aceasta fu înduioșată de expresia necăjită pe care el nu și-o putea ascunde. Avea aerul unui copil căruia i s-a dat o sarcină prea grea pentru el și care se descurajează chiar înainte de a o începe.

Ea mai observă că evoluțiile lor pe ringul de dans erau foarte limitate. Se mulțumeau doar să se miște pe loc, în timp ce celelalte perechi se învârteau în jurul lor cu o ușurință deconcertantă. Lui Cody nu-i scăpă acest lucru, drept care scoase un oftat nefericit.

– Iată încă un punct asupra căruia fiica mea pretinde că are dreptate. Mi-a împuiat capul de ani de zile ca să iau lecții de dans. De parcă eu aș avea timp pentru asemenea prostii ! Dacă ai de gând să ieși cu mine, măcar să știi de la bun început că eu nu sunt Fred Astaire !

Sherry înțelesese mai de mult asta, dar nu fusese deloc afectată. Esențialul pentru ea nu se situa la acest nivel. Dar mărturisirea aceasta nu avu darul să-l ușureze pe cavalerul său care afișa în continuare o mină abătută. Trebuia să-l ajute să spună ce mai avea pe suflet.

– Mai există ceva care te neliniștește...

– Oh ! E foarte simplu. Îmi place să te strâng în brațe, dar presupun că, o dată în plus, nu respect regulile poveștilor de dragoste spunându-ți asta. Fac totul de-a-ndoaselea !

Sherry se strânse la pieptul lui și închise ochii.

— Ceea ce ai spus este foarte drăguţ !

Erau amândoi foarte emoţionaţi şi dansară o vreme fără să mai vorbească, străduindu-se să urmeze un ritm care nu afecta stângăcia lui Cody. După un timp, el rupse tăcerea.

— Dar ţie, îţi place să te afli în braţele mele ?

Sherry se depărtă puţin pentru ca el să poată citi răspunsul în ochii ei. Observă atunci că el era complet răvăşit. Făcea eforturi ca să continue să vorbească dar nu găsea cuvintele.

— Înţelegi... Este mai uşor dacă... dacă şi ţie îţi face plăcere să fii în braţele mele...

— Îmi place mult, Cody, să fiu cu tine.

El păru însă că nu aude şi continuă :

— Îţi dai seama că te-am sărutat în public ! Mă tem să nu mă fac de râs... Este lucrul cel mai ridicol pe care l-am făcut de când m-am născut ! Întregul Pepper trebuie să se fi distrat de minune pe socoteala mea !

— Nu-i adevărat ! Aşa crezi tu !

Şi adăugă, şoptindu-i la ureche :

— A fost foarte plăcut, să nu stricăm această amintire.

— Tocmai asta e problema ! Nu vreau ca planurile lui Mary să-mi încurce mie treburile personale.

— Ce planuri ? Despre ce vorbeşti ?

— Nimic. Uită ce-am spus.

Sherry nu putu să mai scoată nimic de la el, şi se întrebă ce avea de-a face fetiţa în relaţia ei cu Cody. Continua să cânte muzica şi valsul lăsă locul unei mazurci îndrăcite. Cody părea să nu fi observat schimbarea şi, imperturbabil, îşi continua mişcarea lui, pe loc, stângace şi conştiincioasă. Tă-

nära femeie făcea tot ce putea ca să se adapteze situaţiei, dar până la urmă consideră că dansaseră destul şi o mică pauză ar fi fost binevenită.

– Cody, ce-ar fi să mergem să ne aşezăm ?

– Nici gând !

– Dar de ce ?

– Pentru că în clipa în care o să-ţi dau drumul, o să vină altul să te invite şi nu vreau sub nici o formă să se întâmple asta.

Ea-l privi, neîncrezătoare.

– Dar e ridicol !

– Inutil să mai insişti. Ridicol sunt oricum, din clipa în care te-am văzut cu copilul lui Ellie în braţe. Şi, de când te-am sărutat, mi-am pierdut complet capul. Încep să înţeleg de ce un tip atât de raţional ca Luke Johnson a plecat în galop în urma maşinii care o ducea departe de Pepper pe femeia pe care o iubea... Dar, ca să-ţi spun sincer, eu nu ţin deloc să devin la fel de prost ca el.

Remarca asta avu asupra lui Sherry efectul unei palme. Când se gândea că, doar cu o clipă mai devreme, o înduioşase stângăcia lui ! Că îl găsise atât de romantic ! Acum însă situaţia îşi pierduse tot farmecul. Ofensată, se opri şi-l privi drept în ochi.

– Cody Bailman, nu-mi dau seama încă ce sentimente am faţă de tine, dar pot să-ţi spun că viaţa mea era mult mai plăcută înainte de a te cunoaşte !

– Şi eu pot spune acelaşi lucru ! În cazul acesta, este inutil să continuăm să ne chinuim unul pe altul !

– Ai dreptate. Să ne oprim aici.

Şi, fără să mai discute, ea îl lăsă în mijlocul ringului şi începu să-şi facă drum printre perechile de dansatori. Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că Cody o urmează îndeaproape, în ciuda aglomeraţiei. Cum să reuşească să se debaraseze de el ?

O observă atunci pe Ellie aşezată sub o magnolie. Iată cine o va scoate din încurcătură ! Se va duce să vorbească cu prietena ei, şi la naiba cu Cody Bailman ! Era cam la jumătatea drumului când îl auzi pe acesta strigând :

— Sherry, aşteaptă-mă ! Vreau să-ţi spun ceva !

Dar ea nici nu catadicsi să se întoarcă şi-şi continuă, ţeapănă şi demnă, drumul către Ellie care-o întâmpină cu un zâmbet maliţios.

— E de necrezut ! exclamă aceasta. S-ar zice că ai dat peste unul mai încăpăţânat decât Luke Johnson !

CAPITOLUL V

– Cody mă scoate din sărite ! exclamă Sherry furioasă așezându-se alături de Ellie.

Își cuprinse genunchii cu brațele și oftă adânc. Ellie nu zicea nimic și continua să-l bată ușurel pe spate pe micuțul Philip care dormea liniștit cu capul pe umărul ei.

– Nimic nou sub soare ! zise ea în sfârșit. Bărbații întotdeauna le-au scos pe femei din sărite, și Cody nu face excepție de la regulă ; sunt niște ființe total irațională.

– Irațional este puțin spus. Zi mai degrabă că sunt nebuni !

– Exagerezi puțin, zise Ellie.

– Nimeni altcineva în afară de Cody n-ar fi în stare să schimbe un compliment în insultă !

– Fals ! Și Luke făcea la fel când ne-am cunoscut. Îmi spunea lucruri de genul : „Nu ești chiar atât de urâtă pentru o slăbănoagă..."

În ciuda furiei sale împotriva lui Cody, Sherry nu se putu abține să râdă. Era chiar mai rău decât ceea ce tocmai i se spusese ei !

În timp ce ele evaluau gravitatea diferitelor gafe făcute de bărbați, Luke sosi purtând-o pe Christina

în braţe. Încerca să răspundă gângurelilor micuţei cu strâmbături de clovn şi, din când în când, se prefăcea că se împiedică pentru a o face să râdă.

„Luke i-ar putea da câteva sfaturi lui Cody în materie de relaţii umane, şi să facă în aşa fel ca prietenul lui să devină un pic mai amabil !?" gândi Sherry.

Încercând să-l alunge pe cowboy din gândurile sale, îşi concentră privirea asupra lui Ellie şi a fiului ei. Copilaşul se trezise şi începuse să plângă. Cu o îndemânare evidentă, tânăra mamă îi schimbă poziţia şi, desfăcându-şi corsajul, îşi scoase sânul ca să-i dea să sugă. Pe faţă i se putea citi mândria, iar pe buze îi plutea un surâs tandru.

— Tot timpul este mort de foame ! Şi e atât de fericit că trăieşte ! N-am să pot să-ţi mulţumesc niciodată că m-ai asistat la naştere. Prezenţa ta a fost foarte importantă pentru mine.

— Dar tu erai cea care năştea, nu eu ! îi reaminti Sherry.

— Atunci, să zicem că am făcut o echipă bună !

Ellie mângâia cu degetul obrăjorul copilului în timp ce acesta sugea cu poftă. Spectacolul acesta plin de duioşie o linişti pe Sherry puţin câte puţin. Se simţea în siguranţă în preajma tinerei mame şi se bucura că putuse să-i facă nişte confidenţe în acest moment de cumpănă.

Când întoarse privirea, o văzu pe Mary mergând cu paşi mari alături de tatăl său. Cu mâinile în şolduri, avea o mină indignată şi ochii ei aruncau fulgere. Din când în când, se oprea, se întorcea spre Cody căruia îi ţinea un scurt discurs însoţit de gesturi largi, apoi îşi relua mersul în di-

recţia în care se aflau Ellie şi Sherry. Cody se apropie de Luke care stătea mai la o parte, iar fetiţa se apropie de cele două prietene.

– Ce naiba a mai făcut tata ? întrebă ea. Precis că a zis iarăşi vreo prostie căreia numai el îi cunoaşte secretul ! Eu am încercat totuşi să-i explic ceea ce puteam şi eu, dar el face totul numai după capul său ! Nu-i de mirare că n-a reuşit să se mai însoare... I-ar trebui pentru asta un ajutor mult mai eficace decât al meu. Dacă măcar s-ar pune să citească nişte romane de dragoste, ar putea înţelege poate ceva din viaţă !

Se lăsă să cadă pe pătură cu un aer de completă descurajare. Sherry şi Ellie schimbară nişte priviri complice.

– Ce-ar fi să-l laşi să trăiască după bunul lui plac ? Nu crezi că aţi fi amândoi mai liniştiţi ? îi sugeră Ellie.

Răspunsul izbucni imediat :

– Dar eu vreau neapărat să mai am un frăţior sau o surioară ! Chiar pe amândoi ! Şi pentru asta, tatăl meu trebuie să se însoare !

Sherry profită de acest început de confidenţă pentru a o întreba pe Mary despre misterul la care toată lumea face aluzie în faţa ei, dar despre care nu reuşeşte deloc să obţină lămuriri.

– Ia spune-mi, de ce tatăl tău mi-a vorbit vag despre unul din planurile tale, dar n-a vrut deloc să-mi spună mai multe despre asta ? Părea chiar că regretă că mi-a vorbit despre el. Îţi aminteşti cumva despre ce este vorba ?

– Nici un pericol să uit ! mormăi fetiţa. Încă îmi mai reproşează asta în fiecare zi, iar în oraş toţi râd de mine.

— Recunoaşte că a fost mai degrabă amuzant, interveni Ellie.

— Da, toată lumea s-a amuzat. În afară de mine care am rămas de râsul lumii.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Sherry, continuând să nu înţeleagă nimic.

— Am să-ţi explic. În fiecare an, la începutul şcolii, fiecare fată din clasa mea alege un proiect asupra căruia ea va lucra tot anul. O dată, eu am hotărât să cresc iepuri, altă dată, am dresat-o pe Misty, iapa noastră. Iar anul acesta, am fost de râsul lumii pentru că m-am hotărât în mod oficial să-l însor pe tata.

— Glumeşti ! o întrerupse Sherry, care dintr-o dată înţelegea multe lucruri.

— Nu, nu glumesc. La început mi s-a părut că e un lucru foarte serios, dar acum îmi dau seama că e o copilărie. Întregul Pepper a găsit treaba asta foarte nostimă, dar eu am căzut de caraghioasă ! Şi, te asigur, nu-i deloc amuzant ! Ăsta este inconvenientul de a locui într-un oraş mic. Toată lumea e la curent cu tot ce se întâmplă. Bineînţeles că tata s-a înfuriat pe mine, săptămâni întregi m-a tot certat, dar eu continuu să cred că am avut dreptate şi că proiectul acesta ar fi putut reuşi.

Sherry se întrebă ce-ar trebui să creadă despre ceea ce tocmai aflase.

— Aşadar, de asta erai atât de bucuroasă când m-ai găsit dormind în patul tatălui tău ?

Auzindu-se spunând asta cu aerul cel mai nevinovat din lume în faţa lui Ellie, înţelese că putea fi greşit interpretată şi, cu obrajii în flăcări, îi explică faptul că dormise singură iar Cody dormise în camera de oaspeţi.

– Prietena mea, Carrie, dormise cu o noapte înainte la noi, adăugă Mary, şi eu promisesem să schimb cearşafurile ca să-i uşurez munca lui Janey; dar am uitat. Nimeni nu este perfect ! adăugă ea cu un zâmbet dezarmant.

Sherry se mai linişti. Diavoliţa asta mică avea din când în când nişte intervenţii salvatoare. Dar nu se dădea bătută prea uşor pentru că îşi menţinu ideea ei fixă :

– Tu eşti perfectă pentru tata şi sper că până la urmă o să-l iubeşti... Şi apoi, mi-ai plăcea grozav ca mamă vitregă !

Sherry se simţi emoţionată mai mult decât ar fi dorit de această declaraţie nevinovată.

– Nu mi-a făcut nimeni niciodată un compliment mai frumos, Mary, dar dragostea nu vine la comandă. Nu pot să mă mărit cu tatăl tău numai pentru că tu îţi doreşti un frăţior.

– Măcar spune-mi că-ţi place de el.

– Da, dar...

– Eu ştiu ce se întâmplă : ţie ţi-a plăcut mult de el până când ţi-a zis vreo tâmpenie care a stricat totul.

Mary se întristă. Părea într-adevăr distrusă şi Ellie îi sugeră din nou să-i lase pe cei mari să se descurce singuri.

– Am impresia că intervenţiile tale fac mai mult rău decât bine, şi în plus eşti şi tu nefericită din cauza unor griji care nu sunt pentru vârsta ta!

Dar Mary nu dezarmă şi zise, neluând în seamă obiecţiile lui Ellie :

– Tatăl meu nu este în stare să se însoare dacă nu-l ajută cineva. Eu trebuie să mă ocup de asta, cu sfaturile mele.

– Exagerezi, Mary. S-a descurcat destul de bine când s-a însurat cu mama ta, cu toate că tu încă nu erai aici, recunoşti, nu ? Eu cred că el este mai capabil decât crezi tu şi ştie ce face. Lasă-l să trăiască aşa cum vrea.

– Imposibil, dat fiind că ştiu cu cine am de-a face ! El ţine la Sherry, dar crede că dragostea e pierdere de timp. A mers până acolo încât mi-a spus că galanteriile îi fac greaţă !

Mary avea lacrimi în ochi când mărturisi ororile pe care tatăl său le spusesc.

– Da, aşa a zis !

Sherry era consternată. Ce decepţie amară pentru ea ! Şi câtă ipocrizie la un bărbat care pretindea că-i face curte !

Dar Mary nu terminase să-şi golească sacul. Trebuia să-şi pledeze cauza până la capăt, pentru că altfel nimeni nu o va lua în serios. Continuă deci, înghiţindu-şi lacrimile :

– Mai zice că el are prea mult de lucru ca să-i facă curte unei femei.

– În privinţa asta, nu e nici o îndoială, interveni Sherry, complet buimăcită, dar dornică să-şi ascundă dezamăgirea în spatele unei atitudinei înţelegătoare.

Ce nebună fusese să clădească această poveste de dragoste care nu ţinea ! Probabil că pe Cody nu-l interesase niciodată persoana ei. Tot ce încercase să facă, fusese să-i asculte sfaturile fiicei sale pentru ca aceasta să-i dea pace. Sherry era dezamăgită. Visase la dragoste, dar trezirea la realitate era foarte dureroasă. De ce era atât de complicat pentru ea ceea ce pentru prietenele ei era atât de

simplu ? Cum să suporte şocul revelaţiilor făcute de Mary ? Amărâtă şi nefericită, hotări să se ducă acasă pentru ca noii ei prieteni să nu-i observe suferinţa.

– Am avut o zi lungă şi grea, mă duc acasă să fac un duş şi să mă bag în pat devreme.

– Imposibil ! sări Mary. Te-am înscris împreună cu tata la o cursă în saci care se desfăşoară mai pe seară, din cauza căldurii.

– Nu cred că tatăl tău va dori să mă aibă ca parteneră pentru cursa în saci, nici pentru orice altceva.

– Ba da ! De ani de zile el o câştigă. Poate că e o prostie, dar asta face parte din lucrurile importante din viaţa lui.

– Dacă e campion la cursele în saci, nu-i de mirare că nu ştie unde pune picioarele ! mormăi Sherry uitându-se spre Ellie care izbucni în râs.

Invitaţia lui Mary deveni mai insistentă.

– Te rog, te implor, Sherry, rămâi ! Dacă pleci, o să fiu supărată toată viaţa pe tatăl meu că a pierdut această ocazie de aur să-ţi arate că el este cel mai bun !

Tânăra femeie înţelegea din ce în ce mai bine de ce Cody era adesea enervat pe fiica lui. Cu aerul ei angelic, era de fapt un mic călău înverşunat să-şi chinuie victimele ca să-şi poată atinge scopurile.

– Mary, încetează să te mai amesteci în treburile noastre, te rog. Dacă tatăl tău are într-adevăr chef să se întâlnească cu mine, o va face. Nu-i nevoie să faci tu pe intermediara. Promite-mi că n-ai să te mai ocupi de asta.

Mary coborî privirea cu aerul jalnic al cuiva care își vede toate speranțele spulberate.

– Dar dacă tu n-ai să mai ieși cu tata, n-o să mai avem ocazia să ne vedem. Și mie îmi place să fiu cu tine.

– N-avem nevoie de tatăl tău ca să ne putem vedea. Dimpotrivă, ne-ar deranja să fie și un bărbat cu noi.

– Așadar, ai vrea să mergi cu mine să-mi cumpăr haine pentru școală ? Vreau să fac niște adevărate cumpărături, într-un magazin adevărat, într-un oraș adevărat ! Nu în dughenele nenorocite din Pepper !

– Exagerezi ! Prăvăliile din Pepper nu sunt chiar așa de nenorocite. Dar, bine, o să mergem împreună în curând la Abilene.

– Grozav ! Va trebui de asemenea să-mi cumpăr și un... un sutien și alte chestii de genul ăsta.

Mary părea încurcată de ceea ce spusese, dar Sherry îi zâmbi înțelegătoare.

– Nu-ți face griji, o să găsim tot ce-ți trebuie. O să am la dispoziție o zi întreagă ca să umblu cu tine.

– Ești o comoară !

Mary sări de gâtul lui Sherry și începu să danseze de bucurie, dar Sherry nu pierdea din vedere scopul pe care-l urmărea de fapt Mary.

– Deci, contez pe tine să faci echipă cu tatăl tău pentru cursa în saci ?

Mary nu păru deloc contrariată de această perspectivă, dar ochii ei aveau o licărire malițioasă cam suspectă.

– Poate că anul ăsta tata nu va reuşi să iasă campion... Partenerii nu sunt întotdeauna atât de buni cum ar fi de dorit !

Sherry înţelese imediat care sunt intenţiile micului monstru, şi încercă s-o certe.

– Ţi-am explicat că sunt prea obosită ca să mai rămân, dar am încredere în tine că vei fi drăguţă cu tatăl tău. Mâine o să mă gândesc în care zi putem să ne programăm mica noastră expediţie la Abilene.

Dar Mary nu-şi schimbă prea uşor ideea.

– Ar trebui să rămâi, te asigur. O să fie şi un foc de artificii senzaţional în seara asta.

– Iar eu cred că Sherry vede deja stele verzi de oboseală şi-i ajunge pentru astăzi, interveni Ellie.

– Îţi mulţumesc că mă înţelegi, Ellie. O să vin să te văd curând. Până una-alta, la revedere amândurora.

Îl sărută pe Philip pe pufuşorul ce-l ţinea loc de păr. Măcar el nu fusese tulburat de conversaţie şi sugea cu aceeaşi vigoare.

Se îndreptă către maşina ei, trecând din nou prin mulţimea veselă şi însufleţită. De data aceasta însă inima ei nu mai bătea la unison cu a mulţimii şi era nerăbdătoare să ajungă acasă şi să fie singură.

Aproape că ajunsese în parcare, când Cody o ajunse din urmă. Părea dezolat şi în mod evident încerca să-şi ceară scuze.

– N-am avut intenţia să te supăr, dar mi-e teamă că eşti furioasă pe mine.

– Nu, nu sunt furioasă, sunt dezamăgită de când mi-a vorbit Mary despre proiectul ei. Asta mi-a permis să înţeleg multe lucruri.

– De exemplu ?

– Ei bine, acum înțeleg de ce te interesezi de mine, de ce m-ai dus să dorm la fermă în loc să mă duci acasă.

– Vorbești aiurea ! Ai uitat cât eram de obosiți după nașterea copilului lui Ellie ? Ar fi însemnat să fiu nebun să fac un drum atât de lung până la Pepper în mijlocul nopții !

– Oricum, nu mai are importanță.

Sherry ajunsese la mașina ei. Perspectiva de a intra în vehiculul supraîncălzit ca să se întoarcă acasă n-o încânta deloc, dar nu avea nici un chef să mai stea la discuții cu Cody. Era într-adevăr frântă de oboseală, topită de căldură, și mai ales dezamăgită crunt de a-și fi văzut visele spulberate. Nu mai rămânea de pus la punct decât o singură problemă cu bărbatul ăsta și voia s-o facă imediat.

– Am discutat mai mult cu Mary, continuă ea, și ceea ce mi-ai spus despre ea este adevărat. Are într-adevăr nevoie de sfaturile unui adult. Cum eu o găsesc adorabilă, mi-ar plăcea s-o ajut dacă nu vezi nici un inconvenient. Am făcut deja un plan să mergem împreună la Abilene ca să cumpărăm îmbrăcăminte pentru începutul anului școlar.

– Îmi face plăcere să aud asta !

– Cu atât mai bine, pentru că mi se pare că pe ea o bucură mult această ieșire.

Sherry se așeză la volan și porni motorul. Dar Cody își strecură un genunchi prin deschizătura portierei pentru a-i întârzia plecarea. Își frecă fruntea și se încruntă, cu un aer încurcat.

– Scuză-mă că înțeleg mai greu, dar ce înseamnă asta ?

– Absolut nimic ! îi replică ea. Galanteriile tale îmi fac greaţă şi încerc să-ţi spun că poţi să încetezi să te mai joci cu mine.

– Ce joc ?

– Acela pe care-l joci când mă faci să cred că mă placi.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti ! Îţi spun şi îţi repet că îmi placi cu adevărat.

– Poate ! Cu toate că regreţi acest lucru şi nu ascunzi asta !

El rămase uluit de această acuzaţie atât de clar formulată.

– Eram sigur că o să-mi reproşezi asta ! Ei bine, aşa e. N-am timp să-ţi fac curte, nici să mă fandosesc. Sunt sufocat de munca la fermă, mai ales în acest sezon, şi ai putea să înţelegi asta...

Cât de complicat era omul ăsta sub aparenţele lui de ţăran ! Era sincer, fără îndoială, când pretindea că nu vrea s-o supere, şi totuşi nu înceta să spună şi să facă nişte lucruri care o scoteau din sărite !

– Îţi explic situaţia, continuă Cody cu un aer îngrijorat. Trebuie să-mi marchez teritoriul arătându-mă împreună cu tine în seara asta, altfel or să apară zeci care să se învârtă în jurul tău.

– Să-ţi marchezi teritoriul !

Sherry era şocată. Dacă ar fi fost vorba despre un teren de vânătoare, Cody ar fi spus la fel. Fără să-şi dea seama că o rănise din nou, el continuă :

– Trebuie să înţeleagă toată lumea din oraş că eşti a mea.

– Dar eu nu aparţin nimănui ! strigă tânăra femeie.

Era revoltată de cele spuse de Cody, își reținu totuși o remarcă usturătoare când îl văzu că-și scoate pălăria pentru a continua.

— Adevărat, nu încă. Totuși, ar trebui să te gândești ca la ceva posibil. Să terminăm cu complicațiile inventate de oameni care au timp de prostii. Ne putem căsători fără tot circul asta ! Eu am prea mult de lucru ca să-mi pierd timpul și să-mi risipesc energia declamându-ți poezii sub clar de lună !

Sherry asculta cu cea mai mare atenție. Nu exista nici o umbră de îndoială că el vorbea serios, și cu cât era mai convinsă de asta, cu atât era mai distrusă. Asta înseamnă că de la Cody nu trebuia să se aștepte la mese la lumina lumânărilor, la mici cadouri alese cu dragoste... Și, desigur, nici la week-end-uri petrecute la San Antonio. Nu va cunoaște niciodată cafenelele în aer liber, nici străduțele înguste și răcoroase unde este o plăcere să te săruți... Omul acesta era prea aspru pentru ea... Să se întoarcă așadar la caii lui !

— Ei, ce zici de propunerea mea ?

Sherry îl privi sfidător.

— Sper că glumești ?

— Nicidecum ! Îmi placi. Eu îți plac. De ce să complicăm lucrurile ? Bineînțeles, putem să irosim lunile următoare supunându-ne convenienței sociale absolut ridicole. Sau dimpotrivă, să folosim bunul-simț pe care Dumnezeu ni l-a dat și să ne lipsim de tot circul ăsta.

— În ce scop ?

— În scopul de a ne căsători fără să mai pierdem vremea. Știi bine că ne gândim necontenit unul la celălalt. În loc să ne jucăm de-a șoarecele și pi-

sica, de ce să nu recunoaştem că vrem să trăim împreună ?

Sherry era uluită.

– Mai degrabă mănânc toţi şerpii cu clopoţei de la Rattlesnake Ridge decât să mă mărit cu un bărbat care mă cere în căsătorie astfel ! îi replică ea privindu-l drept în ochi.

Lui Cody îi trebui un timp ca să reacţioneze, apoi îşi puse brusc pălăria pe cap.

– Sunteţi prea complicate, voi, femeile. Credeţi că viaţa este la fel ca în romane. Dar în romane oamenii nu muncesc... Şi apoi, ţin să-ţi spun că şarpele cu clopoţei prăjit este un fel de mâncare delicios. N-ai citit asta în cărţile tale ?

– Niciodată în viaţa mea n-aş gusta din aşa ceva, chiar servit pe o tavă de argint.

– Asta-i tot ce ai să-mi spui ?

– Exact !

– Îmi respingi propunerea ?

– Din toată inima !

– Ar fi trebuit să bănuiesc. Eram sigur chiar înainte să deschizi gura că ai să-mi spui nu !

– Nu-ţi face sânge rău, Cody Bailman. Sunt o mulţime de femei care ţi se vor arunca în braţe când le vei face această propunere. Doar că eu nu fac parte dintre ele.

Şi trânti portiera cu putere sub nasul unui Cody care părea foarte nedumerit. Dar pe ea n-o mai interesa asta.

Apăsă brusc pe acceleraţie şi maşina făcu un salt înainte. Cody ezită o clipă, păru că vrea să spună ceva, apoi renunţă.

*
* *

— Ce naiba s-a petrecut între tine şi tata, seara trecută ?

Mary vorbea la telefon în şoaptă. Abia se trezise şi se repezise să sune, pentru că, după ce văzuse mutra tatălui ei când se întorsese de la serbare, înţelesese că se petrecuse ceva grav.

— Mary, sunt de gardă, nu pot vorbi acum.

— Ai vreun bolnav de văzut acum ?

— Nu, dar...

— Atunci, poţi foarte bine să pierzi cinci minute şi să vorbeşti cu mine.

— Degeaba. Tot n-am ce să-ţi spun. Nu s-a întâmplat nimic între mine şi tatăl tău.

Bineînţeles că nu era adevărat. Pentru prima oară în viaţa ei primise o cerere în căsătorie, dacă totuşi propunerea lui Cody merita acest nume !

— Mă păcăleşti. Tatăl meu este foarte prost dispus, încât Janey, care are totuşi o răbdare îngerească, l-a ameninţat azi dimineaţă că pleacă. Îţi dai seama ? Ea care lucrează la noi de când m-am născut eu !

— Cere-i tatălui tău să-ţi explice.

— Glumeşti ? E imposibil să te apropii de el ! Chiar şi muncitorii o şterg din calea lui şi-l privesc de departe !

— Nu-ţi face griji, o să se calmeze.

— Dimpotrivă, îmi fac griji ! Închipuie-ţi că altfel m-aş fi lipsit de acest telefon.

Sherry simţea că-şi pierde răbdarea.

– Toate astea ne privesc doar pe mine şi pe tatăl tău. Gândeşte-te la altceva şi du-te să-ţi pregăteşti ghiozdanul pentru şcoală.

– Dar eu voiam să vă ajut !

– Nu, de o mie de ori nu ! Ai înţeles ?

– Bine, dacă e aşa...

– Îţi mulţumesc că eşti rezonabilă.

– Îmi ceri un adevărat sacrificiu.

– Nu mă îndoiesc de asta şi de aceea îl apreciez la adevărata lui valoare.

– Ceea ce mă necăjeşte, este că tu crezi că dacă am numai doisprezece ani, sunt lucruri pe care nu le înţeleg. Dar te înşeli ! Ştiu mai multe decât ai crede.

Sherry era exasperată, dar nu voia totuşi să o bruscheze pe Mary.

– Acum trebuie să eliberăm telefonul. Am vorbit destul.

Auzi la celălalt capăt al firului oftatul prelung al lui Mary.

– Bine, mă duc să-mi pregătesc lucrurile pentru şcoală. Dar n-ai uitat că trebuie să mergem împreună la cumpărături ? Şi rapid, pentru că şcoala începe peste două săptămâni !

– Nici o grijă, am memoria bună.

Sherry îi propuse o dată şi-i ceru lui Mary să-l întrebe pe tatăl ei dacă este de acord.

– O să reţin o cameră într-un hotel simpatic, adăugă ea. Vom petrece o noapte la Abilene, va fi ca o mică vacanţă.

– Super ! Oh ! Sherry, aş vrea atât de mult ca tu şi tata să vă înţelegeţi bine. Eşti de-a dreptul genială !

– Ei, cu atât mai bine ! Și eu mă bucur să petrec acest week-end cu tine. Hai, acum trebuie să te las. Poate că sunt oameni care vor să telefoneze la clinică.

– OK. Data viitoare, îți las un mesaj la doamna Colson și mă suni tu când o să ai timp.

– Așa e mai bine.

În felul acesta Sherry spera să dispună în liniște de timpul său fără a fi deranjată, dar abia terminase de consultat primul pacient de după-amiază, că doamna Colson îi aduse un mesaj. După zâmbetul larg al acesteia, Sherry ar fi trebuit să bănuiască imediat că ceva nu era în regulă.

Tânăra femeie puse mesajul în buzunarul halatului, așteptând să rămână singură ca să-l citească. Noroc că luase această măsură de prevedere, pentru că fața i se descompunea pe măsură ce îl citea. Bineînțeles, era de la Mary. Tatăl ei era de acord cu plecarea lor la Abilene, dar cum tocmai avea și el ceva afaceri acolo în week-end-ul ăsta, se va ocupa să organizeze împreună cu ele călătoria aceasta.

Sumbră perspectivă ! Sherry știa din experiență că totul se putea transforma dintr-o plăcere într-o încercare dură datorită lui Cody. Va trebui ca, de la bun început, ea să impună niște reguli, altfel week-end-ul va fi un coșmar...

*
* *

Veni și ziua așteptată. Se înțeleseseră ca sâmbătă dimineața devreme, Cody să treacă s-o la pe

Sherry. Nu-l mai văzuse de o săptămână şi niciodată nu se mai temuse într-atât de o călătorie.

Când Cadillacul alb opri în faţa clinicii, ea se simţi ca şi când ar fi primit un pumn în stomac. Cody, mai seducător ca niciodată, coborî şi înaintă spre ea. Sherry simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

În timp ce se străduia să-şi păstreze cumpătul, o observă pe Mary care profita de această pauză ca să se fofileze pe bancheta din spate şi să lase liber locul de lângă şofer.

— Bună dimineaţa, zise Sherry cramponându-se de valiza ei ca de un colac de salvare.

— Bună dimineaţa, răspunse Cody cu o voce lipsită de orice emoţie.

Când el îi luă bagajul ca să-l pună în maşină, ea reuşi să articuleze :

— Cred că ar fi mai bine să vorbim un pic înainte de a pleca.

— Cum vrei.

Dar nu părea nerăbdător să afle ce avea ea să-i spună.

— Aş vrea ca această călătorie să fie ca un armistiţiu în relaţia noastră. Inutil să mai punem pe tapet toate problemele. Să încercăm să petrecem un week-end plăcut, ca nişte persoane civilizate ce suntem.

— Cu plăcere. Mi se pare absolut posibil.

Spre marea surprindere a lui Sherry, aşa se şi întâmplă. Drumul era lung, dar între muzica difuzată la radio şi Mary care vorbea ca o moară stricată de cum se oprea radioul, timpul trecea agreabil. Cody era un model de amabilitate şi Sherry simţea topindu-i-se temerile ca zăpada la soare.

Hotelul pe care el îl alesese se afla în apropierea unui mare centru comercial şi, chiar înainte de a fi conduşi în superbul apartament ce le fusese rezervat, Mary era deja gata s-o şteargă la cumpărături.

– O clipă, fluturaşule, zise Cody consultându-şi agenda. N-am să vă mai văd până diseară, aşa că trebuie să ne organizăm înainte de a ne despărţi.

– Cum o să facem cu cina ? întrebă Mary.

– Nu-ţi face griji pentru noi două, interveni Sherry. O să avem de ales între a mânca în cameră sau a coborî în sala de mese. Şi dacă n-o să fim prea obosite, ne vom duce să mâncăm ceva în oraş, undeva aproape de hotel.

– La ce oră o să te întorci, tată ?

– N-am de unde să ştiu. Nu mă aşteptaţi.

Îşi sărută fiica şi adăugă :

– Distraţi-vă bine amândouă, şi nu-ţi risipi banii pe orice, Mary !

În acelaşi timp, privirea pe care i-o aruncă lui Sherry spunând acestea arăta că el avea deplină încredere în ea pentru a o ajuta pe Mary să facă alegerile potrivite

Abia ieşi tatăl său, că puştoaica se repezi spre televizor, sări pe canapea şi apoi începu să scotocească în valiza ei ca să-şi scoată costumul de baie, de parcă ar fi vrut să facă toate lucrurile în acelaşi timp : să se odihnească, să privească un film la televizor şi să înoate în piscina hotelului. Era în culmea entuziasmului.

– Suntem ca o adevărată familie !

– Mary, încetează să mai spui prostii !

– OK. De acord ! zise ea pe un ton descurajat. Tata mi-a ţinut deja lecţia asta. „Îţi interzic să spui

orice ar putea da de înțeles că există ceva între mine și Sherry".

Mary recita fraza pe tonul mecanic al unui ordinator.

– Vezi, eu și tatăl tău suntem de acord în această privință, concluzionă Sherry.

– Nu-i adevărat ! N-ai înțeles nimic ! El ține îngrozitor de mult la tine dar refuză să recunoască. Toată lumea din Pepper știe că e încăpățânat ca un catâr și, cu cât este mai nefericit, cu atât e mai încăpățânat ! Dacă ai fi prins vreodată viței cu lasoul, ai înțelege principiul : cu cât trag mai mult de sfoară ca să scape, cu atât se strangulează mai tare.

Comparația o puse pe Sherry pe gânduri.

– Ce-ar fi să uităm de aceste probleme complicate și să mergem să vedem ce găsim prin magazine ?

Mary sări imediat în picioare.

– La ordinele dumneavoastră !

După-amiaza fu o desfătare. Vreo cincizeci de magazine ofereau tot ce-ți puteai imagina, de la bibelourile cele mai inutile până la îmbrăcămintea de cea mai bună calitate, trecând prin toate nimicurile la modă. Nu știau unde să se uite mai întâi. Evident că Pepper-ul oferea o gamă mai redusă de sortimente și Mary voia să profite la maximum de această ocazie. Trebuia să aleagă lucruri și utile și cochete : haine cu care să fie îmbrăcată decent la școală, dar și ceva cu care să-și impresioneze prietenele. Dacă tot își făcea cumpărăturile în oraș, era ferm hotărâtă să-și dea frâu liber imaginației !

Întoarse la hotel, cele două complice își goliră sacoșele de lucruri peste tot : pe pat, pe canapea,

pe măsuța joasă și chiar pe covor. Garderoba lui Mary fusese în întregime reînnoită prin cumpărarea a două perechi de blugi prespălați și a mai multor bluze în culori vesele. La astea se mai adăugau trei pulovere comode și un pardesiu mai elegant, plus două sutiene pe măsură.

Sherry reușise chiar s-o convingă să-și cumpere și două rochii. Asta fusese o adevărată performanță pentru că, la început, Mary refuzase, argumentând că nu vede când ar putea ea să poarte asemenea haine. Cedase totuși curiozității și acceptase să probeze câteva modele alese cu grijă de Sherry. Până la urmă, așa cum sperase, lui Mary îi plăcură rochiile pe care i le arătă vânzătoarea și se lăsă cucerită de roșul viu al unei rochii de muselină care-i punea admirabil în valoare părul negru.

La raionul de încălțăminte făcuseră cele mai mari nebunii. Cumpăraseră nu mai puțin de cinci perechi de pantofi pentru Mary ! Cizme, desigur, dar și mocasini comozi și grațioși, pantofi de lac de purtat cu rochiile cele frumoase, pantofi solizi de mers la școală, și niște papuci de casă adorabili din catifea roz. Mary era de-a dreptul pasionată de toate aceste probe și nici nu se mai gândea să reziste sugestiilor lui Sherry care era foarte mândră să vadă cum micuța sălbăticiune se transformă într-o domnișoară fermecătoare.

În ceea ce o privește, Sherry nu putuse rezista farmecului unei superbe rochii de cocktail din mătase neagră, cu corsajul brodat cu strasuri care scânteiau în lumină. Tânăra nu știa cu ce ocazie va îmbrăca această rochie, o asemenea splendoare, dar n-o să regrete acum că cedase unei atât de elegante tentații !

Erau amândouă în picioare, admirând minunile cumpărate, când Mary strigă :

– Ştiu ce ! O să ne facem superfrumoase pentru cină ! Eu îmi pun rochia de dantelă iar tu pe cea cu paiete. Coborâm în sala de mese a hotelului şi comandăm homar. Trebuie să facem asta ca să ne sărbătorim toaletele, şi tata plăteşte !

Perspectiva unei cine în ţinută de gală îi surâdea lui Sherry. Aşa măcar va avea ocazia, poate unica în viaţa ei, de a-şi pune această rochie ca din poveşti, dar nu era de acord să-l pună pe Cody să le plătească homarul.

– Dimpotrivă, va fi bucuros, o asigură fetiţa. Ştiu că se simte jenat că nu ştie cum să-ţi mulţumească pentru că m-ai însoţit la cumpărături. Şi o să fie şi mai tare când o să afle că am un sutien pe măsura mea ! Cu economiile pe care o să le facă pentru că nu voi mai folosi lâna ca să-mi umplu sutienul, poate foarte bine să ne ofere un homar.

– De acord, încuviinţă Sherry.

Umorul de care dădea dovadă micuţa îi înlătură şi ultimele ezitări. O să vadă mai târziu care va fi partea ei de plată în afacerea asta.

– Grozav ! Trebuie să ne pregătim serios...

Drept care, Mary îşi vârî mâna într-una din genţile sale şi pescui o sticluţă de ojă de un superb roz viu. Era singura cumpărătură de care Sherry s-ar fi lipsit cu dragă inimă, dat fiind vârsta domnişoarei, dar aceasta declarase că fericirea ei nu va fi deplină fără ojă şi tânăra femeie cedase acestui mic capriciu care, de altfel, i se părea de bun augur în evoluţia lui Mary.

– Mai trebuie să ne spălăm pe cap ! zise aceasta.

– De ce nu ? Ai dreptate, să nu facem lucrurile pe jumătate !

Sherry se simți și ea cuprinsă de entuziasmul debordant al micii ei prietene. De altfel, ar fi trebuit să fii de lemn ca să-i reziști, într-atât părea de fericită. Așa că-și pregăti o baie cu multă spumă cu parfum de iasomie, și-și spălă și părul în timp ce Mary făcea același lucru în baia camerei alăturate.

Se regăsiră apoi în salonașul comun celor două camere, învelite confortabil în halatele moi de buret ale hotelului, cu părul înfășurat în prosoape în culori vii. Mary radia de fericire.

– Îți spun eu că semănăm cu niște stele de cinema în vacanță.

Dar făcu o mutră bosumflată când Sherry, văzând-o cu sticluța de ojă în mână, îi spuse :

– Doar pe unghiile de la picioare, ești prea mică pentru ca să-ți dai și pe cele de la mână, n-ar fi frumos.

De fapt, Mary nu protestă pentru că era prea bucuroasă și mulțumită de tot restul pentru a se mai împiedica de acest detaliu. Erau amândouă cufundate în această muncă minuțioasă când se auzi cheia răsucindu-se în broască. Era Cody.

– Tată ! Ce zi senzațională ! O să vezi ce de lucruri am mai cumpărat !

Cody își îmbrățișă fiica, evident stupefiat de mulțimea de haine împrăștiate peste tot.

– S-ar zice că v-ați distrat de minune !

– A fost genial ! Am cheltuit o avere, și Sherry la fel ! Și-a cumpărat o super-rochie neagră brodată cu diamante, false desigur, dar care strălucesc la fel ca și cele adevărate. O să vezi când o s-o îmbrace ! O să-ți iasă ochii din cap !

Deocamdată însă ochii lui se rotunjiră de surpriză descoperind picioarele fiicei sale.

– Dar ce-ai făcut ?

– Vezi bine ! Mi-am dat cu ojă pe unghii.

Mary era în al nouălea cer de plăcere că-şi vedea unghiile lăcuite şi-şi mişca degetele sub ochii tatălui ei buimăcit.

Ca pentru a arăta că totul se făcuse şi cu consimţământul ei, Sherry puse dopul sticluţei de ojă şi explică :

– Ne-am gândit să ne îmbrăcăm frumos şi să coborâm la cină în sala de mese. Îţi convine şi ţie ?

– Atât de mult încât vă ofer tot ce doriţi.

– Chiar homar ? întrebă Mary.

– Mai ales homar ! Tocmai am vândut viţeii, mult mai bine decât mă aşteptam.

– Felicitări, zise Sherry strângându-şi mai bine cordonul halatului de baie.

– Ţi-ai terminat toate afacerile, tată ?

– Toate. Şi mai repede decât prevăzusem.

– Atunci, poţi veni să cinezi cu noi ! Sherry, nu-i nici o problemă dacă luăm şi un cavaler cu noi !

Privirea lui Cody o întâlni pe cea a lui Sherry, şi acesteia i se păru că zăreşte o licărire maliţioasă, de parcă el i-ar fi spus : „Mingea e acum în terenul tău, frumoaso !"

– Bineînţeles că îi acceptăm compania !

Ce-ar fi putut spune altceva ?

CAPITOLUL VI

Sherry se privi în oglindă şi se întrebă de ce este atât de nervoasă, când oglinda îi arăta imaginea unei tinere superbe, bronzate, cu corsajul scânteind de strasuri. Părul brun îi cădea liber pe umeri, punând în valoare evidenta ei feminitate. Atunci de unde această stare de neliniște ?

Oare din cauză că se îmbrăcase în această rochie frumoasă, sau de teama de a părea ridicolă purtând-o la o cină cu Cody ?

Ca să scape de aceste gânduri, se duse în salon unde se afla Cody. Acesta o măsură din cap până-n picioare, vizibil fascinat de ceea ce vedea.

— Ei, tată, nu-i așa că Sherry este cea mai frumoasă din lume ? zise Mary intrând şi ea în încăpere.

Lui Cody părea să-i fi pierit graiul tot admirând această frumusețe brunetă. Sherry fu cea care-l trezi din visare.

— Nici Mary nu-i mai prejos, ce zici ?

Abia atunci Cody își îndreptă privirea către fiica lui pe care fu cât pe-aci să n-o mai recunoască : blugii găuriți lăsaseră locul unei rochii rafinate iar cizmele roase, unor pantofi de lac cât se poate de eleganți.

– Mary ! Dar eşti o adevărată domnişoară !

– Vrei să spui că sunt aproape o femeie ! Nu uita că în curând voi avea treisprezece ani.

Cody îi aruncă o privire plină de recunoştinţă lui Sherry. Transformarea fiicei lui i se părea că ţine de domeniul miracolelor.

Sala de mese era plină de farmec, cu mobila patinată de vreme, şi cu gravuri vechi pe pereţi. Feţele de masă albe apretate, lumina difuză, totul contribuia la crearea unei atmosfere rafinate.

Pentru început, li se aduse un platou cu fructe de mare care făcură deliciul puştoaicei. Sherry, în schimb, pierduse orice poftă de mâncare de când se întorsese Cody şi era dezolată că nu putea să savureze bunătăţile aşa cum ar fi dorit.

După aceea, aşa cum conveniseră, comandară homar în timp ce Cody, fidel gusturilor sale, alese un biftec gros cât un dicţionar.

Când ajunseră la desert, viorile începură să cânte şi Mary întrebă privindu-i pe amândoi :

– Acum, o să dansaţi ?

De fapt, era mai mult un ordin decât o întrebare.

– Aici, muzica este mai mult pentru a crea atmosferă, îi explică Sherry.

Totuşi, ar fi acceptat cu plăcere invitaţia lui Cody, dar cunoscându-i „talentele" de dansator, se îndoia că o va invita.

Când chelnerul îi aduse lui Mary tarta cu afine acoperită cu frişcă, Sherry se scuză şi dispăru o clipă. Îşi controlă machiajul, îşi mai retuşă puţin rujul de buze, dar de fapt se folosise de acest pretext ca să poată reflecta la rece, în afara razei de acţiune a magnetismului lui Cody.

Cam pe unde se aflau ei doi ?

El o ceruse în căsătorie într-un mod atât de puţin măgulitor încât ea refuzase. Motivul pe care el îi invocase pentru a-şi scuza lipsa de romantism, era munca grea pe care o avea de îndeplinit la fermă, dar ei i se părea că în realitate era altceva mult mai grav. El refuza pur şi simplu să se implice afectiv în această relaţie, şi asta ea nu putea accepta. Concluzia era clară, chiar dacă era neplăcută ; ea ştia de acum la ce să se aştepte.

Când să se întoarcă în sala de mese, se apropie de ea un bărbat pe care i se păru că îl cunoaşte vag.

— Scuzaţi-mă, zise el, am impresia că ne-am mai întâlnit undeva !

Sherry gândea la fel, dar nu-şi reamintea în ce împrejurări îl cunoscuse.

— Nu sunt de aici, este prima oară că vin la Abilene.

Bărbatul se prezentă, dar asta n-o ajută prea mult pe Sherry, după care acesta se scuză din nou politicos şi ea se îndepărtă continuând să se întrebe unde l-o mai fi întâlnit.

Abia ajunsă la masă, Cody o întrebă :

— Îl cunoşti de undeva pe omul acela ?

— Nu prea ştiu. Îl cheamă Jack Burnside, dar nici el nici eu nu ne amintim unde ne-am mai văzut. Este cam jenant !

Cody zise, zeflemitor :

— E un truc vechi de când lumea ! S-a folosit de acest pretext ca să te abordeze. Te credeam mai isteaţă !

— Ei bine, te-ai înşelat, recunoscu Sherry fără să mai discute.

Nu voia să-i dea lui Cody satisfacția de a o înfuria și preferă să se amuze de critica lui.

Simțind că tensiunea crește Mary mai intervenî o dată :

— Acum ar trebui să dansați, muzica este minunată...

— Cred că tatăl tău prefe...

— Vino, Sherry !

Tonul era imperativ, privirea sfidătoare.

Intimidată dintr-o dată, Sherry îl urmă spre ringul de dans și se înfioră când simți mâna caldă și mângâietoare a lui Cody pe talia ei. O învârti o dată, apoi o strânse la pieptul lui atât de aproape încât ea putea să-i simtă bătăile inimii.

Continuă totuși să rămână lucidă. Dacă el o adusese pe ringul de dans, n-o făcuse pentru plăcerea de a-i vedea fluturând volanele rochiei, ci pentru a-i da de înțeles lui Jack Burnside că Sherry este cu el. Din nou, își „marca teritoriul" dar de data asta ea era prevenită. Atitudinea aceasta care ar fi trebuit de fapt s-o irite, nu-i era chiar atât de neplăcută. Îi plăcea să se simtă înlănțuită și știa că și el îi împărtășește emoția.

Dintr-o dată însă își dădu seama de ceea ce i se întâmplă și, smulgându-se din magia clipei, își îndepărtă obrazul de cel al lui Cody. Dar înțelese repede că făcuse o greșeală. Într-adevăr, acum se priveau ochi în ochi și nici unul dintre ei nu avea de gând să întoarcă privirea. Îi lega parcă un fluid intens.

Sherry fu aceea care cedă prima și Cody profită pentru a o strânge din nou cu putere până ce obrazul ei își reluă locul pe care-l ocupase înaintea acestei înfruntări mute. Închise din nou ochii când, dintr-o dată, își aminti unde-l întâlnise pe Jack

Burnside. La universitate, cu câțiva ani în urmă.

Se smulse din brațele cavalerului ei și-l caută din ochi pe Jack.

— Acum îmi amintesc, zise ea, își făcea studiile în același timp cu mine la Seattle.

Îl luă pe Cody de mână și-l trase după ea până la masa la care Jack cina singur. Acesta se ridică să-i întâmpine, și lui Sherry îi reveni imediat în memorie tinerețea lor studioasă.

— Îți amintești ? Împărțeam camera cu verișoara ta în campusul universitar și tu veneai să-ți coase nasturii... Acum locuiesc în Texas, și el este prietenul meu, Cody Bailman.

— Sigur că da ! Noroc că tu ai memoria mai bună decât mine ! Încântat, domnule Bailman, luați loc o clipă, aș fi bucuros să aflu mai multe despre noua ta viață, Sherry.

Cody refuză scaunul pe care i-l întinse Jack și răspunse pe un ton rece :

— Nu, mulțumesc. Trebuie să ne ducem la masa noastră pentru că fiica mea este foarte timidă și s-ar simți stingherită dacă ne-am așeza la masa dumitale.

Sherry crezu că nu aude bine. Mary, timidă ?! Asta era cea mai bună glumă a serii !

Cu toate acestea, nu mai stătu decât câteva clipe de vorbă, și se întoarseră la masa lor unde fetița, de „timidă" ce era, tropotea de curiozitate.

Sherry era mulțumită de acest episod care măcar avea avantajul să-i demonstreze lui Cody că nu-l mințise în legătură cu Jack. Mai exista însă și un alt avantaj mai subtil, acela care le permisese să rupă vraja care-i învăluise pe amândoi și care o făcuse atât de vulnerabilă. Îi dovedise astfel lui Cody

că era în stare să scape de tulburarea ce o simţea în braţele lui şi, în consecinţă, că el nu era complet stăpân pe situaţie...

Le trecuse pofta de dans, aşa că hotărâră să se întoarcă în apartamentul lor. Când plecară de la masă, Cody privi în direcţia lui Jack.

– Poţi să mai profiţi încă de compania prietenului tău, dacă vrei, îi sugeră el.

Sherry hotărî să nu ia în seamă înţepătura asta şi să-şi păstreze calmul.

– Nu, mulţumesc. Mă simt cam obosită.

Ajunseră aşadar împreună în apartament. Mary intră imediat în pijama şi se instală la televizor să privească un program ce i-l alesese tatăl ei. Acesta îşi luă nişte dosare şi începu să se uite prin ele. Sherry îşi schimbă rochia frumoasă cu nişte blugi vechi şi încercă încă o dată să descifreze relaţia ciudată ce exista între ea şi bărbatul care citea alături. O obseda aceeaşi întrebare : exista oare loc pentru dragoste între ei doi ?

De parcă ar fi ghicit preocupările care o năpădiseră pe Sherry, el ridică deodată nasul din dosare.

– Te deranjează ceva ? S-ar zice că eşti gata să plângi !

Sherry se simţea într-adevăr gata să plângă, dar îşi ascunse această slăbiciune cu un râs uşor.

– Nu vorbi prostii ! Mai degrabă priveşte-ţi fiica...

Mary adormise, făcută ghem pe canapea, cu capul pe genunchii lui Sherry.

Cody o luă uşurel în braţe ca s-o ducă în patul ei. Fata deschise ochii, ca pentru a-i reproşa că nu aşa trebuiau tratate domişoarele, dar până la urmă

se lăsă dusă fără să protesteze. Sherry îl ajută pe Cody s-o învelească, apoi ieşiră din camera ei şi se treziră singuri în salon.

Tânăra femeie se cufundă în romanul pe care-l adusese cu ea, în timp ce Cody se întoarse la dosarele lui. Dar niciodată nu fusese mai intens conştientă de prezenţa lui. Ce greşeală de a fi acceptat să stea în acelaşi apartament ! Ar fi fost mai bine pentru liniştea ei să fi avut camerele la etaje diferite, pentru că, iată, acum nu îndrăznea să se retragă, când ar fi dorit atât de mult să fie singură.

Ca pentru a-i confirma temerile, Cody îşi împinse dosarele la o parte şi se apropie de ea, cu un creion şi un carnet în mână.

– Cred că trebuie, o dată pentru totdeauna, să ne spunem ce avem pe suflet.

– Ce înţelegi prin asta ?

– Am avut la dispoziţie o săptămână să reflectez de ce ai refuzat cererea mea în căsătorie şi aş vrea să fac o listă cu ceea ce-mi reproşezi.

– Dar nu-ţi reproşez nimic. Eşti cinstit, muncitor, demn de încredere... Trebuie să fie uşor să se îndrăgostească cineva de tine ! Uneori îmi zic că tocmai asta mi s-a întâmplat mie... şi lucrul ăsta mă contrariază.

– Aş vrea foarte mult să ştiu de ce !

– Pentru că tu nu mă iubeşti !

El păru consternat.

– Ştii bine că-mi placi ! Şi cât de mult suntem atraşi din punct de vedere fizic unul de altul. Ăsta este un atu pe care multe cupluri nu-l au.

– Poate, dar eu cred că tu te temi de dragoste. De la moartea mamei lui Mary, n-ai vrut să te mai îndrăgosteşti !

– Încetează să mai brodezi pe marginea acestui subiect ! Karen este moartă de zece ani şi, sincer să fiu, nici nu-mi mai amintesc chipul ei.

– Ai iubit-o ?

– Da, şi când a murit, mi s-a frânt inima.

– De asta te-ai hotărât să nu te mai recăsătoreşti ?

Lui Sherry îi era teamă să nu-i trezească durerea şi de aceea îi pusese întrebarea în şoaptă.

– Mai degrabă pot spune că munca m-a împiedicat s-o fac. Viaţa mea este atât de plină încât nu am timp pe care să-l consacru unei soţii exigente. Vreau să-ţi spun fără ocolişuri : nu suport să mi se pună laţul de gât.

– Asta făcea Karen ?

– Nu, dar am văzut mulţi bărbaţi cărora li s-a întâmplat. Inclusiv Luke.

– Ellie nu mi se pare genul să se comporte astfel.

– Adevărat. Dar Luke a fost cel care s-a predat cu mâinile legate.

Cu aceste cuvinte, îşi luă carnetul şi scrise ceva în el, apoi reluă discuţia :

– Cred că am putea ajunge la un compromis.

– Cum aşa ?

– Nu ştiu, dar ar trebui să încercăm.

– Eu n-am de gând să-ţi schimb personalitatea. Căsătoria nu-i făcută pentru asta.

Cody o privi cu un aer neîncrezător. Evident că nu credea nici o vorbă din spusele ei, aşa că îşi reluă firul ideilor :

– Ceea ce vreau eu, este să fac o listă cu ceea ce aştepti de la mine.

– La ce bun ?

– Pentru ca să terminăm cu discuţiile astea stupide şi să ne căsătorim.

– Tot vrei să te însori cu mine ?

– Bineînţeles ! Altfel, de ce crezi că încerc să aflu ceea ce-ţi place ? Vreau să mă însor cu tine pentru că-mi place să te ţin în braţe. Şi îmi place să te sărut. Gura ta are un gust de cireşe care mă înnebuneşte. E un motiv valabil, nu ?

Sherry era plăcut surprinsă de motivul invocat. Fără să ia în seamă aerul uimit al acesteia, Cody îşi continuă discursul.

– Vreau să mă însor cu tine pentru că fiica mea te adoră şi pentru că eşti frumoasă, inteligentă, pentru că mă înfior de fiecare dată când te sărut.

– Nu ne-am sărutat decât de două ori, dacă-ţi aminteşti bine.

– Asta-i tot ? Ei bine, e prea puţin ! Va trebui să remediem rapid această situaţie !

Lui Sherry îi venea să râdă. Hotărât lucru, cowboy-ul acesta avea un fel foarte personal de a face complimente ! Dintr-o dată, el fu în faţa ei şi, cu ambele mâini, o ridică de pe canapea, cu gura foarte aproape de gura ei.

– Gustul de cireşe al gurii tale mă înnebuneşte ! repetă el încetişor, apropiindu-se şi mai mult.

Sherry ştia că, dacă situaţia aceasta se prelungea, risca să-şi piardă controlul, dar cum să reziste unei invitaţii atât de insistente ? Şi Cody continuă...

– Sunt secole de când n-am mai avut chef să sărut o femeie aşa cum doresc să te sărut pe tine acum !

Vocea îi era încărcată de dorință. O cuprinse pe Sherry în brațe și o strânse la piept. Trupurile lor se acordau atât de bine încât păreau mulate unul pe celălalt. Vocea lui Cody era de nerecunoscut, răgușită, imperativă când îi ceru :

— Sărută-mă !

Sherry nu ezită nici o clipă. Îi cuprinse capul în palme și-l aplecă ușor spre buzele sale. Se sărutară blând și dulce, apoi febrilitatea puse stăpânire pe ei. Gura lui Cody deveni mai exigentă și tânăra femeie îi răspunse cu pasiune. Simțea că nu-i dăruia numai buzele o dată cu acest sărut, ci și inima ei.

În loc să-i liniștească, această îmbrățișare făcu să le crească ardoarea. Curând nu vor mai putea rezista dorinței arzătoare care urca în ei.

Sherry nu știu exact care dintre ei luase inițiativa, dar se îndepărtară unul de altul pentru a opri vârtejul în care simțeau că se scufundă. Abia mai respira, inima bătea să-i iasă din piept și își dădu seama că-și pierduse complet controlul.

— Am impresia că n-avem de ce să ne facem griji în privința înțelegerii noastre sexuale, zise el fără ocolișuri.

Ea încuviință. Nu și-ar fi imaginat niciodată că un sărut poate fi atât de intens. Abia se mai ținea pe picioare, și se așeză pe canapea încercând să pară calmă și liniștită, când de fapt simțurile îi erau agitate de o adevărată furtună.

Cody se așeză și el, dar la o distanță respectabilă, pentru a evita orice nouă tentație și, ca un elev sârguincios, își reluă creionul și carnețelul ca să-și continue interogatoriul. Dar de data asta Sherry fu aceea care trecu în ofensivă.

– Dorința ta bruscă de a te recăsători are ceva de a face cu proiectele lui Mary ?

– Da și nu, răspunse el. Am început să mă gândesc la asta anul trecut, când mi-am dat seama că ea are nevoie și de o altă influență feminină decât cea a lui Janey, care de acum e bătrână. Și cum Mary e isteață, a simțit probabil asta și și-a băgat în cap să-și realizeze planul.

Felul deschis în care vorbea Cody o cam rănea pe Sherry, dar îi era recunoscătoare pentru onestitatea lui. De altfel, el continua să vorbească fără ca ea să-l mai fi stimulat cu vreo întrebare, de parcă ținea neapărat ca între ei totul să fie foarte clar.

– Când te-am văzut, m-am gândit imediat că erai exact femeia care îmi trebuie, în afara unui singur punct ! Abia mai târziu am înțeles că, de asemeni, erai compania ideală și pentru Mary.

– Și care este acel punct care nu-ți convine ?

– Ei bine, atunci când îți vorbesc trebuie să fiu mereu manierat...

– Cody, tu știi că ceea ce eu doresc este altceva decât ceea ce tu numești „a fi manierat" !

– Pentru mine e același lucru, și dacă n-am reușit încă să te conving că pot să fiu un soț convenabil, n-am să reușesc să te conving oferindu-ți flori.

– Și de ce nu ? îl tachină ea.

– Ți-ar face plăcere să-ți ofer ?

– Da, dar nu e numai asta. Eu vreau să mă mărit cu un bărbat dispus să trăiască o poveste de dragoste cu mine, Cody Bailman, nici mai mult nici mai puțin ! Asta trebuie să înțelegi tu dacă persiști în intențiile tale. N-am să accept o cerere în căsă-

torie care n-ar lua în considerare şi această dorinţă a mea.

– Chiar insişti cu asta ? O poveste de dragoste ?

– Exact ! Cu tot romantismul pe care îl implică. O femeie are nevoie de altceva decât să-şi vadă pretendentul „luând-o pe scurtătură" sau „marcându-şi teritoriul" !

– Vrei să-ţi cad în genunchi când te cer de nevastă ?

– Mi-ar plăcea !

– Îmi închipuiam eu !

Se ridică în picioare, dar în loc să facă gestul propus, adăugă cu o voce distrusă :

– Nu pot să merg atât de departe cu compromisul. Uită tot ce ţi-am spus. N-am să-mi schimb atitudinea. Dacă mă vrei aşa bine, dacă nu, nu.

– Tu ai ales, deci ? Ei bine, şi eu, aşa cum ţi-am spus ! Nu mai am nimic de adăugat.

Şi Sherry se retrase în camera ei fără să mai spună un cuvânt.

CAPITOLUL VII

Așezată pe o banchetă în cafeneaua „Yellow Rose", Sherry medita asupra evenimentelor petrecute în week-end, sorbind din când în când ceaiul cu gheață.

Era deci a doua oară când, cu inima grea, respingea cererea în căsătorie a lui Cody, și-și dădu seama de ironia situației. Ani de zile își dorise să întemeieze o familie, își dorise asta atât de tare încât, cu acest gând, își părăsise orașul, sperând că plecarea de acolo îi va aduce tot atâta noroc ca și prietenei sale Norah.

Îl întâlnise apoi pe Cody și descoperise că atracția fizică față de un bărbat putea să fie de o violență nemaiîntâlnită. I se părea de nesperat ca acest lucru să fie reciproc, dar trebuia oare să ceară mai mult ?

— S-ar zice că nu prea ai moralul ridicat azi, spuse Donna-Jo apropiindu-se de ea. Cum te-ai distrat în week-end ?

— Oh, foarte bine, minți Sherry cu un zâmbet slab. De fapt, am descoperit secretul pe care tu cu doamna Colson mi-l tot ascundeați.

Donna-Jo izbucni în râs.

– Chiar mă întrebam cât timp o să-ţi trebuiască să-l descoperi ! Mary este o fetiţă cu multă intuiţie. Şi-a dat seama că dacă ea va porni în căutarea unei soţii pentru tatăl său, acesta va fi obligat până la urmă să se intereseze de problemă... Îţi place de el, nu-i aşa ?

– E un bărbat foarte drăguţ, fu de acord Sherry nedorind să spună mai multe.

– Vrei să zici că e tot ce poate fi mai bun, crema ! Desigur, nu prea ştie el întotdeauna cum să se poarte, dar toţi bărbaţii sunt aşa, ştii bine ! Eu nu vreau să dau sfaturi nimănui, dar aţi face o pereche frumoasă împreună.

– Dar...

– Hai, mai las-o în pace pe asistenta noastră medicală şi vino să-mi dai şi mie o bere, comandă şeriful care se afla la tejghea.

– Calmează-te, prietene ! Tu ştii bine că nu pentru fripturi cu cartofi prăjiţi şi bere vine lumea aici, ci să se pună la curent, înainte de toate, cu ceea ce se mai petrece prin sat, şi toată lumea vrea să ştie cam pe unde se mai află Cody şi Sherry cu povestea lor.

– Se pare că aţi fost împreună la Abilene, ceea ce este foarte promiţător ! declară şeriful.

La auzul acestor cuvinte, toate privirile se întoarseră spre Sherry care nu mai ştia unde să se ascundă.

– Foarte promiţător, într-adevăr ! mai zise careva din sală.

– Omul nu-i făcut să trăiască singur, şi dacă voi doi vă înţelegeţi, n-are rost să mai aşteptaţi, zise altul.

Era preotul din Pepper care venise şi el să bea o cafea şi să mai pună paie pe foc !

Sherry simţi că devine stacojie de ruşine.

– Da... desigur... vă mulţumesc pentru sfaturi...

Şi o şterse din cafenea cât de repede îi permitea decenţa, blestemându-i pe texani şi nesăţioasa lor curiozitate. Reintoarsă la clinică, speră că munca o va mai linişti puţin. Asta pentru că n-o pusese la socoteală şi pe doamna Colson care-o întâmpină cu un zâmbet cald şi cu întrebarea care devenise rituală :

– Cum ai petrecut în week-end cu Cody ?

– Foarte bine, îi răspunse scurt Sherry în timp ce-şi punea halatul şi intra rapid în biroul ei.

Credea că în felul ăsta scăpase de interogatoriul doamnei Colson, dar aceasta veni după ea fără să-şi facă probleme.

– Se pare că te-a cerut în căsătorie ? zise ea.

Sherry simţi că începe să fiarbă şi-şi încurcă degetele printre nasturii halatului.

– Cine ţi-a spus ?

– Mi a şoptit mie o păsărică !

– Asta nu este întotdeauna o sursă de informaţii credibilă, afirmă tânăra femeie pentru a-i da să înţeleagă că nu muşcă din momeală.

– Dar, de data asta, sunt sigură de credibilitatea sursei !

„Aici e chiar mai rău decât în Oregon !", gândi Sherry. Cum să se apere ea împotriva atâtor indiscreţii ?

– Ce te face să crezi că aş vrea să mă căsătoresc cu un bărbat pe care abia l-am cunoscut ?

– Dar cu care dansezi, obraz lângă obraz, într-un restaurant din Abilene...

Sherry era din ce în ce mai agasată.

– Asta cine ți-a mai spus-o ? Nu e nici o posibilitate să ai o viață privată în satul ăsta ?

Și nici o posibilitate de a continua conversația pentru că dr. Lindsay tocmai intră ca o vijelie și, făcându-i cu ochiul tinerei femei, îi zise fredonând :

– Așadar, se pare că se însoară Cody Bailman ? Asta-i o treabă bună pentru că este cel mai bun dintre bărbații de pe aici. Felicitările mele !

Și, bătând-o părinteşte pe umăr, se întoarse brusc și ieși.

Sherry fierbea de-a binelea. Oamenii ăștia din Pepper n-aveau alte treburi decât să se ocupe de proiectele de căsătorie ale lui Cody Bailman ?

Doamna Colson, care n-avea darul de a ghici ce e în sufletul lui Sherry, continuă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic :

– Singurul lucru pe care poți să i-l reproșezi este încăpățânarea. Trebuie să sperăm că asta nu va compromite totul.

– Doamnă Colson, zise Sherry punându-și cu un aer hotărât stetoscopul pe după gât, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu mai vreau să vorbesc despre lucruri care mă privesc doar pe mine. Nici cu dumneata, nici cu Donna-Jo, nici cu primarul, nici cu nimeni, de altfel !

Punerea asta la punct va calma oare spiritele ? Se îndoia, și se întreba ce-ar mai putea face pentru ca situația să nu-i scape complet de sub control.

Își petrecu dimineața efectuând controalele de rutină ale copiilor ce urmau să înceapă școala. La prânz, ca să evite să dea ochii din nou cu clientela

colonelei, ceru să i se aducă la clinică o salată asortată pe care o mâncă în liniște.

După ce termină de mâncat, doamna Colson invită în birou o doamnă de vârstă mijlocie, foarte distinsă, grozav de nerăbdătoare să vorbească cu asistenta doctorului Lindsay.

— Dumneata trebuie să fii Sherry, zise distinsa doamnă așezându-se. Eu sunt Judith Bailman, mama lui Cody, și am venit din Dallas ca să te cunosc, pentru că am niște lucruri importante să-ți spun.

Sherry era cât se poate de stânjenită, dar n-avea cum să se mai ascundă în spatele obligațiilor ei profesionale. Deocamdată nu mai avea nici un pacient și deci nu avea cum să scape de această întrevedere.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Bailman. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Am aflat că fiul meu te-a cerut în căsătorie...

Asta era prea mult pentru Sherry. S-ar fi putut spune că toată lumea s-a înțeles s-o hărțuiască !

— Asta nu ne privește decât pe mine și pe Cody.

— Desigur ! Dar el a trăit atâta vreme singur încât, atunci când Mary m-a...

— Mary ?

Iată cheia enigmei !

— Da, nepoata mea m-a sunat azi-dimineață. Își face foarte multe griji de teamă că tatăl său e pe cale să piardă ocazia ca ea să mai aibă niște frățiori sau surioare. Și, așa cum îl știu eu pe fiul meu, cred că Mary are dreptate.

— Doamnă Bailman, într-adevăr Cody m-a cerut în căsătorie într-un mod, să zicem... mai puțin cavaleresc...

– Asta nu mă miră din partea lui ! Întotdeauna i-a fost greu să-şi exprime sentimentele.

– Am refuzat pentru că, auzindu-l, căsătoria pentru el este cam la fel de tentantă ca o durere de dinţi.

Mama lui Cody începu să râdă.

– Îmi placi, micuţo ! În viaţă trebuie să ai umor ! Scuză-mă dacă sunt cam directă, dar spune-mi, eşti îndrăgostită de fiul meu ?

Lumea întreagă îşi pusese în gând să-i smulgă şi ultimele rămăşiţe ale vieţii ei particulare.

Dar în locul discursului raţional pe care se pregătea să-l ţină, Sherry se trezi încuviinţând din cap. Se simţi tulburată să vadă în ce măsură toată voinţa îi dispărea când era vorba de bărbatul acesta.

Mama lui Cody oftă cu o uşurare evidentă.

– Ghicisem eu asta. Dar când am vrut să vorbesc cu el despre dumneata, a refuzat să-mi răspundă. Băiatul ăsta a fost întotdeauna ca un catâr !

Descrierea era atât de potrivită încât tânăra femeie simţi că enervarea i se topeşte.

– Dacă ar şti că am venit aici, reluă doamna Bailman, nu mi-ar ierta-o niciodată, aşa că am să te rog să păstrezi secretul.

– Bineînţeles, răspunse Sherry, întrebându-se în acelaşi timp în ce măsură putea conta pe discreţia doamnei Colson.

Mama lui Cody continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile :

– Doamna Colson va şti să păstreze secretul ; suntem prietene încă din şcoala primară. Sherry, draga mea, trebuie să fii răbdătoare cu fiul meu. Sunt ani de zile de când trăieşte închis în el însuşi şi, cu firea lui, sunt sigură că face tot posibilul să

lupte împotriva sentimentelor pe care le are față de tine

Sherry era dispusă să recunoască asta ! De fiecare dată când încercase să-l facă să renunțe la această luptă, ieșise învinsă din confruntare.

– Cody are defectele lui, desigur, continuă doamna Bailman, dar el va ști s-o facă fericită pe soția lui. Știu că o va iubi din tot sufletul, chiar dacă îi va trebui ceva timp ca să i-o arate.

Se ridică, dându-și cu un gest elegant peste umăr eșarfa bleu asortată cu taiorul.

– Acum trebuie să plec. Nici un cuvânt despre vizita mea nici lui Mary, nici lui taică-său, te rog.

– Vă promit.

– Și mai ales, amintește-ți să fii răbdătoare cu el, merită dragostea ta, te asigur.

Cu aceste cuvinte, ieși s-o întâlnească pe doamna Colson, lăsând-o pe Sherry foarte descumpănită.

Reîntorcându-se, după ce o condusese pe doamna Bailman, recepționera îi făcu, complice, cu ochiul.

– Vizita asta va fi micul nostru secret !

– Nu înțeleg ce vrei să spui, îi răspunse Sherry vrând să închidă definitiv acest subiect

*
* *

Vinerea următoare, Sherry se instală pe verandа clinicii, profitând de răcoarea serii și ascultând cântecul greierilor, care umplea noaptea.

Îi plăcea acest calm nocturn care-i permitea să-și adune gândurile după niște zile de muncă și diferite evenimente. Deja viața ei în Pepper intrase pe un făgaș normal. Oamenii se obișnuiseră cu ea

şi, urmând exemplul lui Norah, descria în scrisorile pe care le trimitea în Oregon obiceiurile pitoreşti din Texas. Şi, cum se apropia aniversarea prietenei sale Norah, petrecuse o mare parte a serii scriindu-i o scrisoare lungă.

Deodată, camionul lui Cody apăru şi se opri în faţa clinicii. Îl văzu coborând şi înaintând hotărât spre uşa de la intrare. Nici o îndoială, venea s-o vadă pe ea.

Urcă treptele peronului şi o privi îndelung, de parcă uitase motivul vizitei sale. Inima lui Sherry încetă să mai bată, şi încercând să mai scadă încordarea ce se instalase între ei, îl invită să se aşeze pe balanscarul de pe verandă. Îi recunoscu imediat parfumul inconfundabil şi amintirile din Abilene îi invadară memoria.

Nici unul nici celălalt nu părea dispus să vorbească. Se legănau încetişor, ca şi cum timpul nu mai avea nici o importanţă pentru ei. Abia după un timp el spuse :

— Tocmai mă duceam să joc un poker cu nişte prieteni, când te-am zărit pe verandă.

— Stau adesea seara aici, îmi place să privesc stelele. E un spectacol de care nu te poţi bucura decât la ţară, şi de aceea nu cred că aş putea trăi într-un mare oraş unde poluarea te împiedică să profiţi de frumuseţea nopţilor.

El aruncă o privire spre stradă, ca pentru a se asigura că erau într-adevăr singuri.

— Cred că, săptămâna asta, tot satul a cam bârfit pe seama noastră.

— Vrei să spui că am fost de fapt subiectul principal al tuturor conversaţiilor.

– Sper că asta nu te-a supărat prea tare.

– Nu, nu prea. Dar pe tine ?

El ridică din umeri râzând.

– Pentru mine, mai rău decât trăncăneala lui Mary şi Janey nu poate exista ! Ştii, m am tot gândit la ce mi-ai spus tu despre dragoste şi, din punctul meu de vedere, tot o dulce prostie este, dar mi-ar plăcea să încheiem lista pe care am început-o la Abilene. Vreau să ştiu ce-aş mai putea face ca să-ţi plac.

Emoţionată la culme, Sherry îşi puse mâna pe obrazul lui Cody.

– Sunt foarte mişcată de amabilitatea ta, dar voi fi obligată să te dezamăgesc, pentru că este imposibil să faci o listă pentru acest gen de lucruri. Asta nu e ca şi cum ai face o comandă pentru lucrurile necesare la fermă ! Va trebui să afli tu însuţi, altfel nu are nici o valoare.

– Dar cum vrei tu să inventez eu toate astea ?! Ar trebui să fiu un adevărat clarvăzător ca să-ţi pot citi gândurile !

Sherry simţea că începe să se înfurie, şi pentru a pune capăt acestei conversaţii, se folosi de singurul argument care-i stătea în putere : îl sărută.

În clipa când buzele sale le atinseră pe cele ale lui Cody, simţi cum furia acestuia se topeşte ca prin minune. O cuprinse în braţe, răsuflarea i se acceleră şi, cu buzele-i fierbinţi şi lacome, o sărută atât de pătimaş încât pe Sherry o cuprinse ameţeala şi i se înmuiară picioarele.

Dar el nu se mulţumi cu atât şi, cu calm, de parcă îşi cunoştea exact drumul către plăcere, începu să presare sărutări pe gâtul lui Sherry şi pe pielea catifelată a umărului ei. Tânăra femeie se

simţi prinsă într-un vârtej de voluptate, şi se lăsă în voia simţurilor cu bucurie dar şi cu îngrijorare. Unde se va opri ?

Din fericire, Cody se îndepărtă uşor de ea.

– Trebuie să plec, şopti el trecându-şi un deget pe obrazul ei. Mă aşteaptă prietenii.

– Înţeleg.

Era în acelaşi timp uşurată şi dezolată. La rândul lui, îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor, ca pentru a se feri s-o atingă din nou.

– Îmi pare bine că te-am revăzut, Sherry.

– Şi mie, mă bucur că te-am regăsit.

În capul scărilor el mai ezită o clipă.

– Eşti sigură că nu vrei să mă ajuţi un pic ?

– Tu nu ai nevoie de sfaturile mele, Cody. N-ai decât să-ţi asculţi inima.

Zâmbetul lui spulberă şi ultimele ziduri de apărare ale tinerei femei. Niciodată vreun bărbat n-o emoţionase atât.

* * *

Sâmbătă, spre marea ei dezamăgire, nu mai avu nici o veste de la cowboy-ul său. Înţelesese el oare în sfârşit că ea dorea să fie iubită şi curtată, nu numai luată de nevastă ?

Seara, în timp ce citea ceva înainte de a adormi, auzi sub fereastră un zgomot, dar la început nu fu în stare să-şi imagineze ce putea fi. Ai fi zis că cineva călcase o pisică pe coadă, într-atât de discordant era sunetul care-i zgâria urechile. Îi trebui totuşi mai mult timp până să-şi dea seama că

era vorba despre cineva care cânta, sau mai bine-zis, încerca să cânte la chitară.

Se duse la fereastră, se aplecă în afară şi-l descoperi pe Cody, plantat în mijlocul gazonului, cântând cât îl ţinea gura. Simţi că i se urcă sângele la cap.

– Cody, ai înnebunit ?!

În loc să-i răspundă, acesta îşi continuă prestaţia cu şi mai multă ardoare.

Imposibil de spus ce era mai rău : cântatul lui sau chitara ? Lui Sherry îi venea să-şi astupe urechile, dar trubadurul rămânea imperturbabil şi plin de bunăvoinţă. Cu o voce împleticită, îi spuse :

– Voiai să fii curtată, dragostea mea ? Iată, îţi cânt o serenadă ! E o idee care vine direct din inima mea îndrăgostită !

– Cody, ai băut ?

El izbucni în râs şi zdrăngăni cât putu de tare corzile chitarei.

– Îţi dai seama că trebuie să fii un pic băut ca să te lansezi în acest gen de demonstraţii, la vârsta mea !

Pentru prima oară de la venirea în Pepper, Sherry auzi în depărtare sirena maşinii de poliţie. Ce s-o fi întâmplat ? O să afle mai târziu, deocamdată trebuia să oprească într-un fel serenada asta îngrozitoare.

– Cody, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai torturezi instrumentul acela ! Uite, mă îmbrac şi cobor la tine.

– Da, scumpetea mea, răspunse el continuând să cânte ca un a)ucat.

Era înfiorător ! Sherry se îmbrăcă în grabă şi nu-şi mai dădu osteneala să-şi treacă nici un piep-

tene prin păr, într-atât zgomotul îi spărgea timpanele.

După ce coborî scara, constată cu uşurare că el renunţase la concertul său şi că se reinstalase liniştea. Abia când ajunse în grădină văzu maşina poliţiei. Se repezi într-acolo şi-l văzu pe ajutorul de şerif cu lanterna îndreptată către faţa lui Cody.

— Ce se întâmplă ? întrebă ea, surprinsă.

— Nu mare lucru, nu-i aşa, domnule Bailman ?

Cody părea perfect sobru, dar un zâmbet obraznic dezminţea această aparenţă.

— Vrei să spui, absolut nimic ! Am băut doar câteva păhărele de whisky, altfel n-aş fi îndrăznit să vin să-i cânt o serenadă domnişoarei...

Ofiţerul îi explică atunci că mai mulţi locuitori din cartier făcuseră plângere la poliţie.

— Unii ziceau că probabil un animal rănit urlă de moarte, alţii că tineri hippy au invadat Pepper-ul, şi în sfârşit, însuşi primarul ne-a cerut să intervenim cât mai repede şi să oprim tărăboiul ăsta infernal. Sunt chiar cuvintele lui.

— Doar n-o să-l arestaţi acum pe domnul Bailman ?! exclamă Sherry.

Cody interveni şi el cu o voce tărăgănată, cu riscul de a agrava situaţia.

— Poate că n-oi fi un nou Elvis Presley, dar nu cânt chiar atât de rău !

— Domnule Bailman, ne-ai spart timpanele !

Cody căută atunci ajutor din partea lui Sherry. Dar oricât de multă bunăvoinţă ar fi avut, şi chiar ştiind că pentru ea făcuse el tot tărăboiul, Sherry n-avu curajul să mintă şi zise cu mult tact, abţinându-se să izbucnească în râs :

– Ar fi poate mai bine să iei câteva lecții înainte de a începe din nou !

Cody păru vexat de sugestia ei, dar oarecum îngrijorat, se întoarse spre ofițer.

– N-o să mă duceți acum la poliție ?

– Va trebui !

Sherry sări, gata să-l apere pe prostul ei romantic.

– Dar de ce ?

– Scandal nocturn !

– Nicidecum ! Domnul Bailman cânta la chitară și, după câte știu, nu este interzis prin lege !

– Inadmisibil este modul în care o face !

– N-o să mai facă, puteți fi sigur !

– Jur pe onoarea mea, afirmă Cody ridicând solemn mâna dreaptă.

Reprezentantul legii lăsă în jos lanterna.

– În cazul acesta, să uităm totul și să ne mulțumim cu un avertisment.

Sherry se simți în sfârșit ușurată, dar Cody mai avea un motiv de îngrijorare.

– Sper că n-o să apară nimic în ziar ?

– O să fac tot posibilul, dar mi se pare foarte greu. Am avut o mulțime de plângeri, v-am spus doar !

După ce mașina poliției dispăru, Cody băgă de seamă că-și deformase complet pălăria tot frământând-o în mâini în timp ce discutase cu polițistul.

– Mi-ai făcut-o ! zise el.

– Poftim ?!

– Ai auzit foarte bine ce-am spus !

– Mă faci pe mine răspunzătoare de pățania asta ?

– Nu ! Pe Luke sunt supărat ! El a fost cel care mi-a dat ideea asta cu cântatul. După părerea lui, ăsta e un mijloc sigur de a cuceri o femeie. Trebuia să bănuiesc că nu-i chiar atât de simplu ! L-am crezut, pentru că, așa cum e el de bleg, a reușit totuși să-i fie pe plac lui Ellie.

– Cody, dar ai fost adorabil, într-adevăr mi-a făcut plăcere.

– Bineînțeles ! Femeile adoră să-i vadă pe bărbați devenind ridicoli pentru ochii lor frumoși !

– Ești nedrept !

– Nicidecum ! În Pepper, eu am fost apreciat și respectat întotdeauna, până să vii tu cu capriciile tale de star !

– Exagerezi !

– Dacă-l aștepți pe Făt-Frumos să vină să te răpească pe calul lui alb, atunci va trebui să găsești un altul decât mine !

– Știi foarte bine că nu cer chiar atât !

– Eu nu mai înțeleg ce vrei ! Trebuie mereu să ghicesc, și vai de capul meu dacă greșesc !

Sherry nu voia să se certe cu Cody pentru că ea găsea situația nemaipomenit de comică, dar, în același timp, nici nu voia să renunțe la ideile ei.

– Poate că-ți cer prea mult vrând să mă iubești înainte de a te însura cu mine, dar dacă vrei să mă iei de nevastă doar pentru a-ți încălzi patul și a-ți educa fiica, atunci poți să-ți cauți alta !

– Știi ce ?

– Nu, și îmi este absolut indiferent !

– Am să-ți spun totuși... M-am săturat de toate poveștile astea, s-o lăsăm baltă. Uită că într-o zi am fost atât de nebun încât să te cer în căsătorie !

Abia își terminase el fraza, că se auzi o voce din vecini :

– Nu terminați odată cu tărăboiul ăsta ? Dacă o să continuați, îl chem pe șerif !

– Nu-i nevoie ! Am terminat.

Și lăsând-o pe Sherry încremenită, Cody se îndepărtă cu pași mari în noaptea ce redeveni liniștită.

CAPITOLUL VIII

– Este adevărat că era cât pe-aci să-l aresteze pe tata din cauza ta ?

Mary o chestiona pe Sherry la ieşirea din biserică.

– Aşa ţi-a spus el ?

– Nu. Am auzit-o pe doamna Doll povestindu-i doamnei James. Se pare că încerca să cânte la chitară sub fereastra ta. Nu mi-a spus niciodată că ştie să cânte la chitară, misteriosul de el !

– Problema este că, tocmai, nu ştie să cânte. Cere-i să-ţi povestească ce s-a întâmplat.

– Imposibil să vorbeşti cu el. Azi-dimineaţă îl durea foarte tare capul.

„Aşa-i trebuie !" îşi zise Sherry, amuzată şi supărată totodată.

– Mâine începe şcoala, ştii, reluă Mary. M-am hotărât să-mi pun blugii şi tricoul bleu.

– O să fii foarte frumoasă, sunt sigură.

– Când mai vii să mă vezi la fermă ? Te-am aşteptat şi săptămâna trecută. Am vrut să-ţi arăt într-o revistă cum vreau să-mi tund părul. Când vii ?

– Întreabă-l pe tatăl tău dacă pot să te aduc eu acasă după şcoală într-o zi din săptămâna asta,

în locul lui Sam. În felul ăsta el va avea mai mult timp să se ocupe de cumpărăturile pentru fermă în ziua aceea. Dar mai spune-i că n-o să am timp să stau prea mult. Te duc, ne uităm în revistă şi mă întorc, de acord ?

– OK. Te superi dacă o să vină şi prietena mea, Carrie, cu noi ? Vrea neapărat să te cunoască.

– Nici o problemă, o să-mi facă plăcere s-o întâlnesc.

Mary era în al nouălea cer. După ce-i adresă un ultim zâmbet, se îndepărtă alergând. Sherry tocmai ajunsese la maşina ei, când auzi vocea lui Ellie Johnson.

– Sherry ! Ce bine-mi pare că te văd !

– Dar mie !

– Am vrut să-ţi telefonez săptămâna asta, dar n-am avut o clipă de linişte. Dacă eşti liberă diseară, vino să cinăm împreună. În perioada asta Luke are foarte mult de lucru, aşa că o să putem trăncăni liniştite.

* * *

Spre sfârşitul după-amiezii când ajunse la fermă, Sherry era foarte bine dispusă. Se bucura la gândul că va petrece câteva clipe de linişte fără să mai fie asaltată de întrebări în legătură cu Cody.

De cum ajunse, Christina se repezi la ea în semn de bun-venit. Tânăra femeie o luă în braţe şi o lăsă să inspecteze cu degetele ei durdulii colierul de mărgele pe care-l purta la gât. Fu dezamăgită să afle că micuţul Philip încă îşi făcea somnul, şi sur-

prinsă să-şi dea seama câtă plăcere îi făcea prezenţa copiilor.

În timp ce o răsfăţa pe Christina, jucându-se cu ea gâdilând-o şi sărutând-o, veni şi Ellie cu răcoritoarele. Sherry se hotărî să limpezească încă de la început lucrurile, din moment ce Luke părea să fie implicat în povestea cu serenada.

– Probabil că eşti şi tu la curent cu ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută ?

– Da, circulau nişte zvonuri azi-dimineaţă la biserică. E adevărat că era cât pe-aci să-l aresteze pe Cody ?

– Da. Pentru tulburarea liniştii în timpul nopţii !

– Nu i-ar fi stricat, zise Ellie clătinând din cap. Mai are multe de învăţat ! Nu înveţi de pe o zi pe alta cum să-i faci curte unei femei.

Remarca lui Ellie o mai încurajă pe Sherry în ideea că, dacă ea voia să-l înţeleagă pe Cody, va trebui să afle mai multe despre precedenta lui căsătorie.

– Dar ar fi trebuit să ştie deja asta încă de când a cunoscut-o pe Karen.

– Ce să-ţi spun, nu prea ştiu. Karen murise deja când m-am măritat eu cu Luke. Dar după câte mi-a spus el, Cody a cunoscut-o când ea era în primul an la universitate şi au surprins pe toată lumea când au anunţat că se căsătoresc. La cei douăzeci de ani ai ei, Karen părea încă un băieţoi. Sigur, asta e mai degrabă o calitate când trăieşti la o fermă ! Îi plăcea grozav să îngrijească vitele, să mulgă vacile şi călărea foarte bine, mai bine decât oricare dintre cowboy. Luke era de părere că ea nu prea arăta a soţie, şi cu atât mai puţin a mamă

şi, la drept vorbind ea n-a suportat prea bine faptul că a trebuit să rămână acasă cu copilul şi să vadă de gospodărie. Cody i-a destăinuit lui Luke că se certau adesea pe acest motiv şi că de mai multe ori, Karen l-a ameninţat că îi părăseşte, pe el şi pe Mary. Cine ştie dacă avea de gând s-o facă ? Treaba e că, într-o zi, după ce vorbiseră de divorţ şi ea îşi făcuse valizele, s-a urcat în maşină şi a intrat cu viteză mare într-o curbă. Maşina s-a răsturnat şi ea a murit pe loc.

– E o poveste foarte tristă !

– În ciuda neînţelegerilor dintre ei, Cody o iubea mult pe Karen. I-a trebuit mult timp până ce a fost în stare să-şi vină în fire şi să se ocupe de Mary.

– Nici nu m-am gândit că această căsătorie a fost atât de traumatizantă pentru Cody.

.– Din aceste motive nu ştie el să-şi exprime sentimentele. Singura femeie pe care a iubit-o vreodată era atât de dezinteresată de toate acestea, încât el n-a avut niciodată ocazia să-şi dezvăluie sensibilitatea.

Sherry înţelegea acum că se înşelase complet asupra lui Cody. Îşi imaginase că, din cauza văduviei lui, se refugiase în suferinţă. De fapt, înţelegea acum că el se temea să iubească din nou, pentru a nu fi dezamăgit a doua oară.

– Să ai răbdare cu el, o sfătui Ellie.

Sherry zâmbi. Nu de mult, şi altcineva îi dăduse acelaşi sfat...

– Cody semăna foarte mult cu Luke atunci când l-am cunoscut, continuă Ellie. Mă îngrozea cu ideea pe care şi-o băgase în cap că dacă mă va iubi, îşi

va pierde personalitatea ! Şi atunci devenea şi mai ţepos, şi-ţi mărturisesc că am petrecut cea mai mare parte a verii certându-ne !

– Şi ce l-a făcut să-şi schimbe atitudinea ?

– Mai degrabă eu sunt cea care m-am schimbat, datorită unei mici întâmplări care mi-a deschis ochii asupra sentimentelor lui pentru mine. Luke m-a dus să facem o plimbare călare, şi deodată mie mi-a venit chef să pornesc în galop. Din păcate, talentele mele de călăreaţă nu-mi permiteau acest gen de excentricităţi ! Cât ai clipi, m-am trezit pe jos. Din fericire nu m-am rănit şi Luke, găsind că situaţia e comică, a făcut prostia să înceapă să râdă de mine. M-am înfuriat şi am jurat că nu mă mai urc niciodată pe cal. Punându-şi imediat în aplicare ameninţarea, am hotărât să mă întorc la fermă pe jos, cu toate că între timp începuse să plouă cu găleata. Luke a coborât de pe cal şi a făcut tot drumul pe jos alături de mine, ţinând cei doi cai de căpăstru, în timp ce eu refuzam să scot o vorbă. Eram amândoi uzi până la piele, dar nici n-a vrut s-audă să se întoarcă singur la fermă ! Poţi să judeci un om şi după asemenea lucruri, nu crezi ?

– Da, şi totuşi puţin după aceea tu te-ai hotărât să pleci din Pepper ?

– Era doar o tactică, mărturisi Ellie râzând. Luke nici nu se gândea să vorbească despre căsătorie înainte de vreo doi-trei ani.

– Ah, da ? Cody vorbeşte despre asta la fiecare două-trei minute ! Vrea să ne căsătorim dar refuză să vorbească despre sentimente... Îmi dă im-

presia că vrea să încheiem un târg, iar eu, eu vreau altceva decât o tranzacție de afaceri între noi.

– Îi este frică de tine, pur și simplu.

– Și mie mi-e teamă de el. Viața mea nu mai este aceeași de când l-am cunoscut.

– Îl sperii insistând, așa cum o faci, asupra necesității de a-ți face curte. Într-una din zilele trecute, i-am auzit vorbind pe amândoi și mi-ar fi plăcut să-i pot înregistra ca să-i fi auzit și tu. După părerea mea, era de râsul lumii să-l auzi pe Luke dându-i sfaturi lui Cody despre o mie și una de feluri de a te cuceri.

Sherry începu să râdă imaginându-și scena.

– M-a cucerit deja ! Dar mi-ar plăcea și mie ca, din când în când, să-mi spună niște lucruri drăguțe.

– Lasă-i timp, va pricepe până la urmă.

După acest schimb de confidențe, cele două tinere începură să pregătească cina ajutate de Christina care ținea cu orice preț să se facă utilă. Așa că i se încredință așezarea tacâmurilor, sarcină de care se achită în felul ei. Apoi se întoarse și Luke de la muncă, prăfuit și obosit, și se duse să facă un duș.

Câteva clipe mai târziu, se așezară cu toții în jurul mesei mari din bucătărie.

– Se pare că aseară a trecut Cody pe la tine să te vadă ? zise deodată Luke.

– Dragă, interveni Ellie, a fost cât pe-aci să sfârșească noaptea la poliție. Și după spusele lui Sherry, el te face vinovat pe tine de necazul lui.

– Asta-i bună ! Doar el a fost cel care s-a apucat să cânte pe stradă, nu eu !

– Bineînțeles, dar se pare că tu i-ai dat această idee strălucită.

– Singurul lucru care mai contează este că lui Sherry i-a plăcut serenada !

Spunând acestea, își puse în farfurie o bucată bună de friptură, cu aerul unuia care gândește că, dacă într-o zi căsătoria aceasta se va face, va fi numai datorită intervenției lui.

– A fost mai mult ridicol decât romantic, asta-i problema, zise Ellie.

– Un bărbat îndrăgostit va face întotdeauna lucruri ridicole pentru ochii frumoși ai iubitei lui, dacă ea vrea asta !

– Dar eu n-am cerut niciodată ceva de genul ăsta, interveni Sherry. Și mă supără foarte mult faptul că el a putut să creadă așa ceva ! Cum să-l fac să înțeleagă ?

– Dragostea face minuni, declară Luke pe tonul unui bătrân înțelept.

– În mod sigur, nu ! tună o voce din vestibul.

Și cowboy-ul apăru în bucătărie, privindu-l pe Luke ca pe un trădător pe care urma să-l târască în fața plutonului de execuție !

– Cody ! exclamă Ellie pe un ton vesel. Vino să mănânci cu noi.

– Nu, mulțumesc. Am mâncat deja. Am trecut doar pe aici ca să am o mică explicație cu Luke, dar n-am știut că aveți musafiri.

– Eu pot să plec dacă vă deranjez, propuse Sherry ascunzându-și un zâmbet în fața expresiei înverșunate a noului-venit.

– Termină cu prostiile ! ordonă stăpâna casei. Iar tu, Cody, bea măcar o cafea cu noi.

Acesta se așează îmbufnat.

– Luke, ai aflat ce s-a întâmplat ? Data viitoare când o să mai am nevoie de vreun sfat, te asigur că vei fi ultima persoană căreia mă voi adresa ! Greșeala mea a fost aceea că am crezut că tu cunoști secretul fericirii, văzându-te atât de fericit cu Ellie...

Glasul acesteia țâșni imediat :

– Și așa și este, Cody. Ai spus adevărul !

Trei perechi de ochi se întoarseră spre tânăra femeie.

– Secretul fericirii este că el mă iubește !

– Ah ! Iarăși dragostea !

Cody pronunță acest cuvânt cu un imens dispreț.

– Dacă tu ai lua în seamă mai mult acest cuvânt, o femeie ca Sherry n-ar ezita să se mărite cu tine.

– Fără îndoială că ea a uitat că eu mi-am retras cererea ! Am înțeles că ar fi o mare greșeală să mă însor. N-am nevoie să fiu ridiculizat de o femeie în fața întregii lumi !

– Mai ales când tu te descurci atât de bine singur ca să te ridiculizezi ! îi replică Ellie.

Sherry nu îndrăznea să intervină. Și dacă într-adevăr Cody așa gândea ? Dacă dragostea pe care o simțise atât de aproape se îndepărtase pentru totdeauna ?

Cu toate acestea, Ellie nu părea să ia lucrurile în tragic și, îndreptându-se către cuptorul aragazului, continua să spună ceea ce credea :

– Greşeşti gândi astfel, Cody... În sfârşit, să schimbăm subiectul ! Am la desert o tartă minunată, vrei şi tu o felie ?

– Ellie, tu ştii că pentru asta mai am întotdeauna puţin loc !

Cum reuşiră gazdele lor să se descurce, Cody şi Sherry nu aflară niciodată. Fapt e că, doar câteva clipe mai târziu, cei doi invitaţi se treziră singuri în bucătărie, un pic cam stânjeniţi dar mai degrabă mulţumiţi că pot vorbi fără martori. Sherry îi mai puse puţină cafea lui Cody care, cu privirea fixată pe ceaşca sa, se refugie în rolul de tată de familie.

– Mi-a spus Mary că o vei aduce tu de la şcoală într-una din zilele astea...

– Dacă nu vezi nici un inconvenient...

– Nicidecum. Tu ai asupra ei o influenţă excelentă, şi sunt bucuros să te întâlnească, ştii bine.

Tânăra femeie începu să-şi facă de lucru pentru a-şi ascunde tulburarea : debarasă masa, adună farfuriile şi le făcu grămadă în chiuvetă şi, în sfârşit, reuşi să formuleze gândul care o preocupa :

– Orice s-ar întâmpla între noi, aş vrea ca asta să nu afecteze cu nimic relaţia pe care eu o am cu Mary.

– Şi eu doresc să rămâneţi prietene.

Conversaţia se împotmoli din nou, şi Sherry, nedorind să prelungească tăcerea, se hotărî să abordeze subiectul fierbinte al relaţiei lor.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat aseară.

Cody schiță un zâmbet și se ridică de pe scaun.

– O să-mi revin ! Îmi pare rău că plec atât de repede, dar trebuie să mă întorc la fermă, mă așteaptă o mulțime de treburi ! Salută-i pe Ellie și pe Luke din partea mea.

Tânăra femeie îl conduse până la ușă. Ar fi vrut să-l oprească dar nu știa cum s-o facă. În timp ce el se îndrepta către camionetă, îl auzi bombănind :

– Totul ar fi mult mai ușor dacă n-ai fi atât de frumoasă...

– Cody ! strigă ea, asta este într-adevăr foarte drăguț spus !

– Ah ? Genul acesta de lucruri îți place să le auzi ?

– Da.

– Dar asta-i foarte simplu !

– Da. Știu că venea direct din inima ta.

Cody sări în vehiculul său, apoi se aplecă pe geamul deschis.

– Fă cumva ca să poți rămâne la cină în ziua când o vei aduce pe Mary, zise el.

În timp ce el se îndepărta într-un uruit de motor, Ellie care tocmai îl plimbase pe micuțul Philip, se apropie de prietena ei.

– Vezi, îi zise ea cu drăgălășenie, nici el nu-și dă seama, dar este îndrăgostit de tine până peste cap.

Cuvintele acestea avură darul să-i redea speranța lui Sherry care oftă fericită.

* * *

Luni seara, se odihnea pe verandă aşa cum îi plăcea s-o facă de obicei. Le scrisese părinţilor ei o scrisoare lungă în care le povestea suişurile şi coborâşurile din relaţia ei cu Cody şi continua să-şi rumege gândurile, când Cadillac-ul acestuia parcă în faţa clinicii.

– Tata are nevoie de tine ! strigă Mary sărind din maşină.

Totuşi, zâmbetul de pe faţa ei arăta că nu erau motive de îngrijorare. Strângea sub braţ o cutie cu bomboane de ciocolată iar mâinile îi erau strânse în jurul unui enorm buchet de margarete de câmp.

– Sunt pentru tine, îi explică Mary întinzându-i buchetul. Tata le-a cules !

– Te rog, Mary, n-ai vrea să mă laşi să vorbesc şi eu ? bombăni Cody în timp ce îşi ridica mâneca de la cămaşă pentru a se scărpina pe braţul umflat şi roşu.

– Priveşte în ce hal este !

Sherry era buimăcită, nu atât de aspectul impresionant al braţului, cât de cadouri.

– Vezi, asta este într-adevăr romantic ! striga în gura mare Mary. Eu l-am sfătuit în privinţa florilor şi a bomboanelor de ciocolată. Eu sunt înnebunită după ele, şi cred că şi tu.

– Adevărat, îi confirmă Sherry. Dar ce-ai păţit la braţ, Cody ?

– De asta are nevoie de tine, îi explică Mary.

O privire cruntă a tatălui ei o făcu să tacă.

– Pe câmp, în afară de margarete mai erau şi urzici...

– Oh ! Cody ! Mă duc imediat să caut ceva care să-ţi calmeze mâncărimea.

Reveni o clipă mai târziu cu o pomadă cu care-l unse peste iritaţia întinsă.

În timpul acesta, Mary se aşezase într-un colţ al încăperii, cu cutia de ciocolată pe genunchi.

– Janey e de părere că tata merită o notă bună pentru eforturile sale, reuşi ea să articuleze între două înghiţituri.

– Mary, bomboanele astea nu sunt pentru tine ! o certă tatăl ei.

– Ştiu asta, dar Sherry este de acord să le împărţim, anticipă pofticioasă.

– Aşa e, încuviinţă aceasta. Nu e cazul să te superi, Cody.

– Ia şterge-o o clipă afară. Eu şi cu Sherry avem de vorbit ceva.

– Super ! Zece minute vă ajung ? Sau aveţi nevoie de mai mult timp ?

– Hai, şterge-o repede şi lasă ciocolata asta aici !

Mary făcu o mutră de prinţesă jignită.

– Nu-i nevoie să ţipi, eu ştiu când sunt în plus !

Dar după ce fetiţa ieşi, Cody nu mai ştiu prea bine despre ce voia să vorbească cu Sherry. Măsura încăperea în lung şi-n lat fără să-şi găsească cuvintele. În sfârşit, se opri.

– Ascultă, Sherry, când am spus că îmi retrag cererea în căsătorie, ştiam amândoi că nu era chiar aşa, nu ?

Sherry n-ar fi putut să jure, dar îi plăcea întorsătura pe care o lua discuţia.

El îi cuprinse mâinile tinerei femei în palmele sale, şi acest contact aspru îi aminti lui Sherry munca grea pe care Cody o făcea la fermă. În acelaşi timp, se simţea năpădită de o emoţie incredibil de violentă în timp ce el continua să facă bilanţul situaţiei.

– Eu nu pot să fac mai mult pentru tine, Sherry. Era gata să ajung la închisoare, am căzut în urzici pentru că am vrut să-ţi aduc flori de câmp în loc să mă duc la florărie...

– Bine ai făcut, sunt florile pe care le prefer.

– Ţi-am adus bomboane de ciocolată... Bun, e adevărat că le mănâncă Mary, dar o să-ţi aduc altele. Şi asta nu-i nimic pe lângă ceea ce am început să înţeleg de la o vrme : este adevărat că la început voiam să mă însor ca să-i fac o bucurie fiicei mele, dar acum, vreau s-o fac pentru mine.

– Au trecut cele zece minute ! răsună vocea stridentă a lui Mary.

Cody se întoarse brusc spre fiica sa.

– Ne laşi o clipă în pace, saû mă supăr de-a binelea, ai înţeles ?

– Dar, tată, trebuie să trec pe la Carrie să-mi iau caietul de matematică înainte de ora şapte.

– Să ştii că n-am uitat. O să mergem.

Se întoarse spre Sherry ştergându-şi fruntea.

– Nu ştiu ce să mai inventez ca să te fac fericită.

– Stop ! făcu Sherry. Îmi plăcea mai mult adineaori când îmi explicai că acum vrei să te însori pentru tine !

– Este un fel de a-mi spune că mă iubeşti ? o întrebă el. Nu vreau să te mint, Sherry. Nu ştiu cum se cheamă ceea ce simt pentru tine, dar niciodată o femeie nu m-a determinat să fac nici o zecime din ceea ce am făcut eu ca să-ţi fiu pe plac.

Sherry îi sorbea cuvintele. Nimic pe lume n-ar fi încântat-o mai mult decât această declaraţie !

– Am să vin la fermă să te văd săptămâna asta, promise ea, înainte ca năvalnica fetiţă să revină la atac.

Cody îi zâmbi şi-i atinse obrazul cu o mângâiere uşoară.

– Am să fac tot ce pot ca s-o neutralizez pe Mary.

– Tată, te-am auzit !

Cody se aplecă pentru a o săruta uşor pe tânăra femeie.

– Buzele tale sunt mai dulci ca cireşele din iunie.

– Bravo, tată ! interveni Mary căreia nu-i scăpa nimic. Şi unde mai pui că asta e din capul lui, zise ea cu mândrie întorcându-se către prietena ei.

CAPITOLUL IX

Era a treia oară când Ellie își cerea scuze față de Sherry pentru a-i fi cerut acest serviciu, și pentru a treia oară, aceasta îi explica faptul că era încântată să aibă grijă de copii în timp ce tânăra pereche își va sărbători aniversarea căsătoriei undeva, în intimitate.

– Christina mă cunoaște bine iar Philip nici n-o să-și dea seama că sunteți plecați. Hai, acum ștergeți-o !

Într-adevăr, fetița se răsfăța pe genunchii lui Sherry acordându-i din când în când favoarea unui pupic cam lipicios din cauza bomboanelor pe care le mâncase, iar Philip dormea buștean în camera lui.

Ellie era radioasă.

– Îți dai seama că Luke a organizat toate astea fără ca să-mi spună măcar o vorbă ?

Cel răspunzător de organizarea petrecerii apăru în clipa aceea îmbrăcat într-un superb costum de culoare închisă, și o prinse pe Ellie de talie.

– Sunt luni de zile de când n-am mai ieșit amândoi.

– Un motiv în plus ca să dispăreţi cât mai repede, afirmă Sherry de pe post de baby-sitter. Şi petrecere frumoasă !

Când ajunsese la fermă, Ellie îşi făcea ultimele retuşuri la toaleta pe care o purta şi Luke profitase de ocazie ca să-i arate lui Sherry colierul de aur pe care urma să i-l ofere soţiei sale în cursul serii.

– Crezi că vei...

– Hai, ştergeţi-o ! Nu vreau să vă mai văd !

Tânăra pereche se supuse râzând.

În decursul primei ore, Christina fu încântată să-i arate toate jucăriile ei lui Sherry. Apoi, le aranjară amândouă la locul lor, în cutia pe care Luke o făcuse pentru fiica lui. După care, oboseala începu să-şi spună cuvântul şi micuţa scâncea din când în când că „vrea să vină mama".

– Tatăl tău şi mama ta s-au dus să ia masa la restaurant, îi explică Sherry. Vor veni imediat ce vor termina de mâncat. Acum o să-ţi pregătesc şi ţie cina.

Se duse în bucătărie să încălzească ce pregătise Ellie mai dinainte, şi-i aduse fetiţei mâncarea. Dar, împinsă de o mână hotărâtă, farfuria cu tot conţinutul ei ateriză într-un timp record pe jos.

– Mama... scâncea Christina bătând cu palmele ei mici în măsuţa scaunului înalt.

– Mama ta o să vină imediat ce va termina de mâncat.

Dar buzele micuţei începură să tremure şi în următoarea clipă, urla cât o ţinea gura. Cu cât încerca s-o calmeze, cu atât fetiţa zbiera mai tare.

Sherry se străduia să-şi păstreze calmul, dar se înfioră la gândul că seara abia începea...

În starea asta o găsi Cody.

Nu-l auzise venind şi tresări zărindu-l pe coridor, cu un zâmbet larg pe buze.

– Ei bine, zise el râzând, s-ar zice că nu ţi-ar strica un pic de ajutor ?

Calmul lui şi căldura din glas o liniştiră instantaneu pe tânăra femeie.

– Ia te uită, Christina, a venit unchiul Cody !

El reuşi s-o dezlipească pe fetiţă de fusta lui Sherry de care stătuse tot timpul agăţată ca de un colac de salvare şi o luă în braţe. Aceasta îşi lipi imediat obrăjorul de cămaşa lui şi continua să plângă din toate puterile în timp ce Philip plângea şi el în braţele lui Sherry.

– Probabil că lui Philip îi este foame, zise ea. Mă duc să-i iau biberonul din frigider.

Când se întoarse, Cody încerca să calmeze fetiţa distrând-o cu un puzzle, dar acesta avu aceeaşi soartă ca şi supa de adineaori. În ce-l priveşte pe Philip, acesta, cu ultimele lui puteri, refuză biberonul.

– Mama lui încă îl alăptează, şi nu-i este destul de foame pentru a accepta biberonul, comentă Sherry dezolată.

Fără să prea ştie ce-ar mai putea face, se aşeză pe scaun cu copilul în braţe, cu Christina pe genunchi, şi începu să-i legene încetişor până ce ţipetele se mai potoliră.

– Iată-te bine aranjată ! o tachină Cody.

– Îţi dai seama că Ellie trebuie să aibă grijă de ei toată ziua ! Dar cum reuşeşte oare să se des-

curce ? Iată, eu am grijă de ei abia de vreo două ore, şi sunt complet epuizată !

Cody veni să se aşeze alături de Sherry pe sofaua pe care aceasta se retrăsese cu cei doi copii, şi o luă pe Christina pe genunchi. Micuţa se ghemui la pieptul lui sugându-şi degetul şi curând adormi, doborâtă de oboseală. Philip făcu acelaşi lucru în braţele lui Sherry pe care le găsea mult mai primitoare decât leagănul său.

În sfârşit, calmul reveni în casa cea mare şi puteau acum să-şi vorbească liniştiţi.

— Am poftă să te sărut, şopti Cody la urechea lui Sherry. Dar dacă o să trezim iar sirenele astea, ce ne facem ?

— Îţi place să trăieşti periculos sau nu ? îl întrebă ea cu o nuanţă provocatoare în glas.

Şi ea avea poftă de un sărut, aşa că se întoarse spre el întinzându-i buzele.

Atunci, buzele lui Cody se lipiră de ale ei şi, devenind din ce în ce mai exigente, le forţă pe ale tinerei femei să se deschidă până ce, total absorbită de plăcerea pe care bărbatul acesta ştia să i-o dăruiască, Sherry aproape uită că-l ţine pe micul Philip în braţe.

— Săruţi grozav de bine, zise ea dintr-o răsuflare.

— Amândoi, Sherry, nu numai eu.

— Date fiind împrejurările, ar fi bine să n-o mai facem !

— Nu sunt nicidecum de acord ! zise el ferm.

— Dar, Cody, eu nu mă aflu aici pentru asta !

— Taci ! răspunse el punându-i un deget pe buze.

Sherry își puse atunci capul pe umărul lui, bucurându-se din tot sufletul de armonia perfectă și totală ce domnea între ei în aceste clipe.

Iubitul ei însă nu se mulțumea doar cu această armonie calmă și începu din nou s-o sărute. Nu-și spuneau o vorbă, dar sărutările lor erau din ce în ce mai înfierbântate, până când Sherry nu-și mai putu reține un geamăt de plăcere.

– Nu-mi vine să cred că facem asta aici, la prietenii noștri acasă, cu câte un copil de-al lor în brațe ! șopti ea.

– Nici mie.

Savurau amândoi aceste clipe de fericire, când se auzi soneria telefonului. Philip tresări și se trezi imediat, începând să urle, iar Christina deschise un ochi și, îngrozită să descopere că mama ei tot nu era aici, începu și ea să plângă.

Cody se duse să răspundă și imediat făcu o mutră furioasă. Discuția fu dintre cele mai scurte.

– Era fiica mea, zise el venind să se așeze din nou pe canapea. Janey i-a spus că sunt aici și am grijă de copii, și ea e furioasă că am lăsat-o singură.

Sherry continua s-o legene pe Christina pe genunchii ei, și-l bătea ușurel pe spate pe micuțul Philip, așa cum o văzuse pe Ellie făcând, în speranța că astfel îl va liniști.

– Cred că și-a luat revanșa... Știai deci că eu voi fi aici ?

– Luke mi-a vorbit despre proiectul său și i s-a părut o idee bună să avem grijă împreună de copii.

Sincer vorbind, Sherry nu putea să nu fie de acord. Își puse din nou capul pe umărul lui Cody și, jurându-și că nu va adormi, căzu imediat într-un somn adânc. O trezire la un moment dat șoaptele lui Luke și ale lui Ellie.

– S-ar zice că n-a fost prea ușor ! Toți patru sunteți epuizați ! Până și Cody a adormit.

– Nu, nici vorbă, se apără acesta căscând.

Ambii părinți se duseră repede să-și pună progeniturile în pat și se întoarseră cu cafea fierbinte pentru toată lumea.

Ellie era radioasă și încă sub vraja serii pe care o petrecuse. Își mângâia visătoare colierul de aur ce strălucea la gâtul ei.

– Datorită vouă am petrecut o seară minunată !

– Știi bine că poți conta pe mine oricând, îl reaminti Sherry.

– Nu asta vreau să spun, reluă prietena ei. Din cauză că v-a auzit pe voi doi vorbind despre dragoste, lui Luke i-a venit ideea să mă răsfețe, să-mi facă din nou curte, în ciuda greutăților de fiecare zi, și a știut să facă din această seară de aniversare ceva de neuitat.

Luke se apropie de soția lui și o sărută cu tandrețe.

– E timpul să plecăm și noi, zise Cody, gândindu-se să-i lase pe cei doi să-și încheie seara ca doi îndrăgostiți.

Sherry fu de aceeași părere și-și luară rapid la revedere de la tânăra pereche încă îmbrățișată. Ajunseră amândoi la mașinile lor.

– Pe curând, murmură cowboy-ul.

Tânăra femeie ar fi dat orice să afle ce era în mintea iubitului ei în clipa aceea...

*
* *

– Tata s-a înfuriat pe mine, îi spuse Mary a doua zi după-amiază venind la clinică. Mi-a zis că nu mai suportă să mă amestec în treburile lui. Şi totuşi, aş vrea să-mi spui tu, când o să vă căsătoriţi ?

Sherry îşi dădu atunci seama că, de vreo câteva zile, eterna propunere de căsătorie a lui Cody nu mai revenise în discuţiile lor. Ce-o fi însemnând asta ?

– Nu vreau să mă amestec în viaţa voastră privată, continuă puştoaica, dar mi se pare că ar trebui să fiu şi eu ţinută la curent cu treburile astea. Înţelegi, când totul va fi oficial, o să te pot vedea mai des.

Sherry îşi scoase halatul alb şi-l puse la rufe murdare.

– Mary, îţi aminteşti ce ţi-a spus Ellie atunci, la petrecere ?

– „Dacă mă amestec în treburile voastre, o să fac mai mult rău decât bine", recită ea.

– Exact, reluă Sherry. Aşa că pune în practică ce ţi s-a spus ! Dar, ia spune, eşti sigură că Janey şi tatăl tău mă aşteaptă astă-seară ?

– Da. A făcut şi tartă cu mere pentru desert.

În clipa aceea, doamna Colson intră în birou.

– Un domn vrea să vorbească cu tine la telefon, Sherry.

Cine putea fi ? Sherry fu intrigată auzind o voce veselă la celălalt capăt al firului.

– Alo, sunt Rowdy Cassidy. Scuză-mă că te sun în ultima clipă, dar ar fi senzațional dacă ai putea să vii la Houston în seara asta cu mine. Este ziua lui Norah și știu că ar fi nemaipomenit de bucuroasă să te vadă.

– Dar cum crezi că o pot face ?

– Am uitat să-ți spun că mă aflu pe micul teren de aterizare din Pepper. Am avut niște treburi astăzi prin zonă și mi-a venit ideea să te iau cu cu mine.

Sherry ezita. Nu voia s-o dezamăgească pe Mary, dar își dorea foarte mult s-o vadă pe Norah !

– Dar trebuie obligatoriu să fiu mâine dimineață aici, la clinică, Rowdy.

– Nici o problemă. Unul din oamenii mei te va aduce la ce oră dorești.

Într-o clipă, se hotărî. La urma-urmei, nu avea ocazia atât de des să-și vadă prietena. Și cu atât mai mult acum, de ziua ei. Va avea tot timpul să se ducă la fermă în cursul săptămânii.

– Ai auzit, Mary ? Mă duc să-i fac o surpriză prietenei mel, Norah, cea care m-a convins să vin în Texas. Putem amâna întâlnirea noastră pe mâine, nu-i așa ?

Mary încuviință din cap, dar fără prea mare entuziasm.

– Sigur, dar sunt nerăbdătoare să vii la fermă ! Și tata la fel.

– Înțeleg, dar vor mai fi multe ocazii ca să vin să vă văd. Este o zi specială astăzi, de aceea mă duc la Houston.

Mary nu mai scoase o vorbă. Sherry o conduse până la Sam, muncitorul care urma să se întoarcă la fermă spre sfârșitul zilei, și ea se îndreptă către micul aeroport unde o aștepta Rowdy.

După ce-o îmbrățișă călduros, o ajută să urce la bord. După ce decolă, îi puse câteva întrebări despre felul în care reușise să se acomodeze la Pepper.

– Totul merge cum vrei tu ?

– Da, totul e-n ordine, răspunse Sherry.

– Și cam pe unde mai ești cu cowboy-ul acela ?

– Lucrurile avansează încetișor.

– Ei, poate o să-i faci mai multe confidențe lui Norah, zise el malițios. În seara asta o să aibă o surpriză grozavă ! Văzându-te pe tine, desigur, dar și pe tatăl său care trebuie să sosească din Oregon puțin înaintea noastră.

– Tu ai pus la cale toate astea ?

Rowdy se umflă în pene.

– Da, draga mea ! În ceea ce te privește, este o idee de ultimă clipă, dar tatăl lui Norah este anunțat de mai multă vreme. Ador să-i fac surprize soției mele și cred că, de data asta, va fi foarte încântată !

Așa cum îi spusese Rowdy, îl găsiră pe bătrânul domn la aeroport și se îndreptară cu toții către casa familiei Cassidy.

– Cu-cu, Norah !

Ochii lui Rowdy străluceau de plăcere.

El își desfăcu brațele înainte chiar ca ea să fi coborât treptele.

— La mulți ani !

Apoi, se dădu la o parte, deconspirându-i pe cei doi invitați pe care-i ascunsese până atunci.

Norah se emoționă până la lacrimi când dădu cu ochii de tatăl și de prietena ei. Îi îmbrățișă plângând și râzând în același timp, pe când Rowdy îi contempla cu dragoste.

— Credeai că am uitat că e ziua ta ? o întrebă el râzând.

— Da. Am avut o zi îngrozitoare. Copiii au fost amândoi toată ziua îmbufnați. Au simțit probabil că nu prea am timp de ei... Aveam impresia că toată lumea m-a uitat !

— După cum vezi, dimpotrivă, toată lumea s-a gândit la tine ! zise tatăl ei care părea și el foarte emoționat.

Rowdy îi conduse pe toți în salon, unde dorea să le ofere un aperitiv.

— Așezați-vă, îi invită el.

Norah fusese luată atât de pe neașteptate încât nu știa ce să facă pentru invitații săi. Părea încurcată, cu toată bucuria pe care o simțea și până la urmă mărturisi :

— Am fost atât de prost dispusă astăzi încât n-am pregătit pentru masă decât o pizza.

— Perfect ! exclamă Rowdy râzând. În zece minute trebuie să apară chelnerul.

— Tu îmi mai ascunzi ceva, Rowdy ? ! exclamă Norah.

– Da, asta ! Dar asta-i pentru mai târziu, când vom fi numai noi doi !

Şi scoase discret din buzunarul hainei o cutiuţă de catifea grena.

Bunicul ceru să-şi vadă nepoţii şi Norah îl conduse spre camerele lor după ce-l făcu să-i promită că nu-i va trezi. O să aibă toată săptămâna la dispoziţie să profite de ei.

Când coborâră, descoperiră că între timp, chelnerul aşezase o masă sărbătorească, cu flori şi lumânări. Norah era fermecată de ce vedea.

– Ultima oară când m-ai mai răsfăţat astfel a fost atunci când m-ai convins să plec din Oregon, îi reaminti ea.

– De data asta, ce ai de gând să-i mai ceri fiicei mele ? întrebă bătrânul glumind.

– Nimic ! Sunt bărbatul cel mai fericit !

La asta nu mai era nimic de adăugat.

Trecură la masă unde-i aştepta o delicioasă salată de creveţi, mâncarea preferată a lui Norah. Aceasta, acum că surpriza mai trecuse, se întoarse spre Sherry să-i mai ceară veşti.

– Trebuie să-mi spui unde ai ajuns cu povestea ta cu Cody... Te mai vezi cu el ?

– S-ar zice că lucrurile încep să prindă contur, dar nimic nu e sigur. Cred că este destul de greu pentru el să se gândească la o a doua căsătorie, după problemele pe care le-a avut în prima.

– Scrisoarea în care îmi povesteai felul cum ţi-a cerut mâna m-a făcut să râd cu lacrimi ! Chiar aşa ţi-a spus, că „vrea s-o ia pe scurtătură ?"

– Asta da ! E o expresie a unuia care ştie să-şi păstreze personalitatea, adăugă Rowdy.

— S-a mai schimbat mult de atunci, dar e adevărat că încă îi e teamă că însurătoarea o să-i pună funia de gât... Prima lui căsătorie n-a fost prea fericită, şi va trebui ca el să înţeleagă că eu doresc să-mi împart viaţa cu el, nu numai să primesc buchete de flori de câmp şi să ascult serenade.

— Nimic nu uneşte mai mult un cuplu decât grijile cotidiene, fu de acord Norah.

— Şi de asemeni, trebuie să accepţi ca fiecare să-şi păstreze personalitatea, adăugă Rowdy.

Oare va înţelege vreodată Cody toate acestea ? se întrebă Sherry. De două ori promisese că va fi răbdătoare ; trebuia să-şi ţină cuvântul fără să se descurajeze.

Seara se încheie la fel de agreabil precum începuse, şi după o noapte scurtă şi promisiunea că va reveni curând, un angajat al lui Rowdy o duse pe Sherry la Pepper, aşa cum se înţeleseseră.

De cum coborî elicopterul pe terenul de aterizare, Sherry se simţi fericită că ajunsese acasă. Pepper devenise parcă într-adevăr casa ei...

Ajunsă la clinică, avu surpriza să găsească maşina lui Cody parcată în faţă, dar acesta nu se vedea prin preajmă. O întrebă pe doamna Colson, dar nici aceasta nu-l văzuse. Unde ar putea fi ?

Deodată, o mişcare uşoară din direcţia camionului lui Cody îi atrase privirea. Se apropie şi-l găsi pe Cody ghemuit, dormind buştean în cabină.

— Ce faci aici ? întrebă ea încetişor ca să nu-l trezească prea brusc.

Totuşi, dintr-un salt el fu pe trotuar, ciufulit tot şi încă adormit pe jumătate.

— Sherry ? Unde naiba ai fost ?

– La prietena mea, la Houston.

– Ai preferat să-ți petreci seara cu niște miliardari decât să vii la fermă !

– Este adevărat că Rowdy e foarte bogat, dar nu de asta am plecat cu el aseară.

– Vrei să mă faci gelos ?

– Prost mai ești. Rowdy e însurat.

– Așadar, umbli cu bărbați însurați ?

– E însurat cu Norah, deșteptule ! M-a dus cu elicopterul lui pentru că era ziua lui Norah.

Cody își încruntă sprâncenele. Bănuielile lui nu erau încă risipite de tot.

– Mary nu mi-a spus așa. Mi-a zis că ai o legătură cu alt bărbat. Sherry, fii sinceră cu mine. Dacă vrei să trăiești cu un bărbat însurat, spune-mi-o acum !

Se plimba nervos în sus și-n jos pe trotuar, iar tânăra femeie, în loc să-l compătimească, era cât pe-aci să izbucnească în râs, într-atât de comică i se părea situația.

– Ești complet nebun, Cody ! Ca și cum mie mi-ar trece prin minte să plec cu un bărbat însurat !

El păru să-și dea seama cât de ridicolă era gelozia lui și făcu o mutră jenată.

– Ascultă, mi-am petrecut noaptea ghemuit în camionul ăsta. Așa că dacă sunt puțin nervos, nu mă întreba de ce !

– În cazul acesta, du-te acasă, fă un duș, și după aceea vei avea mintea mai limpede.

– Cred că ai dreptate. Așa o să fac.

În timp ce el se urca în mașină, Sherry se gândi că, o dată în plus, se dăduseră în spectacol. Doamna Colson părea captivată de conversația lor, vecina uitase să-și mai ude florile și inundase strada cu furtunul ei. Cât privește perechea care locuia alături, instalată confortabil pe verandă, îi privea ca la teatru și părea gata să aplaude la sfârșitul actului.

O dată instalat la volan, Cody se aplecă spre tânăra femeie.

— Sherry, eu vorbesc serios. Ascultă-mă bine pentru că este ultima oară când te întreb dacă vrei să te măriți cu mine. Am ezitat destul.

— După câte văd, propunerea ta este la fel de romantică !

— Tu știi ce cred eu despre toate astea ! îi aruncă el pornind motorul.

Mașina se clinti din loc și porni ușor. Sherry începu să țipe alergând în urma ei.

— Idiotule, super-idiotule ! Da, sigur că mă mărit cu tine...

CAPITOLUL X

– Nu cred că te-a auzit, copila mea !

Doamna care uda florile părea că-şi face griji pentru Sherry.

– Nici eu nu cred ! mai zise şi bătrânul domn de pe verandă, ridicându-se pentru a o vedea mai bine pe eroina zilei.

Doamna Colson, desigur, avea şi ea un cuvânt de spus.

– Nu-i stă în fire lui Cody să plece astfel... Şi-a pierdut capul tot făcându-şi griji în noaptea asta !

Sherry era mai puţin sigură. De săptămâni întregi o tot ceruse în căsătorie, dar acum era aproape convinsă că n-o va mai face.

Intră în clinică şi se duse în biroul ei, gândindu-se că munca va fi cel mai bun calmant până când va fi în stare să vadă mai limpede situaţia. În timp ce era ocupată să studieze un dosar pe care i l încredinţase doctorul Lindsay, o auzi pe doamna Colson şuşotind la telefon.

– Dacă l-ai fi văzut pe Cody Bailman cât de furios era în dimineaţa asta ! zicea ea, şi numai pentru că este îndrăgostit nebuneşte...

– Doamnă Colson ! strigă Sherry.

Dar aceasta continuă :

– Biata Sherry era într-un hal fără hal !

Apoi, adresându-i-se acesteia :

– Cu ce-ţi pot fi de folos ?

– Încetează să-mi expui viaţa particulară în tot satul !

– Încercam doar să te ajut ! Donna-Jo îl cunoaşte pe Cody încă din şcoala primară şi...

– Cu Donna-Jo vorbeai ?

Sherry era uluită. Dacă Donna-Jo era la curent, în mai puţin de o oră va fi şi întregul Pepper la curent.

– Ce programări am în dimineaţa asta ? întrebă ea pe un ton cam sec, încercând să revină la ceea ce ar fi trebuit să constituie preocuparea lor în acest moment.

Doamna Colson se uită în registrul de programări.

– La ora zece vine doamna Leary. Vine de vreo trei ani pentru acelaşi lucru – o operaţie la nas.

– O înţeleg, zise Sherry. O să-i dau adresa unui specialist, pentru că dacă doreşte atât de mult această intervenţie, va trebui s-o facă. Nu poate fi decât benefic pentru ea.

– Eram sigură că asta veţi face. De aceea am programat-o la tine mai degrabă decât la dr. Lindsay. Aşadar, eşti liberă toată dimineaţa pentru că nu mai este altă programare.

Cum Sherry îşi pusese în gând să iasă la o plimbare pentru a se mai relaxa, îşi dădu seama că singurul loc din lume unde ar fi dorit să meargă era la ferma lui Cody. Fără să se mai întrebe prea mult

ce-o să creadă el de vizita ei, porni maşina în direcţia Lucky Horseshoe.

* * *

Când ajunse, îl văzu pe Cody lucrând cu un cal la coardă în manejul fermei. Cody părea însă foarte concentrat asupra dresajului calului şi, cum antrenamentul părea să se eternizeze, după un timp, nemaiavând răbdare, ea îl strigă :

– Cody !

El întoarse spre ea o faţă indiferentă.

– Da ?

Fu singurul cuvânt pe care-l spuse.

– Cody, când ai plecat azi-dimineaţă, nu ştiu dacă ai auzit ce ţi-am spus, reuşi ea să articuleze cu o voce plată.

– Azi-dimineaţă m-ai trimis acasă, asta-i tot ce-am auzit.

– Pentru ca să te calmezi şi ca să-ţi dai seama de enormitatea spuselor tale. Niciodată în viaţa mea n-aş ieşi cu soţul celei mai bune prietene !

„Nici cu oricine altcineva când eu sunt atât de îndrăgostită de tine !" continuă ea în sinea ei.

– Ai fost cu Rowdy Cassidy ?

Sherry încuviinţă din cap.

– Ce să spun, ai prieteni sus-puşi !

– Ştii doar că Norah e prietena mea. Nu mai fi atât de încăpăţânat şi ascultă ce-ţi tot spun de azi-dimineaţă.

– Nu-mi mai spune că sunt încăpățânat ! Știi bine că am acceptat să fac tot ce voiai, în speranța că am să-ți fiu pe plac.

– Și chiar mai mult decât trebuia...

Zicând acestea, își îndreptă privirea spre brațul care mai era încă roșu și umflat.

Dar Cody părea încremenit în ideile lui fixe și nu scotea nici o vorbă.

Atunci, ea se întoarse la mașină și plecă de la fermă, zicându-și că nu era nimic de făcut ca bărbatul acesta să înțeleagă că ea îl iubea cu adevărat. O luă cu mașina pe drumul desfundat și își spuse, cu strângere de inimă, că era pentru ultima oară când mergea pe el.

Uitându-se automat în oglinda retrovizoare, tresări și se mai uită o dată, crezând că visează. Cody se lansase în galop pe calul lui sălbatic pe care tocmai îl dresa cu o clipă mai devreme. Nu mai pierduse timpul nici măcar să-i pună șaua și cravașa animalul cu toată puterea. Sherry se întrebă prin ce minune mai era călare. Ar fi putut să-și rupă oasele de zece ori înainte de a o ajunge din urmă.

Opri mașina de mila calului și călărețul descălecă, deschise portiera și, abia mai suflând, o întrebă :

– Vrei să te măriți cu mine, da sau nu ?

Sherry îl privi drept în ochi.

– Mă iubești ?

– Te iubesc, Sherry Waterman. Vrei să-mi faci onoarea să fii soția mea ?

Ea încuviință din cap și simți că nu-și mai poate reține lacrimile.

– Uraaa ! urlă el din toate puterile.

O scoase pe Sherry din maşină, o ridică în braţe şi o învârti, acoperind-o cu sărutări la întâmplare, până ce buzele lor se întâlniră. Atunci, se întâmplă ca şi cum în sfârşit el ar fi găsit izvorul de apă rece care să-i stingă focul.

– Cody, îţi aduci aminte cum ţi-ai bătut joc de Luke, şi iată că şi tu faci acelaşi lucru ca el !

– Da ! Şi o să mai fac. Hai să mergem !

– Unde ?

– Să căutăm un preot să ne cunune înainte să ne răzgândim !

– Gata ! Nu mă mai răzgândesc deloc, zise Sherry.

– De zece ani te aştept, dragostea mea, murmură Cody. Căsătoria asta n-o să mai întârzie nici o clipă, doar dacă tu ţii neapărat să fie o petrecere de aceea mare, cu toată harababura obişnuită.

– Nicidecum ! Îmi convine perfect şi o ceremonie intimă. Mi-ar plăca doar ca şi familia mea să fie aici.

– Chiar în seara asta le rezervăm biletele !

– E o nebunie !

– Pur şi simplu ! Sunt nebun după tine !

Ea-l privi tulburată şi se lăsă inundată de fericire.

* * *

Când Sherry se întoarse la clinică, doamna Colson şi Donna-Jo o aşteptau în poartă.

– Totul e-n ordine ?

– Totul e-n ordine !

Sherry simţea o plăcere nebună să le lase să fiarbă în suc propriu. Donna-Jo o devora din priviri, pur şi simplu.

– După câte văd eu, s-ar zice că pluteşte în aer o nuntă, îi şopti ea complicei sale.

– Dar n-are inel de logodnă, observă doamna Colson.

– Nu se poate, i-o tăie chelneriţa. Ea merită să aibă cel mai mare diamant din Texas !

– Unul mare ca ăsta ? interveni maliţios Sherry.

Şi scoase din poşetă bijuteria pe care Cody i-o oferise între două sărutări. Îi mărturisise că o purtase în buzunarul cămăşii de zile întregi, aşteptând ocazia să i-o ofere.

Cele două femei scoaseră un strigăt de bucurie şi o felicitară pe Sherry cu căldură.

– Nunta are loc în curând ? întrebară cele două în cor.

– Foarte curând !

Înainte ca Sherry să le poată da mai multe explicaţii, în încăpere năvăli Mary, urmată de Cody. Se aruncă în braţele tinerei femei plângând de bucurie.

– Cine ţi-a dat vestea ? o întrebă Sherry.

– Tata ! A venit să mă ia de la şcoală înainte de terminarea orelor !

Sherry o strângea pe Mary în braţe gata s-o sufoce. Scorpia mică o să se transforme într-o delicioasă domnişoară, acum că-şi atinsese scopul, sau

aproape... pentru că îl strecură la ureche doamnei Colson :

— În cât timp credeți că Sherry poate avea un copil ?

— Probabil în vreun an ! sugeră femeia.

— Oh ! Cu siguranță mai devreme ! interveni Cody care auzise discuția.

Și o înlănțui cu tandrețe pe Sherry, făcându-i cu ochiul un semn care spunea multe...

— SFÂRȘIT —

Dat la culeș 4.11.1996. Bun de tipar 25.11.1996.
Coli tipo 10. Format 13/54x84
Hârtie tipar de 60 g/m2
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. nr. 40501 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

THE BEST

161

O FEMEIE PREA ROMANTICĂ

Debbie Lamb

— Mă placi. Te plac. Atunci, de ce să mai complicăm lucrurile ? Să ne căsătorim fără să mai pierdem timpul cu formalisme ridicole !

Lui Sherry nu-i venea să-și creadă urechilor. Sigur, Cody Bailman îi plăcea așa cum nu-i mai plăcuse alt bărbat până acum. Și, la cei treizeci și unu de ani ai ei, se cam săturase să tot fie domnișoară de onoare dar niciodată mireasă. Visa la căldura unui cămin, la căldura unui soț... dar nu într-atât încât să accepte o cerere în căsătorie formulată în halul ăsta !

— La fel gândesc și eu ! Găsesc că ceea ce mi se întâmplă este complet ridicol ! De ce tu, pe care abia te-am cunoscut, mă faci să mă simt nu știu cum, când eu întâlnesc zeci de femei în fiecare zi ?

ISBN 973-580-115-9

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000